

Сергій ДЗЮБА
Ірина КУЛАКОВСЬКА

ПОТЯГУСЬКИ

Роман
у міні-
новелах

УДК 821.161.2-93

ББК 84.4 УКР 6

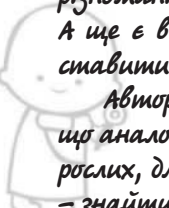
Д 43

Дзюба С. В., Кулаковська І. О. Потягуськи: Роман у міні-новелах.

– Луцьк: ПВД «Твердиня», 2008. – 356 с.

Персонажі цієї книги – п'ятирічні Дмитрик, Нюта, Ганка, Олексій, Володя і Катруська – реальні особи. Вони живуть у Чернігові і «працюють» малюками в дитсадку «Золота жабка». Надзвичайно люблять різноманітні іграшки, ласощі та пухляки (ймовірно, пухляки найбільше). А ще є в них одне цікаве хобі – вивчати світ дорослих: досліджувати, ставити експерименти та робити неймовірні відкриття.

Автори та видавці роману у міні-новелах «Потягуськи» вважають, що аналога такій несамовито-веселій книзі про дітей – для дітей, для дорослих, для дітей і дорослих – не лише в українській літературі, а у світовій – знайти годі.

ISBN 978-966-2115-30-7

©Дзюба С. В., 2008

©Кулаковська І. О., 2008

©ПВД «Твердиня», 2008

Мій дорогій дружині Тетяні Дзюбі (Мурзенко),
а також синові мого друга – Дмитрикові Сланчуку
присвячую.

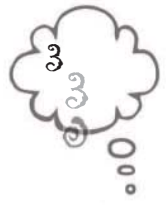
Сергій Дзюба

Дякую моїм вихованцям Ані Столиці, Дмитрику Красову,
Ані Фарбак, Олексійку Матушевському, Каті Максименко
та Вові Москаленку, які стали прототипами цієї книги.

Ірина Кулаковська

Окрема подяка – генеральному директорві телерадіоагенції
«Новий Чернігів» Ользі Капустян – за ідею «Потягушок» та їх
запис на рідіо, Іванові Корсаку – за натхненну моральну під-
тримку проєкту, а також видавцям «Твердині» – за гарну
книжку.

Автори

Знайомство

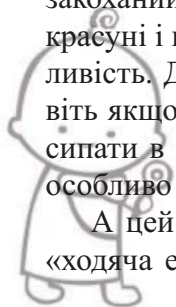

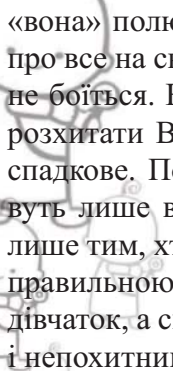
Персонажі цієї книги – п'ятирічні Дмитрик, Ньюта, Ганка, Олексій, Володя і Катруська. Вони живуть у Чернігові і працюють малюками в дитсадку «Золота жабка». Надзвичайно люблять різноманітні ігри, ласощі та пустощі (ймовірно, пустощі найбільше). А ще є в них одне цікаве хобі – вивчати світ дорослих: досліджувати, ставити експерименти та робити неймовірні відкриття. Втім, про відкриття пізніше. А зараз спробуємо познайомитися з нашими героями ближче.

Ось ця кучерява золотоволоска з променистою посмішкою – Ньюта. Всі хлопчики дитячого садка давно і безнадійно закохані в неї. Проте єдина Ньютина любов – її величність гімнастика. Саме їй Ньюта подарувала і своє серце, і майже весь свій час. Змагання, тренування, знову змагання... Навіть граючи в ляльки, Ньюта тренується: то на шпагат сяде, то на канат вилізе, то на гімнастичних кільцях повисне. Вона мріє стати олімпійською чемпіонкою і йде до своєї мети впевнено й наполегливо. Але Ньюта – дівчинка добра, співчутлива, а тому не залишає без уваги своїх залицяльників і дозволяє розважати себе освідченнями та компліментами.

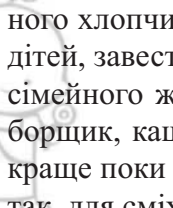
А це – дитсадківський Дон Жуан Дмитрик. У нього – найрудіша в світі шевелюра, найхитріша фізіономія. А ще він – власник цілого мільярда веснянок і величезного палаючого серця. Дмитрусь закоханий у всіх дівчат без винятку, адже вони – справжнісінькі красуні і віддавати перевагу одній-єдиній – величезна несправедливість. Дмитро давно засвоїв істину: жінка любить вухами, навіть якщо цій жінці всього п'ять з половиною років, отже, треба сипати в ті вуха якнайбільше компліментів, лестощів та віршів, особливо власного приготування.

А цей серйозний хлопчик у піджаку і з краваткою на шії – «ходяча енциклопедія» на ім'я Вова. Втім, не лише ходяча; ще

«вона» полюбляє бігати, стрибати й у футбол ганяти. Вова знає про все на світі, адже він уже вміє читати. А ще абсолютно нічого не боїться. Ні Змій Горинич, ні привид, ні стоматолог не в змозі розхитати Володині нерви. По-перше, нерви у нього міцні – це спадкове. По-друге, Змій Горинич, привиди і різна нечисть живуть лише в казках. По-третє, тортури стоматолога загрожують лише тим, хто зуби не чистить, а Вова чистить двічі на день, ще й правильною пастою. Та й взагалі, труситись і плакати – привілей дівчаток, а справжній мужчина має бути сильним, врівноваженим і непохитним, мов Котигорошко або брати Клички.

Головною життєвою цінністю Катруськи є велика й міцна сім'я. Дівчинка мріє вийти заміж за розумного, серйозного, надійного хлопчика – такого, наприклад, як Володя, народити вісьмох дітей, завести котиків, собачок, хом'ячків і всіх їх виховувати. До сімейного життя Катруська готується вже зараз: вчиться варити борщик, кашку, прасувати одяг, мити тарілки... Щоправда, найкраще поки що виходить пустувати і робити маленькі капості, ну так, для сміху.

«Всі чоловіки однакові і хочуть від жінки тільки одного: щоб вона їм шкарпетки прала», – переконана Ганка, а тому заміж не поспішає, принаймні в найближчі п'ятнадцять років. Хоча Дмитрусь давно подарував їй перстень, Володя – книжку, а Олексій – живу жабу, та й інші хлопці увагою не обділяють, Ганка обрала свободу і незалежність. Вона чекає справжнього мужчину, адже Ганка – жінка справжня, а не штучка яка-небудь. Вона знає адреси усіх салонів краси, соляріїв, перукарень та модних магазинів. Щоправда, своєї домашньої адреси ніяк не запам'ятає, але навіщо забивати голову зайвою інформацією в такому юному віці?!

Олексійко мріє стати клоуном, як дядечко Нікулін, отож, всюди влаштовує цирк: на прогулянці, за столом, на занятті, у кутку, куди, зазвичай, потрапляє частенько. А ще вміє щоразу знаходити найчудернацькіші дива в цілком нудних, буденних речах. Ну, хіба не диво – хлопчик з каструлею на голові або малюк, який їсть борщ виделкою, чи дитина, що зістрибує з шафи, або хлопчик, якого за все це не покарали? Втім, останнє з перерахованих див Олексійкові поки що не траплялося.

Ось такі вони – ці дітлахи. Нібито дійсно – цілком звичайні, але тільки на перший погляд!

...Одного разу, коли йшов дощ, вихователька замість прогулянки залишила всіх у групі і дозволила займатися своїми справами. Справи чомусь ніяк не хотіли з'являтися, а замість них в гості заглянула пані Нудьга. Нюта, закинувши ноги на плечі і спершись ліктями на килим, куняла, спросоння зазираючи лівим оком до Володиної книжки та слухаючи правим вухом чергове освідчення Дмитрика. Той, весь час позіхаючи, декламував: «Нютка, Нютка, Нютка, Нютка, ти така, як незабудка!»

– З пелюстками, чи що? – поцікавилася Ганка, ховаючи до сумочки мамину помаду.

– Ні, така сама корисна, мабуть, – озвалася Катруська, розмішуючи іграшковою ложечкою уявну страву.

– Та немає від незабудок ніякої користі! – прокинувся Олексій.
– Краще давайте пограємо в щось, а то так нудно, так нудно, що навіть бешкетувати не хочеться!

– Так наче вже у все пограли: і в хованки, і в ляльки, і в лото, і в магазин, – зітхнула Катруська.

– А ми нову гру придумаємо, – запропонував Вова. – І не просто, а інтелектуальну. Таку, щоб розум тренувала та ерудицію!

– Розвивала увагу, кмітливість і швидкість реакції, – підтримала Нюта.

– Щоб була цікава-цікава, як новенька дівчинка, – загорівся Дмитрик.

– І витончена та естетична, – промовила Ганка.

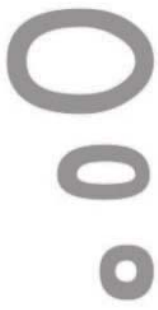
– І щоб обов'язково всіх згуртовувала, – додала Катруська.

– І щоб було усім весело! – підсумував Олексійко, забравши у Катруськи ложку і припасувавши собі за вухо. – Аби спати нікому не хотілося. Щоб всі ми прокинулися та як слід потягнулися!

...Ось так і з'явилися **«Потягульки»**.

Тарілка

Доки няня підмітала у роздягальні підлогу, а Наталія Михайлівна, як і належить виховательці, писала план у товстелезному зошиті, Олексійко пробрався до мийної, відчинив шафу з посудом і заходився перевіряти, яка з тарілок замінить йому забутий вдома картуз.

– Думаєш, якщо на голові носити багато тарілок, – озвався Володя, – то вона виросте дуже міцною і великою, мов гарбуз, як голова у справжнього директора?

– А я дуже люблю тарілки ненавмисне розбивати, – промовила Нюта, жонглюючи іграшковими мисочками. – Тоді мене всі втішають і кажуть, що це – на щастя. А замість старого посуду приносять свіженький...

– А я чула, – вступила в розмову Катруська, – що в цирку живуть такі дяді, які спочатку їдять тарілки, а потім їх випльовують та склеюють.

– Справжньому чоловікові треба вміти все, навіть посуд мити. Особисто я просто обожнюю тарілки язиком облизувати. Вони тоді блищать, як новенькі, – зізнався Дмитрик.

– Та навіщо взагалі ті тарілки? – знизала плечима Ганка. – Раніше ніяких тарілок не було і люди їли руками, ногами та хвостами.

На жаль, дзвін розбитого посуду та крик виховательки перервали цю цікаву дискусію. Фантазувати в кутку чомусь зовсім не хотілося...

?????

Звідки беруться діти?

На сніданок знову давали манну кашу, а Катрусьці так хотілося цукерок, апельсинів, йогурту, а ще – заміж, причому заміж – найбільше. Дівчинка підсіла до Володі і таємниче прошепотіла:

– Вово, коли ми станемо дорослими і закінчимо дитячий садок, я обов'язково з тобою одружуся. Зведемо собі діток: чотирьох дівчаток і чотирьох хлопчиків. Ні, краще сімох дівчаток і одного пацана...

– Та ти хоч знаєш, звідкіля ті діти беруться, «наречена»?

– Звичайно, діти з'являються від поцілунків. Тільки цілуватись потрібно дуже часто і при цьому важко-важко дихати!

– Дитинку приносить пташечка у дзьобику, – заперечила Ганка, – її тільки треба трішки приручити. Дядям і тьотям, які мріють мати малюка, необхідно тримати квартиру завжди відчищеною, тоді туди щось обов'язково залетить...

– Не сперчайся, – промовила Ньюта. – Хлопчиків знаходять у капусті. Звичайних хлопчиків – у білій капусті, а негрів – у кольоровій. А дівчаток шукають у квітах. Всі дівчатка спочатку були Дюймовочками – такими тендітними, легенькими, як гімнастки – і мешкали з кротою у норі.

– Дорослі переконані, що ми – ще зовсім наївні і нічого не петраємо, та ми знаємо, що дітлахів роблять на дитячій фабриці, – не здавався Олексійко. – Вони там виходять дуже крихітними і голосно репетують, мов ненормальні. А матусі й татусі вибирають собі дитинку, схожу на них!

– Фабрика, квіти... Та просто колись у Африці жила така мавпа, котра всіх нас і народила, – розв'язав суперечку Дмитрик.

Домовичок

?????

Ганка прийшла в садок невесела, без звичної модної зачіски, без улюблених перснів і браслетів.

– Я так перенервувалася, так перенервувалася, що навіть причепуритись забула, – пояснювала друзям. – У моїй кімнаті всеньку ніч щось сопіло, тріщало, тупотіло. Я до ранку повік не стулила. Мабуть, цей стрес негативно позначився на моїй зовнішності. Подивіться, в мене ще не з'явилися зморшки? А чорних кіл під очима немає?

– Та не репетуй! – не витримала Ньюта. – Зроби розтяжку, попрацюй на кільцях – і будеш, як новенька.

– Ага, а раптом то – вампір або чудовисько якимсь було? А раптом воно повернеться?

– Всім зберігати спокій, – взявся до справи Володя. – Ніяке то не чудовисько, а звичайний полтергейст, тобто домовичок по нашому. У кожній оселі має бути домовик, інакше – це неповноцінна оселя. Домовичок – такий гном, тільки кімнатний. Вдень він відпочиває, а вночі гуляє навшпиньках, поскрипує та тихенько зітхає. Переважно в кімнаті мами і тата.

– Домовичок – це такий малюсінький дідусь, який живе у духовці. Коли мама готує пиріжки, він їх нюхає і надкушує, – продовжила Катруська.

– Він добрий і веселий. Якщо вночі розповісти домовичкові про своє бажання, то він колись його виконає. Але якщо дитина неслухняна, домовик прикидається трішки глухеньким, – поділилася досвідом Ньюта.

А Дмитрик запропонував зловити домовика за бороду, адже вона довга, м'яка й кучерява, як Нютине волосся. Домовичок її шампуньками та пральним порошком миє і накручує на бігуді.

– А ще він може взяти зубну пасту і вночі всіх розмалювати, як індіанців! – додав Олексійко.

Міліціонер

– Люди, зі мною щойно таке трапилось, ледь в халепу не вскочив! – заволав з порога Дмитрик. – Йду собі в садочок, нікого не чіпаю, аж назустріч – дівчинка. Така білявенька, мов Мерилін Монро, кучерява, наче Ньюта, і симпатична, як казна-хто. Ну, ви ж мене знаєте! Я побіг до неї і вже хотів запропонувати руку і серце й полуничну жуйку, та звідкілясь взявся дядько-міліціонер. Дівчисько кинулося до нього, та й ну за куртку смикати, по кишенях нишпорити. Я перелякався, що нас зараз заарештують і за маму сховався. А білявочка вже у в'язниці, мабуть, бідненька!

– Ну, Дмитрику, ти і панікер! – розсміявся Володя. – То ж була Даринка з молодшої групи, а міліціонер – її тато. Напевно, гостинці в нього дівча шукало, от і нишпорило. Взагалі, міліціонери – страшні лише в кіно, а в житті вони спокійні. Можна запросто підійти до міліціонера і посмикати його за піджак. Він нікого не посадить до в'язниці, навпаки, по голові погладить і навіть цукеркою пригостити може!

– Міліціонери ловлять бандитів, шпигунів і п'яних, – озвалася з-під стелі Ньюта. – Вони дуже сильні, бо знають карате. Можна підійти до міліціонера, вдарити його цеглиною по голові, і міліціонерові від цього нічого не буде!

– А мені подобаються дяді-міліціонери, – замріяно мовила Ганка. – Коли я виросту, то котрийсь із них мене обов'язково заарештує або візьме заміж...

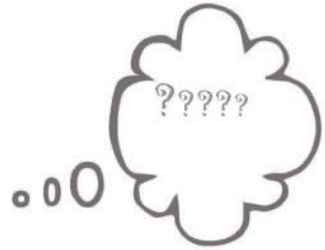
При слові «заміж» Катруська покинула годувати ведмедика і приєдналася до гурту:

– У кожного міліціонера є своя міліціонерка. Це така тьотя, яка за ним доглядає. Вона слідкує, щоб міліціонер приносив додому зарплатню, не забував прати і прасувати брюки, а головне, щоб у нього народжувалися діти – такі собі малесенькі прикольні міліціонерчики...

– Хочу бути міліціонером, бо в нього є пістолет і дубинка, – повідомив Олексій. – Я щодня їздитиму вночі на машині й голосно вмикатиму сирену, щоб завжди всі знали: міліція не спить!

Індик

– Я сьогодні багато встиг, – вихвалявся Дмитрик. – Ганку поцілував, Катруську поцілував і Нютку теж... за хвостика сіпнув. За її кучерики так цікаво смикати: натягнеш – соломинка, відпустиш – пружинка...

– Знайшов із чого радіти, – образилася Нюта. – Від гордоців надувся, мов індик! Дивись, до супу не потрап!

– Індик? То й що! Індики дуже красиві, як артисти, – не здавався Дмитро. – Мені дуже подобається «крихітка» Боря Моїсеєв. У нього – таке ж яскраве вбрання, як і в індіка!

– Індики в нас не ростуть, – просвітила товариство Ганка. – Їх із села привозять. Там їх роблять дідусі і бабусі. Але не всі! У деяких бабусь вони чомусь не народжуються. Може, дідусі не хочуть...

– Якщо індіка гарненько підсмажити, – облизнулась Катруська, – то його можна їсти. Тільки пір'ячко слід випльовувати!

– Взагалі, індик – це така курка, але дуже велика і різнокольорова, – пояснив Володя. – Якщо показувати йому язика і кривлятися, він може образитись і бігати за вами, поки не кліне в дупу...

– А я ні індиків, ні вовків не боюся, бо можу швидко вилізти на будь-яке дерево! – не розгубився Олексій.

Парфуми

Була саме та частина ранку, коли зарядка вже закінчилась, а сніданок ще не розпочався. Малюки займалися звичними справами: Нюта тренувалась, використовуючи замість гімнастичних брусів тумбочку з іграшками; Володя читав забуту виховательською книжку із загадковою назвою «Концепція дошкільної освіти»; Дмитрик розповідав Катрусьці про смарагди її очей та Ніагарський водоспад волосся. Раптом двері відчинились, і увірвався різкий невідомий запах.

– Не, ну що це воня? Що воня? – заволав Олексійко голосом Верки Сердючки.

– Та не «воня», а пахне. Це ж «Шанель № 5», – визначив Дмитрик. – Нею лише справжні панночки користуються!

– Понюхайте, я красиво смердю? – слідом за запахом влетіла до кімнати Ганка. – Я так люблю смердіти парфумами! А сьогодні мама дозволила мені трішки напахтитися своєю «Шанелькою», тож я вилила на себе увесь флакон і мерщій побігла у дитсадок, щоб усі чули, як від мене неперевершено смердить!

– Краще б ти парфуми увечері в мисочку поклала, – порадила Нюта, – і залишила на кухні. А вранці всі таргани валялися б п'яні. Їх можна було б ловити голими руками!

– Та ні, – заперечила Катруська, – парфумами потрібно волосся намащувати, щоб приручати хлопчиків.

– А я нещодавно бачив, – вмовстився на підвіконні Олексійко, – як один дядечко біля магазину одеколон пив, і йому було дуже добре. Всім людям одеколон іззовні пахне, а цьому дядькові – зсередини!

Чи то від запаху Ганчиної «Шанельки», чи то з якихось інших причин, у прагматика Володі з'явився романтичний настрій і хлопчик заходився втаємничувати друзів у свої плани на майбутнє:

– Коли я одружуся, то буду бризкатись парфумами. Я побризкаю дружину, а також своїх kota, собаку і всіх сусідів, щоб вони дуже приємно смерділи...

?????

000

?????

Колобок у поїзді

000

Естрада

Замість прогулянки знову була репетиція новорічного ранку. Діти співали, танцювали, декламували вірші і так потюмилися, що навіть на пустоці сил не лишилося. Ну, майже не лишилося!

– Якщо справи і далі йтимуть так, – зробила ображену пичку Нюта, – то за тиждень-другий ми всі перетворимося на естрадних артистів, і про спорт доведеться забути.

– У справжньої артистки все має бути прекрасним, – розмірковувала Ганка, приміряючи перед дзеркалом зроблений з газети капелюх, – і обличчя, і ноги, і платтячка, і чоловік, котрий працює мільйонером!

– Коли я працюватиму клоуном, – вступив у розмову Олексій, – в мене буде стільки ж пристрасних шанувальників, як у Сергіяка Пенкіна та Борі Моїсеєва...

– Раніше мені подобався Валерій Меладзе. Він був дуже молодим і красивим. А тепер він – вже старенький, тому всюди їздить з «Віагрою», – зітхнула Катруська.

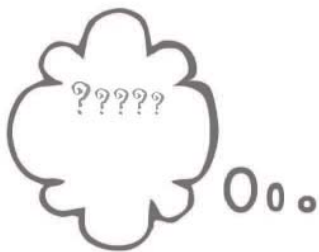
– Скоро й Філіп Кіркоров перетвориться на старенького дідуся, – зрадів Дмитрик, – і Аллі Пугачовій захочеться когось молоденького. А тут і я підросту й, можливо, погоджуся з нею одружитися.

І навіть, вдочерю її бешкетунку Кристинку Орбакайте!

– Якщо дяді чи тьоті співають під фонограму і всіх обманюють, – застеріг Володя, – то в них потрібно кидати помідорчики і сирі яєчка.

Поїзд

Ганка довго не ходила в дитячий садок. Друзі занепокоїлись її зникненням.

– Мабуть, нашу Ганку інопланетяни викрали, – висунув гіпотезу Олексій.

– Та ні, вона, напевно, заміж вийшла за якого-небудь принца заморського і тепер цілими днями загорає на пляжі і їсть ананаси, – заперечив Дмитрик.

– А може, вона захворіла, сердешна. Треба її провідати, бульйончику курячого віднести, – клопоталась Катруська. – Хороший бульйон будь-яку хворобу вилікує!

– А може...

Та раптом двері відчинилися і на порозі з'явилася щаслива Ганка:

– Це я у бабусі була. Передали, наче бандероль!

– То тебе поштою послали, у ящику? – здивувався Володя.

– Та ні, поїздом. Просто моя тьотя, мамина сестра, їхала у село, і мама напередавала родичам різних речей, гостинців і мене також передала. Так я до бабусі й потрапила. А потім, через тиждень-другий, мама помітила, що вдома мене не вистачає, поїхала та забрала. Ось я і тут, в усій красі.

– А я б хотіла працювати у поїзді провідницею, як Верка Сердючка, – замріялась Катруська, – щоб спати з різними людьми...

– В поїзді можна лежати на верхній полиці, – сказав Олексійко, вкладаючись на книжковій полиці, – і інколи з неї падати. Ось так! – гупнувся на підлогу.

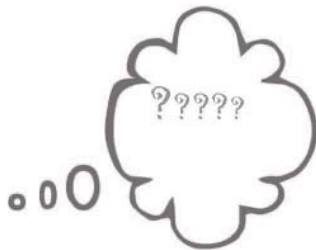
– Коли поїзд заїжджає в тунель, потрібно зачиняти всі вікна, щоб ніякий чортик в гості не заскочив... – обдарувала красномовним поглядом Олексійка Ньюта.

– В поїзді треба знайомитися з цікавими дівчатками і вести їх у ресторан, – продовжив Дмитрик.

– А знаєте, чим поїзд відрізняється від дитячого садочка? – заінтригував усіх Володя. – У поїзді вагончики завжди бігають за паровозом. А в дитсадку ми, навпаки, від виховательки втікаємо!

Колобок

– Люди, а я вчора живого Колобка бачив, – повідомив новину Олексійко. – До нас у гості приїхала тьотя Надя, а її легше перестрибнути, чим обійти. Ну хіба не Колобок?

– Колобок – це млинчик, який не дотримується дієти. У нього немає ніг, але він бігає, як Андрій Шевченко та Олег Блохін і всім забиває голи! – порадувала новою версією старої казки Нюта.

– Та ні, Колобок – це булочка, яка вмє розмовляти, – не погоджувалась Катруська. – Вона вирішила трішки побешкетувати, але потім все ж згадала про своє призначення.

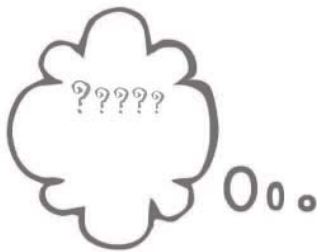
– Ой, ну, з'їла Лисичка Колобка, поласувала, а тепер он живіт болить. Колобок же бруднючий був, як поросся, по всьому лісу покачався, в кожній калюжі полежав, а лисиця його з усіма мікробами та й до рота! Тепер, мабуть, гіркі пігулки п'є, – співчувала Ганка.

– Колобок схожий на їжачка, тільки зовсім лисий, як дядечко Розенбаум, – поділився спостереженнями Олексійко.

А Дмитрик підсумував:

– «Колобок» – це повчальна історія про те, що коли хтось буде весь час вихвалитися, то його просто візьмуть і з'їдять. А може, це просто така страшилка, яку придумали дорослі для того, щоб ми самі по Чернігову не бігали.

Порося

Під час прогулянки Дмитрик вирішив одружитись. А що? Хлопець він цілком дорослий, а холостяцьке життя інколи так набридає! То ж, ставши на коліна в пісочниці, він нещасним голо- сом став благати Катруську не розбивати його серце на тисячу друзок, а бути завжди поруч: і в радості, і в горі, і в кутку...

– Лиш ти одна мене врятуєш від самотності. Всі інші дами врятувати вже відмовилися.

– І не дивно. Поглянь на себе! Шнурівки розв'язані, гудзик відірваний, куртка пом'ята, на брюках – пісок. Ну не хлопчик, а справжнісіньке порося!

– Поросята теж когось люблять, але по-своєму, по-свинському, – зітхнув Дмитро.

– Коли я відпочивав у селі, то мріяв покататися верхи на сви-
ні, – підбіг до друзів Олексійко. – Та свиня чомусь про це не мріяла...

– Якби мама дозволила, я б завела на балконі поросятко. Нехай собі рохкає на радість сусідам! – приєдналась до розмови Ганка.

– Бути свинкою корисно, – обізвалася з турніка Ньюта. – Чим більша свинка, тим більше сала. А сало – це такі українські ласощі. Шкода, гімнасткам ласощів не можна.

– Якщо хлопчик чогось не дає своїй найкращій подружці, то він невинне порося, – продовжила тему ласощів Катруська, відібравши у Олексійка цукерку.

– Свині бувають дикі, свійські, морські та людські, – зробив висновок Вова.

Снігова людина

Нарешті випав перший сніг. Олексійко добряче в ньому вивалювався і такий, білий та пухнастий, прийшов у садок. Поки няня його сварила та витрушувала, хлопчик зізнався по секрету, що він – снігова людина.

– Колись снігових людей було дуже багато, – зітхнула Ганка.
– Вони жили у своїй країні. Ходили з вудочками ловити смачних русалок і доїли мамонтів, у яких водилося молоко. Вони і зі мною хотіли поспілкуватися, та мама якраз у садок розбудила...

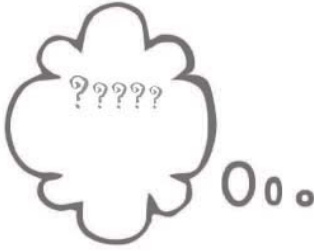
– Снігових людей випадково зробили іншопланетяни, коли відпочивали тут у відпустці, – пояснив Вова. – Одного разу їм стало нудно і вони вирішили приручити земних жінок. А коли дізналися, що трапилось, відразу ж повтікали в небо!

– Я вважаю себе дуже сміливим, тому, якщо зустріву снігову людину, мої штани залишаться сухими... – вихвалявся Дмитрик.

– А я влітку бачила снігову людину, – розповіла Катруська.
– Усі дяді і тьоті на пляжі були засмаглими, а той чоловік – білий, мов сметана!

– Снігова людина велика, волохата і дуже важка. Тому ніхто не хоче з нею танцювати – бояться, що ноги відтопче. От вона й сидить увесь час у печері, – додала Ньюта.

Підлога

Сьогодні в групі сталася надзвичайна подія: хтось насмітив на килимку насінням. Ні робота слідства, ні допит підозрюваних так і не виявили винуватця. Тому високий суд у складі виховательки Наталії Михайлівни та няні Галини Іванівни виніс вирок: виправні роботи у вигляді прибирання для дітей всієї групи, а в разі повторення «злочину» – конфіскація килимка.

– Будете на голій підлозі гратися, – додала няня.

– А на підлозі класно, – не засмутився Дмитрик. – Якщо вона мокра, то можна кататися, як на ковзанці!

– Тато сказав, що є такі народи, які люблять їсти на підлозі руками. От стати б таким народом! – промовила Катруська.

– А давайте по підлозі перекочуватись, лазити навколішках, а ще стояти на вухах, кричати, гарчати, нявкати, гавкати і щілуватися, – тобто жити повнокровним життям! – запропонував Олексійко.

– Коли мені набридне бути гімнасткою, – поділилася таємницею Ньюта, – я стану йогом. Сидітиму на підлозі в різних чудернацьких позах, спатиму на цвяхах, ходитиму на голові і навіть їстиму манну кашу.

– У людини обов’язково має бути підлога, – заявив Вова. – Без підлоги жити нецікаво: ніжки увесь час у землі загрузатимуть...

– По підлозі слід завжди ходити в капцях, щоб не вимастити її своїми п’яточками, – застерегла Ганка.

?????

000

?????

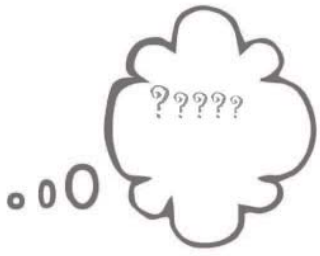
Бегемот у шкапуці

000

Поліклініка

Падав густий лапатий сніг. Дітлахи, затамувавши подих, спостерігали, як світ перетворюється на пухнастий килимок.

– От і настала справжня зима, – відірвалася від вікна Ньюта.

– Скоро до нас завітають Дідусь Мороз та Бабуся Яга...

– А також тітонька Застуда та дядечко Грип, – зітхнув Олексійко, – і заберуть нас і з собою, в поліклініку. Треба прийняти у Верховній Раді такий закон, що, коли дитина добровільно здається лікарям, їй слід давати велику шоколадку, десять жуйок і кілограм бананів!

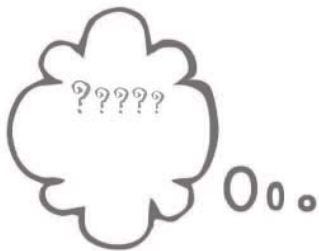
– Не бійтеся, в поліклініці живе добрий лікар Айболить, – заспокоїв друзів Вова. – Він доглядає за маленькими дітлахами і мавпочками. І навіть із задоволенням вирве зуба капоснику Бармалею.

– Коли я йду до поліклініки, – поділилася досвідом Ганка, – то всі лікарі, медсестри і навіть хвороби мене бояться. Тому що варто мені побачити який-небудь шприц, як я починаю дуже голосно верещати.

– Дорослі менше хворіють, бо вміють лікувати одне одного поцілунками, – запевнила Катруська. – Коли я стану дорослою, то в поліклініку взагалі не ходитиму!

– До лікарів і медсестер у поліклініці слід ставитися лагідно, – заявив Дмитрик. – Потрібно їх жаліти. Бо вони, хоч і пахнуть уколами й таблетками, але теж люди...

Двері

Зранку в понеділок малюки розповідали, як провели вихідні. Ганка разом з мамою відвідала салон краси, Нюта – спортивну школу, Вова нарешті дочитав «Велику дитячу енциклопедію».

– А я і відпочити не встиг, – бідкався Олексійко. – Мій тато ремонтував двері, і я йому весь час різні інструменти подавав: молоток, цвяхи, бинти, йод, вату, перекис. Так втомився!

– Двері в кімнатах слід робити з шоколаду. Тоді, якщо людина голодна, завжди можна відкусити шматочок, або пригостити симпатичну дівчинку, – сказав Дмитрик, простягаючи Ганці цукерку.

– Ні, двері мають бути тендітними, мов гімнастка, й міцними, як боксер, – вступила в розмову Нюта. – Щоб ніякий хлопчик не міг їх без дозволу відчинити!

– Якщо ви самі залишаєтеся вдома, не можна нікому відчиняти двері, – посварилась пальчиком Катруська, – ну, хіба що котикам та собачкам. А всілякі бандити нехай крізь вікно лізуть!

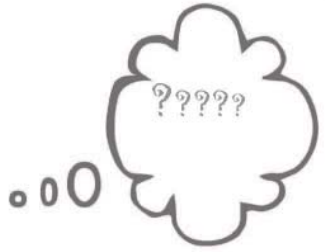
– Якщо ваш сусід ставить собі броньовані двері, – зробив припущення Володя, – це означає, що він вирішив завести вдома якийсь скарб і сховати його в шафі, щоб ніхто не здогадався.

– А якщо хтось всюди пхає свого носа, то його можна трішки дверима прищемити... – додала Ганка.

Листоноша

Під час обіду в Ганчин суп потрапила любовна записка.

– Всі хлопчики – хулігани! – дійшла висновку Ганка.

– А може, листоноша був трішки п'яний чи екстремал? – виявив чоловічу солідарність Дмитрик.

– А я, коли виросту, працюватиму листоношею, – розповіла про свої плани Катруська. – Листоноша до всіх у гості ходить. А якщо виявиться, що вдома нікого немає, можна залізти по водяній трубі в квартиру й полежати на дивані, поки господарі не з'являться.

– Листоноші треба завжди займатися спортом, – порекомендувала Нюта. – Якщо газет і листівок у сумці багато, вона важка, мов цегла!

– Листи можна розвозити на «Мерседесі», на танку і на тракторі, – зауважив Олексійко. – Щоб ніжки не боліли.

– Було б дуже прикольно, якби листи скидали з неба – на маленьких парашутиках. І щоб у цей час звучала якась приємна музика. Щоб людина не прогавила і своєчасно зловила лист, поки він в борщ не потрапив... – нафантазував Володя.

??????

Шапка-невидимка

Олексійко розбешкетувався неабияк: півдня смикав дівчаток за хвостики, косички і кучерики. Нарешті дівчаткам набридло. Вони спіймали капосника і добряче відлущували.

– Шкідливому котюзі по заслугі, – констатував Дмитрик, – Додам з повагою ставитися треба!

– Нічого, скоро мама купить мені шапку-невидимку, – рюмсавав Олексійко. – Я непомітно підкрадусь до вас і так здачі надаю, що мало не буде!

– А якби в мене була шапка-невидимка, я б ходив по місту, мов привид, і казав компліменти різним вродливим панночкам, – розмірковував Дмитрик. – Але дуже обережно, на вушко, пошепки, щоб вони від несподіванки свідомість не втратили...

– Шапка-невидимка – це дуже цінна штука, – приєдналась до розмови Ньюта. – Адже той, хто її має, може об'їдатися тортиками, цукерками і морозивом та обпиватися кока-колою, тобто робити, що завгодно, – тренер же все одно не бачить.

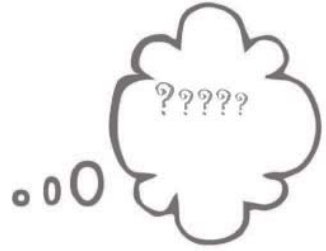
– Шапки-невидимки спеціально шиють для шпигунів, – поділився інформацією Володя, – щоб вони могли дізнатися побільше секретів. Але ці шапки дуже тоненькі, тому взимку в шпигунів мерзнуть вуха.

– За допомогою шапки-невидимки можна робити цікаві відкриття, – озвалася Ганка. – Наприклад, нарешті-таки встановити, звідкіль насправді беруться діти!

– Коли мама готує смачні тістечка, їх вночі завжди якийсь невидимка з'їдає... – посміхнулася Катруська.

Бегемот

Після музичного заняття Ганка вичитує Олексійка:

– Ну хто так танцює?! Всі ноги мені повідтопував, чешки нові вимазав, на модних панчохах затяжок наробив...

– Так, тут діяв бегемот-професіонал, – поставив діагноз Вова.

– Ні, бегемот – це такий звір з великим черевцем, який пиво дуже любить. А у мене в животі – лише апельсиновий сік! – образився Олексійко.

– Якщо хтось багато і смачно їсть, як бегемот, то він – добрий, бо йому від їжі добре. Тому жінка, щоб їй зробили добре, має спочатку когось дуже смачно нагодувати, – зі знанням справи порадив Дмитрик.

– Щоб тебе любили, зовсім не обов'язково бути красунчиком. Ось я в захваті від бегемота, адже він – такий незвичайний: великий, дуже прикольний і страшенно привабливий! – здивувала всіх Нюта.

– А я хочу знайти собі такого хлопчика, щоб він був сильним, як бегемот, все життя міг носити мене на руках і не кидав, де заманеться, – ознайомила зі своїм ідеалом Катруська.

– А я вмю позіхати, як бегемот, – так, що всім вихователькам у нашому садочку спати хочеться... – продемонструвала Ганка.

Шкатулка

Нюта сяяла, як справжнє сонце, – вона здобула перемогу на спортивних змаганнях.

– Мені дали медаль і цінний подарунок, – повідомила друзям.

– Ящик цукерок! – вирішили малюки.

– Та навіщо гімнасткам цукерки? Мені шкатулку подарували. Ось вона. Цікаво, що там всередині...

– У шкатулці можна зберігати золото, діаманти, гроші, гудзики, голки, гвинтики та інші цінні речі, – пояснив Володя.

– У кожної жінки обов'язково має бути своя шкатулка. Це коробочка, яка замикається на ключик, – додала Ганка. – Туди можна ховати свої секрети і потаємні бажання.

– Я хочу мати справжню чарівну шкатулку, щоб увечері класти туди свої брудні шкарпетки, а вранці вони були чистенькими і пахли французьким парфумами, – розповів про свою мрію Дмитрик.

– Мені, як майбутньому працівникові цирку, дуже потрібна шкатулка з подвійним дном, – зацікавився Олексійко. – Та й нам у групі вона не завадить. Ось, наприклад, покладе туди вихователька Наталія Михайлівна свій годинник. А потім, коли захоче його забрати, то замість годинника схопить рукою живу мишку. Мишеня запищить, Наталія Михайлівна – теж. А я весело поясню, що це – такий фокус!

– Якщо в шкатулці зробити крихітні дірочки, – фантазувала Катруська, – то там можна тримати якусь істоту – наприклад, джмеля. Хай би погудів перед сном, а то мама співати мені колискову лінується.

Та в шкатулці не виявилось ні гвинтиків, ні шкарпеток, ні навіть подвійного дна. Це була звичайна музична скринька, всередині якої кучерява дівчинка в гімнастичному купальнику під «Розпрягайте, хлопці, коней» робила сальто.

– Пластасова Нюта! – зрадів Дмитрик. – Тепер, коли справжня Нюта їздитиме на змагання, ця залишатиметься з нами, щоб ми не сумували!

Чебурашка у валізі

Фотоапарат

Сьогодні в дитячий садок приходив дядечко фотограф і всіх фотографував. Звичайно, це малюків зацікавило та й заняття з математики пропустити можна. Але були і розчарування.

Нюту не схотіли сфотографувати на шпагаті, а банально посадили на стілець; Олексійка попросили не корчити страшні гримаси, а просто всміхатися; у Володі забрали енциклопедію і дали в руки плюшевого ведмедика; з Ганки змили всю косметику, розчесали «кудельку» та ще й косички заплели, а Дмитрику з Катруською заборонили в кадрі цілуватися.

– Нічого ці дорослі в справжньому мистецтві не тямлять, – зітхнула Нюта. – Та й фотографування – такий нудний процес. Як тільки ті моделі витримують?

– А я мрію стати фотографом на пляжі, – озвався Дмитрик. – Там завжди є, на кого «полювати»...

– Справжній жінці треба вміти так фотографуватися, – дала настанову Ганка, – щоб ніхто не здогадався, де в неї закінчуються вуха і починаються ноги!

– Якщо когось фотографують, то не можна дуже сильно відкривати ротик, – застерегла Катруська. – Бо з фотоапарата вилетить ворона і може випадково в ротик вскочити!

– Треба сфотографувати, як у дитячому садку привиди та інопланетяни подушками кидаються і дівчаток щипають, – підкинув ідею Олексійко, і, відчувши себе інопланетянином та привидом одночасно, смикнув Нюту за волосся і отримав «на здачу» потиличника.

А Володя порадив:

– Якщо ви пішли до лісу і зустріли вовка, то не впадайте у відчай. Краще засуньте йому до пащі свій фотоапарат. Тоді вовк зламає об нього всі зуби і стане лагідним, як Чебурашка...

День народження

– А чого це ви ще й досі не святкуєте? Ви що, не знаєте, який сьогодні день? – здивувалась, влетівши в групу, Ганка.

– П'ятниця, друге грудня, – хором відповіли спантеличені діти.

– Ні, вони справді нічого не знають! Сьогодні ж свято!

– День знань уже пройшов, день учителя теж, – розмірковував уголос Володя, – до Нового року ще далеко...

– От невігласи! – сплеснула в долоні Ганка. – Сьогодні ж день народження в мого kota Мурзика! Потрібно терміново випити за його здоров'я, а то Мурзик мишей не ловитиме! Тато, звичайно, вип'є келишок пива, дідусь – півлітра кефіру, а нам всім не завадить по сто грамів молока.

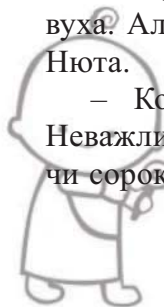
– Так, миші, дійсно, справа серйозна, – погодилася няня Галина Іванівна, – і не випити за здоров'я іменинника було б великим свинством. От тільки молока в мене немає, тому пропоную по двісті грамів чаю.

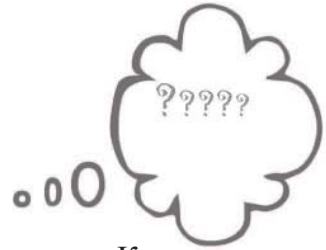
Поставивши до раковини спорожнілу чашку, Дмитрик повернувся до улюбленої теми:

– Коли іменини у дівчинки, її можна поцілувати в щічку і трішки поносити на руках, якщо не дуже важка.

– На день народження іменинника потрібно всім смикати за вуха. Але дуже обережно, щоб вуха не відірвалися! – навчала Нюта.

– Кожній жінці слід ретельно приховувати свій вік. Неважливо, скільки їй насправді стукнуло, – п'ять років, як мені, чи сорок, як старенькій бабусі. Якщо хтось розпитує, потрібно

завжди відповідати, що сімнадцять, – говорила Катруська, замішуючи пластилінове тісто.

– А я хочу святкувати день народження не раз на рік, а якомога частіше, – сказав Олексійко. – Бо подарунки дуже швидко закінчуються...

??????

Чебурашка

Тільки встигли відсвяткувати день народження Мурзика, а тут і новий іменинник – Олексійко. Друзі привітали, як вміли, подарунків надарували: Вова – книжку, Ганка – гребінець, Катруська спекла глиняний тортик, Нюта показала номер з обручами зі своєї нової програми, а Дмитрик на честь іменинника оду склав:

*Льошко, Льошко, Льошко, Льошко,
Зовсім ти не Капітошка!*

Ну і звичайно, всі досхоchu за вуха посмикали.

– Ще пару-трійку таких свят, – зітхнув хлопчик, – і я перетворюся на Чебурашку.

– Чим більші у хлопчика вуха, – констатувала Ганка, тим легше на них вішати локшину!

– А я дивилася мультик про Чебурашку, – повідомила Катруська, – Там була одна дуже старенька бабуся. Їй виповнилося, мабуть, вже сто років. Та в неї була молода душа. Тому бабця капостила бешкетувала, як маленька дівчинка...

– Чебурашка любить вухами, а крокодил Гена – зубами! – зробив відкриття Дмитрик.

– Чебурашка – це справжній інопланетянин, – запевнив Володя, – тільки він сам про це ще не знає. А крокодил Гена здогадується, тільки боїться Чебурашку напружувати.

– Чебурашка, звичайно, людина, – дійшла висновку Нюта, – тому що в кожній людині є свої маленькі недоліки і великі чесноти!

Художник

Нюта із зосередженим виразом обличчя щось старанно малювала зеленим олівцем.

– Кого це ти малюєш? – поцікавився Дмитрик.

– Маму.

– А чому вона зелена така і бридка? В тебе ж мама – гарненька і завжди в рожевому!

– Ага, була рожевою, була, а потім раптом позеленіла. А може, я не свою маму малюю, а жаб'ячу. І взагалі, я не художник – я гімнастка! – кинула олівці Нюта й побігла до спортивного куточка.

– А от я коли-небудь стану художником, – вирішив Дмитрик, – і всі будинки в Чернігові розмалюю своїми картинами, щоб на них мчали коники, квакали жабки і танцювали чортики.

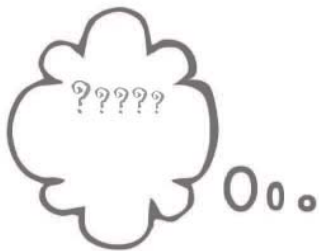
– А я люблю малювати Юлю Тимошенко, – відірвалася від дзеркала Ганка, – тому що теж хочу, як і вона, керувати чоловіками!

– Дмитрик мені весь час любовні записочки підкидає, – поділилася секретом Катруська. – Але ж, на відміну від Володі, він неграмотний, жодної літери не знає, тому замість слів малює мої портрети...

– Якось на пляжі я бачив розмальованого дядечка, – озвався Олексійко, виводячи фломастером у себе на долоні сніжинку. – Він був увесь у синіх тітоньках, зміях і буквах. Тобто справжній художник!

– Малювати можна олівцями, фарбами, зубною пастою, помадою і носом, – нагадав Вова.

Валіза

Дмитрик, для солідності начепивши Володиного «метелика», виліз на стілець, і прочитав Ганці черговий шедевр:

– Ганка – дранка кучерява,
У валізі ночувала!

– Хіба це вірш? Дразнилка якась! – образилася дівчинка. – Та й не кучерява я. Це Ньюта в нас кучерява, от їй і розкажуй!

– Та я не проти, але Ньюта з дранкою чомусь ніяк римуватися не хоче. От якби вона була не Ньютою, а чимось так...

– А пам'ятаєте, раніше Ньюту й справді по-іншому звали, – ностальгійно зітхнув Дмитрик, і всі поринули в спогади.

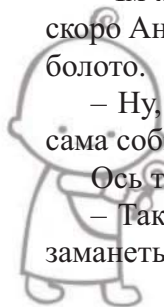
Дуже-дуже давно, ще в минулому році, Ньюта навіть не здогадувалася про те, що вона – Ньюта. Тато називав її Анчутка-Анька або Анчутка, якщо скорочено. Всіх це ім'я цілком задовольняло, поки до Володиних рук не потрапила дуже товста і дуже розумна книга. Саме з неї він дізнався, що Анчутка – це зовсім не ім'я, а назва злого капосного бісеняти, яке живе на болоті, і робить різноманітну шкоду. «Треба рятувати дівча!» – вирішив Вова і того ж вечора, підійшовши до Анчуткиного тата, запропонував оторопілому чоловікові поговорити, як мужчина з мужчиною, про подальшу долю його доньки, поділився вчитаними відомостями та ще й додав:

– Ім'я дуже впливає на життя людини, тому я боюся, що дуже скоро Анчутка перетвориться на чортика і дійсно перебереться на болото.

– Ну, раз така справа, – посміхнувся татусь, – то нехай вона сама собі ім'я вибере.

Ось так і з'явилася Ньюта.

– Так, Ньюта – дівчинка особлива, – погодився Вова, – з чим заманеться їй не заримуєш...

– А міг би такий вірш вийти! – мало не плакав Дмитрик.
– Це нічого, що я не римуюсь, – спустилася з канату розчулена Ньюта, – зате я у валізі запросто спати можу, хоч всю ніч, тільки правильно згрупуватися треба!

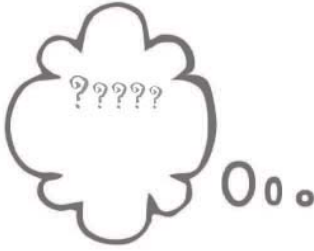
– Якщо хтось шукає пригоди на свою голову, – розвинув тему Олексійко, – то йому обов'язково потрібна велика валіза. Бо тільки у валізі можна нормально виспатися, коли пірати почнуть стріляти з гармат!

– Якщо дівчинка збирається на море, то вона завжди придумає, чим напхати свої валізи, щоб вони стали по-справжньому важкими, – підмітила Ганка. – І, звичайно ж, вона завжди знайде хлопчика, котрий із задоволенням ці валізи на собі тягатиме.

– У валізі можна возити морських свинок, тільки дірочки скрізь треба зробити, – пожвавішав Дмитрик.

– А я мрію про ті щасливі часи, коли в мене будуть повні валізи грошей, щоб я міг купити собі власний дитсадок, – повідомив Вова. – А потім, як виросту, побудую власне місто і стану там мером.

Ложка

Вечері в дитсадок прийшли артисти і влаштували концерт: дві красиві тітоньки, замість того, щоб зіграти на піаніно чи на баяні, лущували себе ложками по руках та ногах і навіть по лобі, та ще при цьому й танцювали.

– От чудасія! – здивувався Олексійко. – Вони що, не знають, що ложка – це посуд, а не музичний інструмент?

– Наша Нюта така гарненька, що я б їв її великою ложкою, як торт! – зізнався Дмитрик.

– Якщо хтось голосно розмовляє за столом, його слід тріснути ложкою по голові. Тільки ложка має бути чистою, щоб голова не забруднилася! – нагадала правила етикету Нюта.

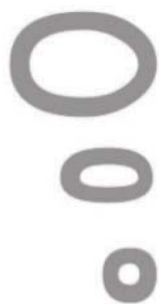
– Культурній людині слід користуватися ножиком, бо з ложки котлета може втекти, – додав Вова.

– Якщо раптом не стане ложок, то супчик і борщик доведеться їсти руками. Тому треба зараз потрошку тренуватись, щоб потім не мучитися, – насмішила Катруська.

– Я вважаю, що в дівчаток і в хлопчиків не має бути однакових ложок. Тому що ми дуже відрізняємося одні від одних. Хлопці великі і дерев'яні ложки нехай беруть, а дівчатка – гарненькі, із золотими і срібними прикрасами... – запропонувала Ганка.

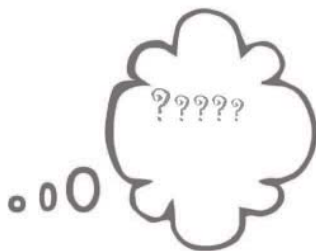

СОН

Під час тихої години Володя ніяк не міг заснути, все роздивлявся Нюту. Звичайно, Нюта – дівчинка унікальна і спить вона по-особливому. Але таку, як сьогодні, він її ще не бачив. Із золотою хмари кучерів визирали рожева п'ятка і лікоть, друга п'ятка стирчала з-під подушки, на протилежному кінці виднілися вухо і кінчик носа.

– Нюто, ти що і в ліжку тренуєшся? – прошепотів хлопчик.

– Ні, в ліжку я сплю.

– Та хто ж спить у такій позі?! – дивувався Вова.

– Я сплю. Хіба не бачиш?

– І ти справді отак заснеш?

– Не знаю. Чесно кажучи, мені самій цікаво. Мабуть, все-таки ні, бо всілякі хлопчики заважають безглуздими запитаннями.

– А я можу спати стоячи, сидячи і ходячи, – подав голос Дмитрик. – Треба тільки розслабитися і обпертися об якусь дівчинку!

– Дорослі вміють спати вдвох, – випірнула з-під ковдри Катруська. – Коли мама спить сама, то не висипається. А якщо з татом, їй дуже добре і не холодно...

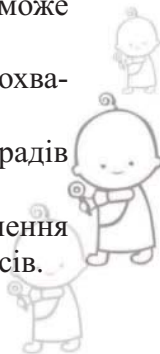
– Я дуже люблю спати, – озвався Олексійко, – бо уві сні треба здійснювати подвиги, і за це нічого не буде! Можна літати, кусатися, маститися помадою і ходити в гості у протигазі...

– Коли маленькі дітки сплять, вони ростуть, – визирнула з купи волосся Нюта. – А якщо дитинка не висипається, вона може стати ліліпутом!

– Я вмію голосно і дуже талановито хропіти уві сні, – похвалилася Ганка.

– Пропоную влаштувати конкурс із хропіння! – зрадів Олексій.

Але тут до спальні увійшла Наталія Михайлівна, і визначення найвіртуознішого хропуна довелося відкласти до кращих часів.

Золота рибка

Замість звичайних джинсів і светра Ньюта прийшла в садок у новій золотавій сукні.

– У тебе просто казковий вигляд! – вигукнув зачарований Дмитрик. – Це вбрання так пасує до твого волосся. Тепер ти не Ньюта, а золота рибка. І в тебе, як і в неї, дуже класний хвіст, – додав залицяльник, хапаючи дівчинку за волосся, за що тут же отримав здачі.

– Та рибки ж не б'ються й не дряпаються! – образився хлопчик.

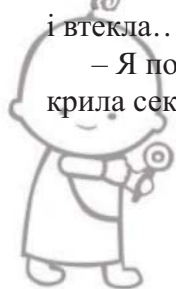
– Золоті рибки живуть у Чорному морі і в акваріумі, – надав довідку Вова. – Вони вмюють кивати хвостами і крутяться, як тьоті, перед дзеркалом. Вони серед усіх рибів – супермодельки!

– Золота рибка дуже розумна. Вона все розуміє, просто голосно сказати нічого не може, бо їй водичка заважає, – доповнила Ганка.

– У золотої рибки потрібно швиденько щось попросити, поки їй кішка не з'їла, – порадив Олексійко.

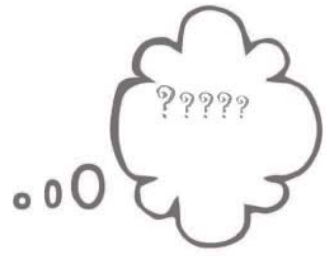
– Мама читала мені казку про золоту рибку, – розвинула тему Катруська. – Там одна нерозумна бабуся командувала дідусем. А дідусь бігав на побачення до рибки, тому що рибка робила так, аби всім було добре. Та бабуся виявилася дуже зажерливою і стала вимагати у рибки за дідуся купу грошей. Тоді рибка образилася і втекла...

– Я попросила б у золотої рибки братика або сестричку, – відкрила секрет Ньюта. – А то тато з мамою лінуються...

Дзеркало

Наталія Михайлівна запропонувала дітлахам пограти у гру «Що без чого не може бути?» Дерево не може бути без коріння, пташка – без крил, книжка – без сторінок...

– А я теж загадку придумав! – вигукнув Володя. – Без чого не може бути Ганка?

– Без дзеркала! – відповіли хором малюки.

– Люди вигадали дзеркало, щоб фарбуватися й робити зачіски, – пояснила Ганка. – Якщо б його не було, всі ходили б непричесаними і ненафарбованими, як мавпи!

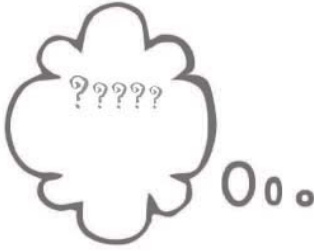
– Дзеркалу можна показувати всілякі пички, – озвався Олексійко. – А ще на дзеркалі можна намалювати який-небудь цікавий малюнок, – хлопчик відібрав у Ганки помаду і намалював на люстерку червоного чоловічка з лисою головою й паличками-руками та ногами. – Правда, він на мене схожий?

– Дзеркало потрібно протирати ганчірочкою, – зруйнувала «шедевр» Нюта, – щоб воно не заіржавіло. А якщо об нього довго цілуватися і тертися носом, то можна побачити їжачка в тумані...

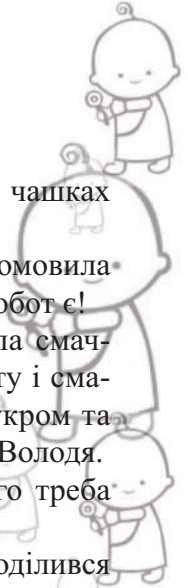
– Коли мені буде тридцять років, і я стану тоді старенькою, – приєдналася до розмови Катруська, – то не дивитимуся в дзеркало. А лице прикрашатиму у перукарні. Тільки я там сидітиму із заплющеними очима, аж доки мене не наштукатурять...

– У дзеркалі живуть відьми, – зробив висновок Дмитрик. – Але вони від нас ховаються і вилазять вночі, щоб побешкетувати.

Чайник

Діти спостерігали, як Галина Іванівна розливає по чашках чай.

– А знаєте, чайник дуже схожий на слоника, – промовила Нюта. – Такий же незграбний і товстий. У нього навіть хобот є!

– У чайнику можна готувати водичку, щоб вона була смачненькою. Для цього потрібно поставити чайник на плиту і смажити, поки він не задимить. А потім змішати його з цукром та чаєм. І потихеньку ковтати, – відкрив кулінарний секрет Володя.

– Якщо до когось вночі причепиться хуліган, то його треба вдарити чайником, – вчила основам самооборони Ганка.

– Чайник варто начепити на голову і всіх лякати... – поділився досвідом Олексій.

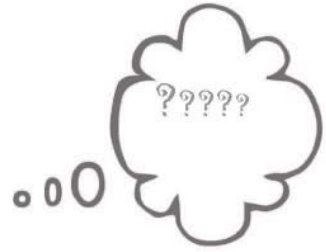
– З чайника можна наливати самогон, щоб ніхто не бачив, що саме люди п'ють, – дала корисну пораду Катруська.

– Якщо хлопчик не знає, як потрібно поводитися з дівчатками, то він – чайник! – застеріг пацанів Дмитро.

Голка

– Я всі вихідні займалася приборкуванням і дресируванням, – повідомила Катруська, демонструючи друзям забинтовані пальці. – Досить успішно, до речі, якщо не зважати на кілька бойових поранень.

– То ти приручила тигра і тепер їздитимеш на ньому в садок? – зрадів Олексійко.

– Та навіщо мені той тигр? Я голку дресирувала! Якщо жінці вдалося приборкати голку, то приборкування чоловіки – дрібничка!

– У кожної голки є вушко, – пояснила Ганка, – але воно не чує, бо туди всовують ниточку. Спочатку руками, а потім ротиком...

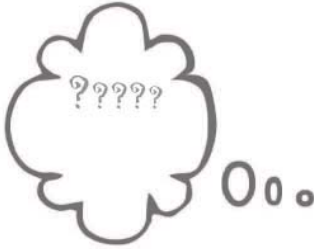
– Коли люди шиють, головне нічого не проковтнути, – навчала Нюта, – навіть якщо нитки дуже смачні.

– Коли я добре гуляю, на мені з'являються дірочки, – зізнався Дмитрик. – Але мама завжди мене вчасно зашиває!

– Голкою можна когось тихесенько вколоти. І якщо він сильно заверещить, то це – дівчинка, – поділився спостереженнями Олексійко.

– Голки бувають великими і маленькими, ніби дітки, – доповнив Володя. – Великими голками вишивають шуби, пальта і простирадла, а маленькими – шкарпеточки і трусики...

Зірки

– Ну, все, Ганко, скінчилися твої вільні деньки! Тепер тобі доведеться зі мною одружитися, – заявив Дмитрик.

– Ага, ні сіло ні впало. А чого це раптом?

– Ти ж сама казала, що вийдеш за того, хто тобі зірку дістане. Ось я і дістав, майже з неба – з дідусевого горища. Тримай, антикваріат, до речі, – поклав на долоню дівчинці жовтенький значок.

– А це що, портрет твого дідуся в молодості?

– От село! То ж Ленін. Він жив, живий і вічно житиме! Це – такий Дункан Маклауд по-радянському...

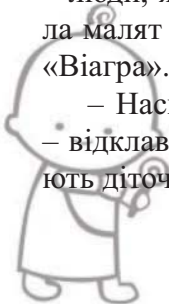
– Мама каже, що зірки – дуже далеко, – перевернулася на кільцях Ньюта. – Навіть далі, ніж Київ. Якщо люди йдуть до зірок, то вони від них втікають...

– Зірочки до неба міцно прибиті, але інколи якийсь гвіздочок не витримує і зірочка спочатку хитається, а потім з усієї сили гепається на землю. Я бачив, як падала зірка, і дуже боявся, щоб вона не впала мені на голову, – озвався Олексійко.

– Якщо не хочеться спати, але дуже треба, то потрібно знайти у віконці зірочку, – порадила Ганка. – Якщо на неї довго і тупо дивитися, то очі злипнуться...

– Зірочки бувають на небі і на землі. Тільки на землі вони – люди, які співають і танцюють, а їм усі плескають, – заплутала малят Катруська. – Мені дуже подобаються три тьоті з групи «Віагра». Коли я виросту, то теж стану «Віагрою»!

– Насправді зірочки дуже великі і там також бувають люди, – відклав книжку Володя. – Вони навіть бешкетують і народжують діточок...

?????

000

?????

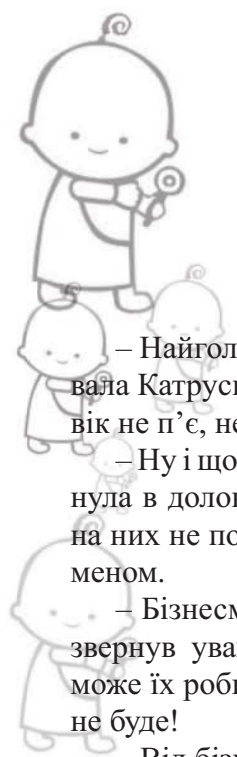
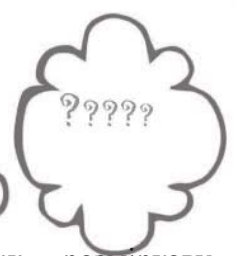
Крокодил в армії

000

Бізнесмен

– Найголовніше в житті – це вдало вийти заміж, – розмірковувала Катруська, скося позираючи на Володю. – Добре, коли чоловік не п’є, не курить, квіти завжди дарує...

– Ну і що в тих квітах хорошого? Тільки в’януть у вазі! – сплеснула в долоні Ганка. – Квіти на себе не вдягнеш, та й на роботу на них не поїдеш. Ні, якщо вже одружуватись, то тільки з бізнесменом.

– Бізнесмен – це такий дядя, котрий робить гроші, – нарешті звернув увагу на дівчаток Володимир. – Справжній бізнесмен може їх робити навіть із повітря, як чарівник. І йому за це нічого не буде!

– Від бізнесменів дуже добре пахне. Вони носять красиві піджачки, їдять у ресторанах і ночують у вродливих жінок, – позаздрив Дмитрик.

– Колись я їздитиму на «Мерседесі» й мене охоронятимуть хлопчики з пістолетами, – вихвалялася Катруська. – Тому що я стану дуже крутою бізнесменкою. Я буду ватиму будиночки, пароплавчики і туалети – щоб всім було добре!

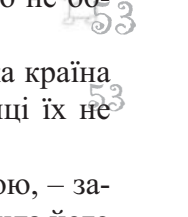
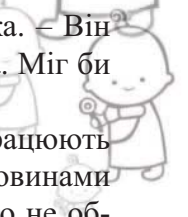
– Я теж стану бізнесменом, – пообіцяв Олексійко, – і всім вихователькам у нашому садочку подарую по мільйону доларів. Хай знають, що я – не жадібний!

– Коли я стану зіркою світової гімнастики, – мріяла Ньюта, – то зірчатиму, як тітонька Віка, котра няньчить бізнесмена Максимку Шаталіна. Я хочу зірчати й зірчати і прославити Україну своїми талановитими ногами!

Буратіно

Катруська зайшла до групи в новому светрі з червоними і білими смужками.

– Тепер у нашому садочку буде свій власний Буратіно! – відреагував на обновку Олексій.

– Буратіно – це дерев’яний дядько з величезним носом. А я – дівчинка, та й носик у мене крихітний, – втлумачувала товаришеві Катруська.

– Недавно мені наснився Буратіно, – пригадала Ганка. – Він мене щипав і хіхікав. А я від нього втікала і теж хіхікала. Міг би вийти такий цікавий сон, якби мама вранці не розбудила!

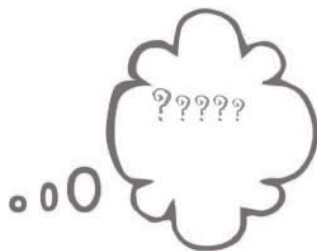
– У нашому Чернігові є дуже гарний театр. Там працюють Буратіно, Мальвіна, П’єро та інші артисти, – поділився новинами культурного життя Дмитрик. – Але їхній директор нікого не ображає, бо він – добрий Карабас-Барабас...

– Мій старший брат Вітя розповідав, що дійсно є така країна дурнів. Там можна ввечері закопати сто доларів, а вранці їх не знайти, – розширив знання малят Володя.

– Людина з довгим носом теж буває дуже привабливою, – запевняла Нюта. – Якби в мене закохався Буратіно, я б навчила його стрибати через коня, робити сальто і правильно цілуватися. І потім навіть на десятьох хлопчиків не проміняла б!

– Казка про Буратіно доводить, що найцікавіші діти виходять із колоди, якщо над нею потіти, мов тато Карло, – підсумував Олексій.

Ніч

Дмитрик повернувся з села і ділиться враженнями:

– Уявляєте, бабусину корову звать Нічка. Я все голову ламаю, чому в неї таке чудернацьке ім'я. Мабуть, молоко вона дає чорне-пречорне, чи пастися любить уночі...

– Корови вночі не пасуться, – заперечив Олексій. – Вночі виходять гуляти вампіри. Вони страшно торохтять кістками, шелестять зубами і просять в усіх закурити!

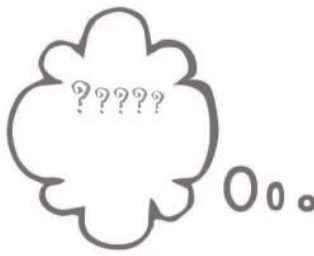
– Коли я стану великим вченим, – повідомив Вова, – то придумаю такий сироп, щоб людям не хотілося спати. Бо вночі теж можна дивитися телевизор, грати в карти, їсти смажену картопельку і бешкетувати в дитсадочку!

– Вночі потрібно ходити на побачення. Це дуже романтично. Тому що в темряві всі хлопчики здаються красивими, – додала Ганка.

– Ніч – це найкраща пора року, – розповіла по секрету Катруська, – бо від будь-якого бабая можна сховатися під ковдру.

– Ніч настає тому, що людям, деревам і черв'ячкам треба спати... – позіхнула Нюта.

Бібліотека

– Я вчора тинявся у найцікавішому місці, – повідомив Олексійко. – Ох і нудно ж там!

– Як це? – здивувався Вова. – Хіба найцікавіше у світі місце – не бібліотека? Невже я тебе не переконав?

– Ну, переконав... Але, мабуть, то було давно і неправда. Побував я оце в бібліотеці. І що там класного? Всюди книжки, книжки... Співати і верещати забороняють. Тож, доки тато читав свій журнал, я заснув і мало зі стільця не гепнувся. Відвідувати бібліотеку небезпечно для життя!

– Та ні, в бібліотеці добре, – стояв на своєму Володя. – Там ночують книжки. Їх так багато, що маленька дитинка може навіть між ними заблукати і жити там, доки її хтось не прочитає...

– Коли книжки стають старенькими, вони теж хворіють, – розповіла Катруська, – втрачають сторіночки і не дуже добре пахнуть. Тому їх треба лікувати: клеїти клеєм та бризкати парфумами!

– Коли я виросту, одружуся з тітонькою, котра працює в бібліотеці, – вирішив Дмитрик. – Вона дуже лагідна й розумна, як прем'єр-міністр!

– Я люблю, коли мама перед сном читає мені різні детективи та книги жахів: «Червону шапочку», «Колобка» і «Царівну-жабу», – зізналася Ганка.

– Якщо хтось все-таки навчиться читати, – подала голос Нюта, – треба брати в бібліотеці найбільшу і найгрубшу книжку. А то причепиться маніяк, а його нічим буде по голові тріснути!

Армія

Чи то від довгого стояння в кутку, чи з нудьги, чи, може, просто так, Олексійко викликав на дуель Ганку, добряче обкидав її снігом та ще й за кіску смикнув.

– Ох, ти, невихований розбишако! – посварив приятеля Дмитро.
– Хіба можна даму образати? А коли виростеш, закінчиш школу, підеш у армію, теж будеш дівчаток за волосся смикати?

– Звичайно не буду! Дівчат не беруть до армії.

– Коли я піду в армію, то служитиму прикордонником – там, де живе багато шпигунів. Я їх ловитиму, а мені за це даватимуть ордени, – повідомив Володя.

– Вово, коли ти підеш у армію, я тебе обов’язково дочекаюся з іншими хлопчиками! – заспокоїла коханого Катруська.

– Дідусь казав, що колись у армії хлопчики служили цілих три роки, – зробила серйозне обличчя Ньюта. – А зараз – лише рік. Тому що вони не можуть довго без дівчаток...

– Я буду танкістом, – вирішив Дмитрик. – На танку можна їздити в ліс по гриби і ховатися в ньому від вовків та бандитів!

– В армії є такі пацани, яких називають прапорщиками, – говорила Ганка, переплітаючи коси. – Вони настільки хитрі, що всіма командують. Тому що справжній прапорщик вміє обдурити будь-якого генерала...

??????

Крокодил

Увечері до Наталії Михайлівни завітала її дочка Діана. Хоч дівчинці виповнилося лише чотири роки, вона була надзвичайно розумною. Тому старші діти швидко з нею подружилися й залюбки обговорювали різні важливі питання. Нюта з Діаною наввипередки лазила по канату, Ганка – дискутувала про переваги косметики «Оріфлейм» над «Фаберлік», Катруська складала портрет ідеального чоловіка, Дмитрик присвячував Діані свої оди, Олексійко – ділився секретами нових пустощів, а Володя вчив дівчинку читати.

– Сьогодні ми з мамою підемо купувати крокодила, – розповіла таємницю мала. – Хочемо зробити татові маленький сюрприз.

– Це вже точно сюрприз! – схопилась за голову Ганка. – Тато й не помітить, як його з'їдять...

– Та ніхто нікого не їстиме. Крокодил же не справжній. Це – одеколон такий, «Алігатор» називається, тобто крокодил по нашому.

– Крокодил – дуже хороший, – заступилася за тваринку Нюта. – Він усіх жаліє. А коли раптом когось з'їсть, то потім плаче.

– Якщо хлопчика довго не годувати, він перетворюється на крокодила, – набивши рота печивом, прогугнявив Олексійко. – А голодна дівчинка – це взагалі кошмар: ховайся, хто може!

– Колись і я заведу собі крокодила, тобто вийду заміж... – зітхнула Катруська, засмучена неувагою Володі.

Люди думають, що вони найкращі, але крокодили думають інакше, – філософствував Вова. – Ось і Чебурашка любить не тітоньку Шапокляк, а крокодила Гену...

– Коли я стану дорослою дівчинкою, – планувала Ганка, – побудую в себе на дачі басейн із дресированими крокодилами. І якщо який-небудь симпатичний хлопець закапризує, то я його трішки лякатиму...

Снігова баба

– Вчора таке сталося! – розповідала схвильована Ганка. – Зліпили ми з друзями снігового колобка. Він, як і годиться колобкові, від нас утік. Котиться колобок лісом, котиться, а назустріч йому – лисиця, голодна-преголодна; ам – і з’їла нашого колобка. Ох і зле ж їй стало, ох і зле! Так хворіла, так хворіла, сім разів «швидку» викликали. Від учора і я снігом не ласую...

– Краще б ви снігову бабу зліпили. Сніговиків звірі не їдять, – зауважив Володя. – Отже, ніхто б і не постраждав. Снігові баби весь рік живуть на півночі, а на зиму відлітають у теплі краї, тобто до нас.

– Снігова баба – це Снігуронька, яка вже зістарілася, – заперечив Дмитрик.

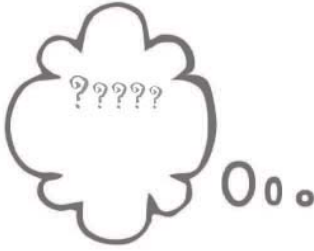
– А я сніговика поважаю. Молодець мужик: стоїть собі на морозі, з одягу лише відро, а він не кашляє, не чхне. От що значить правильне загартування! – відклала скакалку Ньюта.

– Сніговій бабі, як кожній людині, потрібна повноцінна сім’я: сніговий дід, снігова онучка, снігова Жучка... – говорила Катруська, обнімаючи Володю.

Той пручався-пручався, а потім таки здався на милість переможниці...

– Якщо ви бігаєте по квартирі з відром на голові, з мітлою в руці і з морквиною в носі, це зовсім не означає, що тато повірить, ніби ви снігова баба і купить вам морозиво, – розвів руками Олексій.

Студенти

На дворі знову був сніг із дощем і, хоч Олексійко пропонував взути на ліву ногу валянок, а на праву – калошу й вирушити на прогулянку, Наталія Михайлівна залишила всіх у групі. Похмура погода ніяк не сприяла радісному настрою малят. Вони замислилися про доросле життя, і майбутнє ввижалось їм майже жахливим. Вова уявив, що зовсім скоро, прочитавши всі на світі книжки, газети та часописи, він залишиться без харчу для розуму. Дмитрик – що колись йому доведеться-таки одружитися, причому тільки з однією дівчинкою, а так не хочеться залишати стількох красунь нещасними!

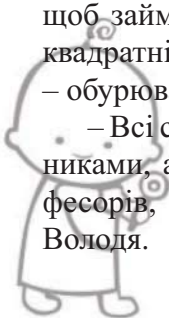
– Може статися, що я вийду заміж, – засмутилася Ганка, – і, жертвуючи своєю вродою та різноманітними талантами, варитиму, смажитиму й тушкуватиму делікатеси якомусь примітивному індивідові, а він їстиме і їстиме, їстиме і їстиме...

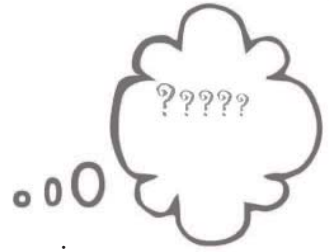
– А ти за студента виходь, – порадила Катруська. – Вони, хоч завжди і голодні, та харчуються лише знаннями. А ще студенти – дуже розумні, бо читають багато книжок, як наш Вова, і носять окуляри, наче Катя Пушкарьова!

– Студенти – це такі веселі дядечки, які сидять у телевізорі і грають із дідусем Масляковим у КВН, – доповнив Дмитро.

– Студенти – просто дивакуваті дяді і тьоті, які замість того, щоб займатися спортом, увесь час вчаться. В них уже й голови квадратні стали, і вуха висять, як у віслучків, а їм усе байдуже, – обурювалась Нюта.

– Всі студенти спочатку бувають лобуряками, ледарями і двічниками, а потім перетворюються на кандидатів, доцентів і професорів, як наш сусід Леонід Едуардович, – заспокоїв дітлахів Володя.

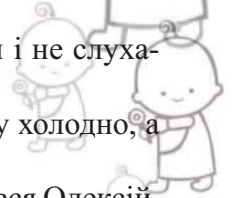
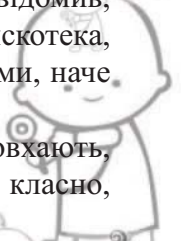
А Олексійко майже сценарій для трилера підкинув:

– Я студента їв учора на десерт. І не простого, а бідного. Це мама чомусь свій тортик «Бідним студентом» називає. А він смаченький, з горішками...

Дискотека

Ввечері за Вовою прийшов старший брат Вітя й повідомив, що на Новий рік у них у школі буде справжня, доросла дискотека, а не якісь там ранки з Дідами Морозами та Снігуроньками, наче в карапузів.

– Дискотека – це таке прикольне місце, де тебе всі штовхають, всі на ноги наступають, а тобі від цього так класно, так класно, – радів за брата Володя.

– На дискотеці потрібно бігати, стрибати, повзати і не слухатись, – підійшла до хлопців Катруська.

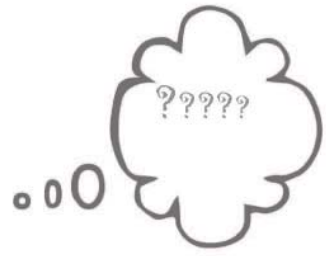
– На новорічній дискотеці дійсно кльово: спочатку холодно, а потім так гáряче, так гáряче... – згадувала Ньюта.

– А я часто дискотеку вдома влаштовую, – вихвалявся Олексій, – вмикаю музику, вимикаю світло та й ну по подушках стрибати. Потім, звісно, в кутку трішки плачу і вибачення прошу, але це – вже інша історія.

– На дискотеці можна сподобатися гарній дівчинці і, якщо їй пощастить перекричати музику й гамір, вам навіть вдасться почувти її ім'я, – приєднався до розмови Дмитро.

– Бабуся каже, що коли вона була молодою, ніяких дискотек взагалі не було, а всі люди збирали макулатуру, вчилися марширувати і мріяли полетіти на Місяць. Ох і нудно ж їм жилося, біденьким! – поспівчувала Ганка.

Психолог

– Тепер Ірині Олександрівні таки доведеться стати моєю тьотю! – сяяла Нюта. – Вона щодня даруватиме мені подарунки, їздитиме зі мною на всі змагання, а за це я інколи дозволятиму себе розчісувати.

– Невже вона погодилася вийти заміж за твого шестиюрідного дядю з села Двохатки, який випиває за день по піввідра самогону і ніколи не п'яніє? А з дядею вона вже познайомилася? – сипав питаннями Дмитрик.

– А хто ж тепер буде нашим психологом? Хто до школи нас готуватиме? – вперше в житті перелякався Володя.

– А що станеться в селі з її шикарним манікюром? – переживала Ганка.

– Та не хвилюйтеся, ніякого шлюбу не буде. Я краще придумала: моя бабуся її просто вдочерила. Тільки ви Ірині Олександрівні не розповідайте. Це – сюрприз!

– Я б і сам Ірину Олександрівну всиновив, – заспокоївся Олексійко. – Хороший психолог в господарстві завжди знадобиться.

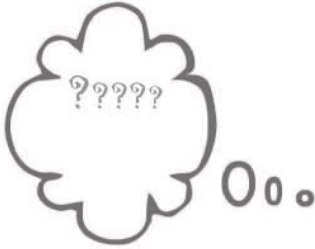
– А я б усіх лікарів позаміняв психологами. Вони добрі, уколів не дають, зубів не виривають, – сказав Дмитрик.

До Володі повернулося самовладання, і він прочитав друзям лекцію, досить цікаву та пізнавальну:

– Є така країна – Королівство Внутрішнього Світу. Там живуть Пам'ять, Увага, Фантазія та інші загадкові істоти. Вони інколи між собою сваряться, а психолог усіх їх мирить.

– Психолог ремонтує наші мізки: замінює гвинтики, підкручує гачки, тобто слідкує, щоб розум не протікав і щоб голова

дуроццямі не засмічувалася, – высловіла сваю думку Катруська, размахуючы вініком.

– Коли наша сусідка – тьотя Маша – сварыцца зі сваім чалавіком, вона кажа, што в того в голіві – банкі, склянкі і драпі калошы. Крацце б не лаялася, а до псіхолога його відвела, – порекомендувала Ганка. – Там бн дядькові швідко дапамогли: вымілі б банкі, склеілі склянкі і залаталі б калошы!

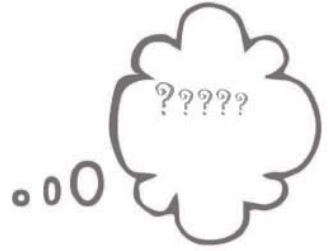

65

Дуб

– Ми з мамою вже купили ялинкові прикраси: сріблясті кульки й золотаві ліхтарики, – поділилася новиною Ганка. – Можна ялинку хоч зараз прикрашати!

– Та ялинка й без іграшок гарна: зелена, пухнаста. От якби на Новий рік дуба прикрасити! Ото був би номер! – запропонував Олексій.

– Дуб – це сусід ялинки, хрещений берізки і тато жолудя, – нагадала Катруська.

– Раніше я думав, що на дубі тільки білочка живе, – відірвався від «Казок» Пушкіна Володя. – А, виявляється, на ньому повно всілякої дивини: і кіт вчений, і русалка, і навіть хатинка на курячих ніжках.

– Якби раптом зникли всі дуби, то гриби-піддубники залишилися б бездомними, як бомжі, – турбувалася Ганка. – Вони тинялися б лісом і шукали б, де їм вирости.

– Ви не знаєте, що таке дуб? – зімпровізувала Ньюта. – А кактус бачили? Ну, круглий такий, колючий. Так от, дуб на нього зовсім не схожий!

– Коли в людини голова погано варить, кажуть, що вона – тупа, як дуб. А дуб – не тупий, він просто лінивий. Сам думати не хоче, чекає, доки премудрий ворон все йому підкаже, – заступився за дерево Дмитро.

??????

Герої казок

– Уявляєте, в нашій групі на Новий рік буде бал героїв улюблених казок! – заскочивши в гості, зацокотіла Діана. – Всі дівчатка одягнуться принцесами і феями, а хлопчики – мушкетерами. А ви, мабуть, знову перетворитеся на мікробів, п'явок і крокодилів?

– Та ні. В нас же по музиці – Ірина Іванівна, а вона ніколи не повторюється. Цього разу ми станемо продуктами, які, щоб їх не поїли, повтікали з холодильника і влаштували собі свято, – захоплено розповідав Олексій. – Я гратиму «Спрайт», Вова – кетчуп, Дмитрик – сонях, а Нюта – «Мівіну», бо в неї зачіска на цей макаронний виріб схожа.

– А я б хотіла стати телепузиком, – мріяла Ганка. – Спочатку жовтеньким, потім – червоненьким, далі – фіолетовим. Я й тепер обожаю фарбуватися!

– Якби я була не дівчинкою, а кицькою, то обов'язково дружила б із котом Матроскіним, – зізналася Катруська. – Він – парубок моторний: і шиє, й прасує, і на гітарі грає, та ще й фермер завзятий. З таким точно не пропадеш!

– А я хочу бути схожою на Попелюшку, – вразила товариство Нюта. – Вона хоч черевичок і загубила, але потім так вдало заміж вийшла...

– Я Буратіно поважаю, – продовжив тему Дмитрик, – колода, а не хлопець, та ще й у воді не тоне!

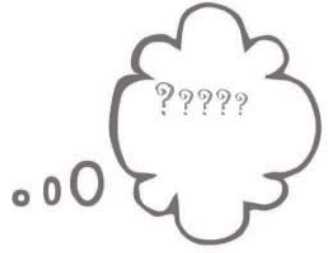
Найцікавіший персонаж – привид: його ніхто ніколи не бачив, але всі про нього говорять, – промовив Володя, знімаючи наволочку з Олексійкової голови.

Цирк

Позичивши у Ганки тіні та помаду, Олексійко розфарбував собі обличчя і, непомітно підкравшись до Нюти, перелякав дівчинку:
– Це – все заради майбутньої професії, – виправдовувався в кутку. – Я скоро стану клоуном, от і репетирую.

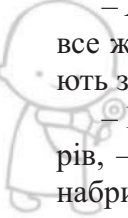
– Я теж хочу стати клоуном, – підтримав друга Володя. – Вони все життя бешкетують, як ми в дитячому садку, та ще й отримують за це зарплатню.

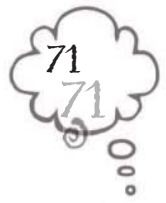
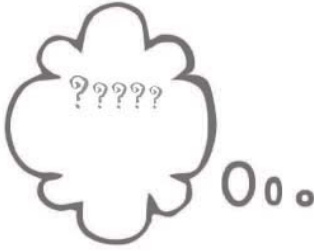
– Мабуть, і я влаштуюся в цирк. І буду там приборкувати тигрів, – образилася Нюта, – бо приборкувати хлопчиків мені вже набридло.

– Як справжня жінка, я працювала б у цирку акробаткою, – поправила зачіску Ганка, – щоб кожного дня, від світання до смеркання, чоловіки носили мене на руках і на шії...

– А я б літала під куполом цирку на мотузках, – фантазувала Катруська, – і жонглювала б сирими яйцями. А вони б іноді ненавмисне падали якомусь глядачеві в рот!

– Я працював би в цирку фокусником, – вирішив Дмитрик, – щоб розпилювати красивих дівчаток, а потім їх склеювати...

Стеля

Наталія Михайлівна вийшла з групи на хвилинку, і діти трішки розслабилися: побігали, потупали, пострибали. Зовсім трішечки, проте на першому поверсі зі стелі чомусь посипалася крейда. Повернувшись, вихователька, звичайно, на них нагримала і попередила: якщо малюки ще коли-небудь так дурітимуть, вона відведе їх у медпункт, де кожному зроблять аж сорок уколів від сказу.

– Маленьким діткам пустувати треба дуже обережно, – дійшов висновку Вова, – щоб люстра зі стелі не впала!

– Я б хотіла навчитися бігати по стелі, тому що там ще не ступала нога людини, – промовила Ньюта, вилазячи на канат.

– Стелі потрібно робити скляними, – запропонував Олексійко, – щоб ми могли гарненько роздивитися, чим там сусіди займаються і як вони ходять напіводягненими...

– Так, було б прикольно побачити, як товстий дядя в смугастих плавках дістає з-під ліжка капці, – погодилася з другом Ганка. 71

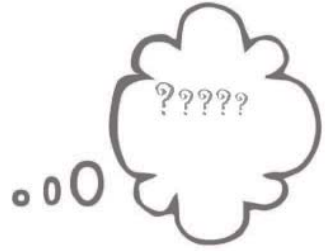
– Я б намалював на стелі Ньюту, Ганку і Катруську, – обійняв подружок Дмитрик. – Вони б там висіли й мені підморгували. І мені було б значно краще засинати та прокидатися!

– Мама каже, що я нічого не знаю, а все беру зі стелі. А як зі стелі можна щось узяти, якщо там тільки одна муха повзає? – не розуміла Катруська.

Кіно

Нюта сходила з татом у кіно й ділиться враженнями:

– Мій батько так хропів, так хропів, що я навіть не зрозуміла, про що фільм показували. Треба всім татусям біля кінотеатру видавати спеціальні пігулки, від яких протягом всього сеансу не спиться!

– Я люблю ходити в кіно, бо там можна спати, лускати насіння і цілуватися, – вигукнула Катруська, залишивши на Володиній щоці слід жовтогарячої помади.

– У кіно я б хотів зіграти маленького лисого дідуся з симпатичною борідкою і великою колодою, ну, тобто Леніна, коли він після революції влаштував усім суботник, – відповів Вова, простягаючи Катрусьці ганчірку та відро. – А ти, бойова подруго, можеш просто зараз зробити собі п'ятничник.

– А я б зняла кіно про наш дитячий садок. У нас тут щодня – таке палке кохання, що будь-яка Бразилія відпочиває! – підморгнула парочці Ганка.

– У кіно мені подобаються такі артисти, в яких обличчя бандита, а душа – людська. Тобто міліціонери, – повідомив Олексій. – А ще – Фантомас, Кошій Безсмертний, тобто Чахлик Невмирущий, і Баба Яга...

– Мені подобається фільм «Кавказька полонянка», де дядечко Нікулін співає: «Если б я был султан, я б имел трёх жён...» Я б теж мав – якби був... – чомусь засумував Дмитрик.

Зарядка

Доки дітлахи взували чешки й змінювали джинси та сарафани на шортики, Ганка нафарбувала губи, вії, а потім, розплівши коси, заходилася начісувати волосся.

– А ти що – на зарядку сьогодні не підеш? – звернула увагу на маніпуляції подружки Катруська.

– Та піду, звичайно. Невже не бачиш? Я до зарядки готуюся. Як думаєш, бантик припасувати збоку чи посередині?

– А хіба бантик допомагає робити вправи?

– Ну, до чого тут вправи? У нас тепер по фізкультурі – мужчина, тобто дядя, живий, справжній. Не можу ж я перед ним нечепурою з'явитися!

– Тю, Ігор Леонідович вже одружений. Та й старий він: двадцять п'ять років – майже пенсіонер, – не вгавала Катруська.

– А я б хотіла мати такого тренера, – вступилася за майбутнього колегу Ньюта. – Шкода, що він – майстер спорту з вільної боротьби, а не з художньої гімнастики!

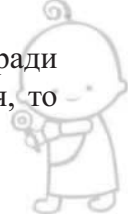
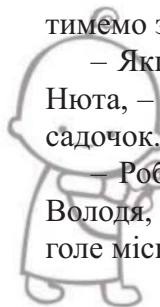
– Я не лінуюся робити зарядку, – вистрибнув з шафки Олексійко. – Мов справжній ковбой, я гасаю з ліжка на диван і кидаюся подушками, аж пір'ячко летить!

– Влітку я люблю таку зарядку, – розповіла Катруська, – скручую газету трубочкою, виходжу на двір і ганяюся там за мухами...

– Коли ми з Катруською станемо дорослими, то завжди робитимемо зарядку в ліжку! – спантеличив друзів Дмитрик.

– Якщо хлопчики і дівчатка не роблять зарядку, – застерегла Ньюта, – то потім ходять цілий день сонними й позіхають на весь садочок.

– Робити зарядку краще на свіжому повітрі, – давав поради Володя, – наприклад, на балконі. А якщо хтось соромиться, то голе місце можна чимось прикрити...

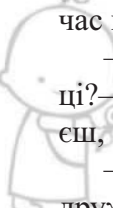

Вінні-Пух

– Хто ходить у гості раненько, той – мудрий, а не дурненький! наспівуючи пісеньку, забігла до групи Діана. – Мамо, дай швиденько якихось цукерок, бо у завідувачки, коридорної, методистки, шеф-кухаря і медсестри всі солодощі вже скінчилися, а мені час підкріпитися!

– Ти й досі клянчиш у всіх дорослих дитячого садка гостинці? – зайнялася виховною роботою Ганка. – Ти ж скоро розтовстієш, наче Вінні Пух!

– «Вінні Пух» – це така давня легенда про те, як разом могли дружити ведмедик та поросятко і ніхто нікого не скуштував на обід, – пояснив Володя.

– Мені сподобалося, як бджоли провчили Вінні Пуха, коли він хотів відібрати в них мед. Тому що, якщо людина вам чогось раптом не дає, то нічого до неї чіплятися, – відстоював справедливість Дмитрик.

– У казці про Вінні Пуха найрозумніша – Сова, яка літає в окулярах, – висловила Нюта, почухавши п'яткою потилицю. – Бо якщо в когось завелися окуляри, значить він такий розумний, як професор!

– Вінні Пух – це, ймовірно, хлопчик, а П'ятачок – дівчинка, – висунула гіпотезу Катруська. – Це так дорослі навмисне все замаскували, щоб ми не зрозуміли, чим там вони насправді займаються...

– Одному в гості ходити некультурно. Треба обов'язково покликати з собою якогось П'ятачка, – порадив Олексійко, – щоб він потім міг дотягнути вас додому і вкласти спати...

Собака

Ганка прийшла в садочок вся у синцях, подряпинах, ще й із пластиром на носі.

– На тебе що – хулігани напали? – непокоївся Дмитро. – Треба* було мене покликати. Я б їм всипав!

– Та ні, то я експеримент проводила: подряпала вдома котика і покусала собачку.

– А ти сама чому така обдерта? – поцікавилася Нюта.

– Так потім вони об'єдналися і надавали мені здачі. А ще кажуть, що коти з собаками не дружать!

– Будь-якого собаку можна навчити дружити з кішкою, – заперечив Володя. – Хлопчики і дівчатка – теж різні істоти, але якось же ми з вами знаходимо спільну мову!

– Кожній дівчинці слід мати песика, бо, на відміну від хлопчика, собака завжди буде вас охороняти і любити... – зітхнула Катруська.

– Коли я піду до школи, – поділився планами Олексійко, – то носитиму з собою за пазухою малесенького собачку й тихесенько вигулюватиму його на уроках, щоб вчительці нудно не було...

– У мого собаки – великі розумні очі, симпатичні вушка, привабливий носик і стрункі, довгі красиві ноги, – захоплено розказував Дмитрусь. – Просто супермодель! Ну, натуральна Алла Пугачова!

– Якщо ваш песик ловить мишей і лазить по деревах, значить, або це – не песик, або у вас – глюки... – пожартувала Нюта.

?????

000

?????

Ялинка в шоколаді

000

свято Миколая

Після свята Миколая діти вихвалялися своїми подарунками.

– Мені подарували косметичний набір «Маленька фея», гарненьке люстерко і гребінець, – демонструвала Ганка.

– Мені – кілограм лимонів, – скривилася Нюта. – В лимонах багато вітаміну С, який просто необхідний гімнасткам.

– А я Миколая за бороду майже вхопив! – перервав друзів Олексійко. – Мені давно кортіло побачити, який цей дядько з себе, але ж він тільки вночі приходить, коли всі люди, навіть діти, сплять. От я його й перехитрив: вклався в ліжку, очі заплющив, а засинати і не думаю. Раптом чую – шарудить щось біля ліжка. Я схопився, світло ввімкнув, дивлюся – тато в мої капці пакуночки якісь пхає. На гарячому застукав, то він виправдовуватися почав, каже: «Вийшов я купити собі цигарок, аж назустріч – Святий Миколай. Я дуже поспішаю, – промовив, – тому передай ось це Олексієві. І зник». Дивнуватو якось виходить: чого це раптом татові серед ночі знадобилися цигарки, якщо він взагалі ніколи не курить?

– Святий Миколай, – це такий Дід Мороз, – пояснив Дмитрик. – Тільки він подарунки не під ялинку кладе, а в шкарпетки та в черевики засовує!

– А я ніяк не могла зрозуміти, чому в нас по всій квартирі татові шкарпетки валяються, – знизала плечима Ганка. – Виявляється, тато хоче, щоб Святий Миколай йому туди «Миколайчиків» понакладав!

– А я б хотіла, щоб Миколай подарував мені Чебурашку. І не іграшкового, а справжнього, живого, – мріяла Нюта. – Я б такий подарунок годувала, виховувала, до спортивної школи водила б...

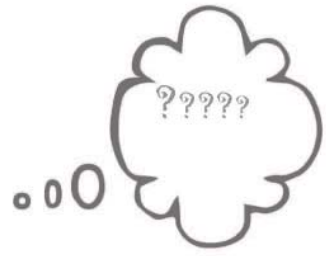

??????

– Якщо на Свято Миколая ви хочете отримати багато подарунків, не лінуйтеся, діставайте всі свої чобітки, туфельки, капці, босоніжки, – радила Катруська, – виставляйте їх біля ліжка і вранці в кожному обов'язково щось знайдете!

– Я думаю, що Миколай – красивий, в міру вгодований чоловічина, в самому розквіті сил, зовсім як мій тато, – додав Володя, беручи з полиці книжку про Карлсона...

Ялинка

Повернувшись із кабінету психолога, Катруська ділиться враженнями:

– Там сьогодні так цікаво було! Спочатку ми робили намисто з геометричних фігур, потім я малювала візерунки, опісля до нас ялинка в гості приїхала...

– Як приїхала? – не зрозумів Вова.

– Машиною. Як же ще? Вантажівкою!

– Прямо в кабінет до Ірини Олександрівни?

– Ти що з дуба гепнувся? – покрутила пальчиком біля скроні дівчинка. – Машина з ялинками приїхала на подвір'я. І поки лісову красуню вивантажували, я все гарненько у вікно роздивилася.

– Ой, дивакувата ця ялинка якась, – махнула рукою Ганка, – влітку на ній шишки ростуть, а взимку – серпантин та кульки різні!

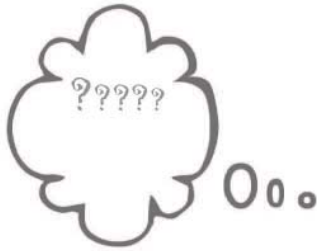
– Яюсь мені наснилося, ніби я святкувала Новий рік у Простоквашиному й разом із Шариком та котом Матроскіним ялинку прикрашала. Тільки ми її не іграшками вбирали, а котлетками, сосисками, ковбасками різними. Так гарно вийшло, просто смакота, – зітхала Ньюта, дожовуючи лимон.

– Кажуть, ялинка на їжачка схожа. А я дивився-дивився і ніяких подібностей не віднайшов, – поділився спостереженнями Володя. – Вона ж зелена, мов крокодил Гена, і зовсім не кругла...

– Ні, я абсолютно цих мам не розумію! – обурювався Олексійко. – Спочатку два дні вмовляла нас із татом ялинку прикрасити, а потім два місяці – на смітник відтягти...

– Ну, всім ялинка гарна: і висока, і струнка, і зелена, – замислився Дмитрик. – От якби на ній ще і банани росли!

Зима

Якщо людина ходить у дитячий садок, вона просто приречена бавитись іграшками, і зовсім неважливо, ким вона там працює – малюком чи вихователькою. Щоправда, виховательки поводяться з іграшками, м'яко кажучи, дивно. Наприклад, сьогодні Наталія Михайлівна вимастила кремом для взуття Діанину ляльку Марусю, принесла її на заняття й заявила, що це – негренья Бімбо з острова Чунга-Чанга, яке ніколи не бачило снігу, не знає, що таке зима і прийшло в дитячий садок це з'ясувати.

– Мабуть, Наталія Михайлівна сама вже забула, що таке зима, а прямо запитати в нас соромиться, от і навігадувала такого, – здогадався Володя. – Ну нічого, ми швидко її знання відновимо!

– Зимою всі дерева так від холоду трусяться, так трусяться, що аж вітер здіймається, – сказала Ньюта.

– Взимку сміливо можна до лісу ходити, – раділа Ганка, – адже всі ведмеді сплять і на мене не нападуть. Тільки, щоб вони не прокинулися, там треба скрізь навшпиньках ходити...

– Падати найкраще взимку, – гепнувся на підлогу Олексійко. – М'якенько так, та й встаєш потім білим і пухнастим.

– Як добре, що я хлопчик, а не їжачок, – зрозумів своє щастя Дмитрик, – а то б усе найцікавіше проспав: сніжки, ковзанки, подарунки...

– На жаль, взимку всі хворіють, – поспівчувала Катруська, – батьки, діти і навіть будинки. Я сама бачила, як будинок собі температуру градусником міряв!

Дід Мороз

– Люди, а в мене такий компромат на Діда Мороза є! – кричав з порогу Олексій, розстібаючи гудзики. – Мені Наталка з сьомої групи розповідала. Виявляється, Дід Мороз насправді її тато – дядя Владик. Він щороку вдягає шубу, валянки, наклеює бороду, намащує обличчя помадою і приходиться до нас на святкові ранки. Пропоную вивести шахрая на чисту воду! Нічого голови нам дурити!

– Не треба нікого викривати! – вмовившись на тумбочці, промовила Ньюта. – Яка різниця, натуральний Дід Мороз чи штучний? Адже подаруночки він справжні приносить!

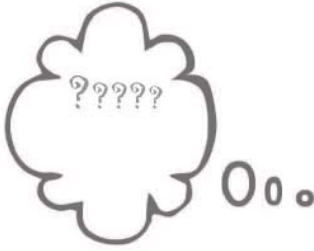
– Я б хотіла, щоб Дід Мороз працював у нашому садочку вихователем, – говорила Ганка, підточуючи пилочкою нігті. – Тільки йому бороду поголити треба і замість валянок кросівки взути, бо в такому вигляді його одразу на пенсію відправлять...

– Як добре бути Дідом Морозом, – заздрив Дмитрик, – працював одне-єдине свято – і цілий рік відпустка!

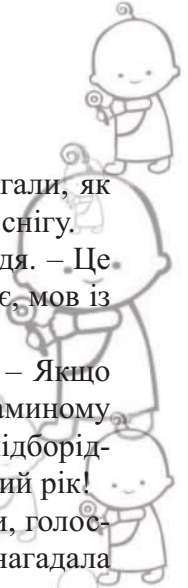
– Дивний цей Дід Мороз, – дійшов висновку Олексій, – все життя сидить в морозильнику і лише раз на рік вилазить погрітись біля ялинки.

– Я Діду Морозу обов'язково подарую окуляри, – пообіцяв Володя. – Погано йому підсліпуватому: то Бабу Ягу зі Снігуронькою переплутає, то торбу з подарунками ніяк знайти не може...

– Дід Мороз, хоч сивий, у зморшках весь, та ще козак хоч куди, – запевняла Катруська. – І співає, і танцює, а навкруг ялинки бігає та стрибає майже так само спритно, як наш фізкультурник Ігор Леонідович!

Новий рік

Малюки стояли біля вікна і з сумом в очах спостерігали, як сірий брудкий дощ змиває залишки такого самого сірого снігу.

– Ну, тепер свято не за горами! – втішав друзів Володя. – Це така народна прикмета: якщо багнука по коліно і хлюпає, мов із відра, отже, скоро Новий рік!

– А я теж прикмету знаю, – повеселішав Олексійко. – Якщо ваш тато ходить по квартирі в старій шапці-вуханці, в маминому червоному халаті, в дідусевих валянках і з мочалкою на підборідді, не хвилюйтеся, тато не хворий, просто сьогодні – Новий рік!

– Новий рік – це коли все навпаки: вночі треба гуляти, голосно співати, їсти, телевізор дивитися, а вдень – спати, – нагадала Нюта.

– Це – коли мама і тато не йдуть на роботу, мене не ведуть у садок, а замість кашки і борщику годують тортиком і цукерками, – доповнила Ганка.

– На Новий рік відбуваються всілякі дива, – поділилася спостереженнями Катруська. – Наприклад, приходять Дід Мороз і дарує мені саме ту ляльку, яку мама ще влітку купила і в шафі тримала.

– Я чув, що колись Новий рік святкували не взимку, а літом, – повідомив сенсацію Дмитрик. – Ох, і кепсько, мабуть, було Діду Морозу в шубі та валянках під палючим сонцем хороводи водити!

Снігова Королева

– Для когось Новий рік – свято, а для когось – тяжка праця, – зітхала Ганка, вичісуючи мішуру і глицю з Ньютиного волосся.

– Це точно, – погодилася стомлена Ньюта. – Звичайно, Снігуронька – роль цікава, але не у всіх же групах мені її грати.

Цілий тиждень снігурила, так натанцювалася, настрибалася, набігалася, що сили немає й на канат вилізти. Та це ще нічого.

А от молодша група мене мало не покалічила. Вони вирішили, що я – не справжня Снігуронька, бо в онучки Діда Мороза мусить бути коса, а я прийшла патлата, мов пудель. То й кинулися мене заплітати. Я так відбивалася, аж упріла. І їм спало на думку, що я збираюся танути! Тоді вони познімали з ялинки гірлянди, наламали гілок та й ну біля мене махати. І це – підростаюче покоління?

Хулігани майбутні! Насилу жива втекла...

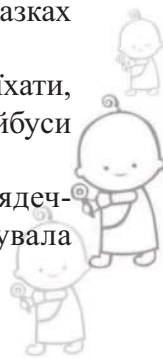
– Нютеняточко, біднесеньке, охляло зовсім, – жалів подружку Дмитрик. – А ти наступного разу не Снігуронькою працюй, а її двоюрідною сестрою – Сніговою Королевою. Її мучити ніхто не відважиться. Вона тільки гляне на когось – і той уже майже крижаний...

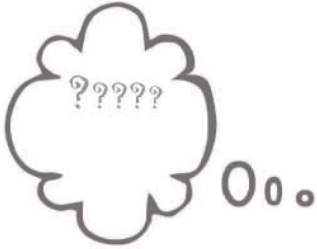
Снігова Королева – це така баба снігова, тільки молода і в гарній сукні!

– Сніговій Королеві добре, – підтримав приятеля Олексій, – взимку без шуби надворі гуляєш, бурульки смочеш, сніг жуєш, і ніякого тобі грипу, жодної ангіни. Шкода, що так лише в казках буває!

– От було б прикольно на північному олені в садок приїхати, як Герда, – вигукнула Катруська, – а то тролейбуси та тролейбуси – нудьга зелена!

– Я бачив фільм про те, як Снігова Королева викрала дядечка Колю Баскова, тримала його в крижаному палаці, годувала

одним лише морозивом та ще й співати примушувала, – розповідав Володя. – Особисто я після п'ятої порції пломбіру не те, що співати, балакати не зміг би, а йому нічого, бадьоренький такий...

– Снігова Королева – це правдива розповідь про те, що будь-яка дівчинка, якщо дуже захоче, і за себе постояти зможе, і хлопчика з халепи витягне! – підсумувала Ганка.

85

?????

000

?????

Салт в телевизори

000

Жабка

– Явчора познайомився з хлопчиком, який мало не з’їв справжню живу жабу! – захоплено розповідав Володя. – Навіть без перцю і солі. Це – спадкове. Його дідусь теж якось посперечався з сусідом, що проковтне муху, жабу, черв’яка та ще й зап’є літром олії. Так і зробив. І навіть не скривився. А на ті дві гривні, що він виграв, бабуся купила йому туалетного паперу, адже після олії дідусеві довелося увесь день просидіти на унітазі. Онук вирішив від діда не відставати, зловив жабу й хотів запхати до рота, але тій в останню мить вдалося вислизнути з рук і врятуватися в калюжі...

– Цей екстремал випадково не наш Олексійко? – поцікавилась Ганка.

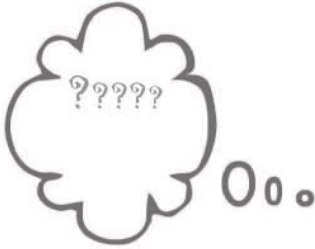
– Ні, це зовсім інший хлопчик, він з моїм братом в одному класі вчиться. Але його справді звать Олексієм!

– Усі Олексійки однакові, – зробила висновок дівчинка. – Ну, хіба можна жабку ображати?! Вона ж гарненька, зелененька. Колись усі жаби взагалі були царівнами, але їх зачаклувала зла чарівниця. Тепер потрібні Іванки-дурники, які позакохуються в жаб і цілуватимуться з ними. Тоді жаби знову стануть красунями! Шкода, з Іванками їм не щастить, самі лише дурники трапляються...

– У Франції є дяді і тьоті-людожери, котрі харчуються жабами, – озвалася Катруська. – Тому всі жабки тікають звідти в Україну.

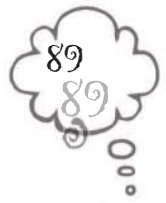
– Жабка живе на болоті і їсть комариків, – додав Дмитрик, – А коли їй стане нудно, вона танцює і співає, наче бабуся Алла Пугачова.

– Жаба дійсно комариків їсть, – підтвердила Нюта. – Сидить собі посеред річки, язика висолопила. А язик у неї

довгий-предовгий, як моє волосся, навіть довший. Комар думас, що то міст, тільки починає по ньому на другий берег переходити, як жаба гам його і проковтнула...

– А давайте зловимо жабку, загорнемо її в ганчірочку і подаруємо нашій Наталії Михайлівні, – запропонував Олексійко. – Ох і зрадіє ж, мабуть, вихователька!

89

Вибори

Вранці діти розповідали, хто в який спосіб дістався в дитсадок.

– Ми з Вітьком бігли наввипередки, стрибали в кучугури і обкидали одне одного снігом, – говорив Вова, розкладаючи на батареї мокрі рукавички та пальто.

– А я приїхала на ковзанах, наче справжня фігуристка, – сяйнула посмішкою Ньюта.

– Мені теж пішки йти не довелося, – подав голос Олексійко.

– Я спочатку на санчатах їхав, а потім – верхи на таткові...

– А я якраз прийшов пішки, зате під ручку з самим президентом, – шокував товариство Дмитрик.

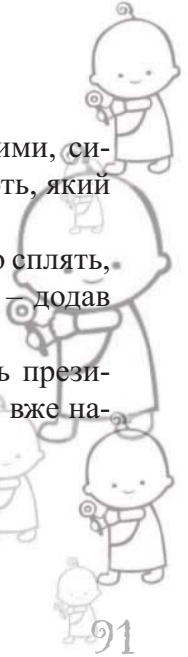
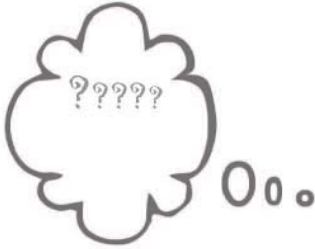
– З Віктором Андрійовичем? От заливаєш! – не повірив Володя.

– Та до чого тут Віктор Андрійович? Ви що, нічого не знаєте? У нас в дитячому садочку тепер свій президент – Карина Ющенко з шостої групи. Мені Ігор з Миколкою розповідали. Вчора на фізкультурі вони з хлопцями вирішили, що з таким прізвищем дівчинка просто приречена бути першою особою і влаштували помаранчеву революцію: махали прапорцями і кричали: «Нас багато, нас не подолати. Карина – наш президент!» Леонідович трохи посвистав і повимагав тиші в залі, а потім образився і пішов в опозицію. А пацани влаштували президентські вибори й обрали Карину. От із нею сьогодні я в садок і прийшов.

– Вибори – це коли люди приходять у кабінки, малюють хрестики на аркушах, а потім їх викидають, – вніс ясність Вова.

– Коли я підросту, то попрошу маму і тата, – вирішила Ганка, – щоб вони обрали мене президентшею, бо президентів дуже смачно годують і катають на красивій машині!

– Мама каже, що дядечки депутати бувають червоними, синенькими, жовтенькими і зелененькими. І люди вибирають, який колір кому подобається, – поділилася знаннями Ньюта.

– Коли в людей вибори, вони не працюють. Вони довго сплять, потім їдять і гуляють, а потім знову їдять і п'ють пиво, – додав Олексійчик.

– Коли я стану дорослою, то вийду заміж за якогось президента, – повідомила Катруська, – бо чекати Володю мені вже набридло...

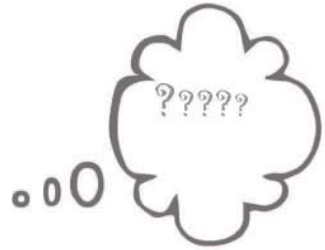
91

91

Дош

Дмитрик сидів за столом і, гіпнотизуючи поглядом тарілку, повторював монотонним голосом:

– Іди-іди, дощику, зварю тобі борщику! Іди-іди, дощику, зварю тобі борщику! Іди-іди...

– І навіщо тобі посеред зими дощ? – не витримала Катруська. – Тільки сніг випав, а тобі знову калюжі подавай! А борщику дощ взагалі не їсть, навіть смачного, навіть з пампушками. Дощ людської їжі не любить, він тільки пилюкою харчується та парасольки інколи облизує!

– Це точно, – підтвердила Ганка. – А якщо довго не буде дощику, то зіпсується моя нова парасолька, а мама мені її у наймоднішому бутіку купила!

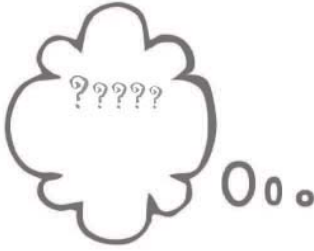
– Дощик іде тому, що небо діряве, – запевнила Нюта. – Воно об дахи і дерева увесь час рветься...

– Якщо хтось мокне під дощем, його потрібно як слід намити, – порадив Олексійко. – Тоді дощик його випере і він буде дуже чистеньким!

– Є такі країни, до яких дощі взагалі не приходять. Там зовсім нічого не росте: ні картопелька, ні помідорчики, ні банани, – розповідав Володя. – От люди і їдять кактуси...

– Якщо раптом почнеться дощик, потрібно голосно заверещати і сховатися за маму! – підсумував дощову тему Дмитрик.

Вареники

– Сьогодні на вечерю, мабуть, будуть вареники з сиром, – мріяла Нюта. – Відчуваєте цей неповторний аромат? Я злопаю цілу порцію, ще й добавки попрошу. Кілька калорій хорошій гімнастці не завадять!

– Вареники? Навряд, – сумнівалась Ганка. – Я, коли з музичного залу поверталася, пробігала повз кухню і бачила, що звідти вийшов наш двірник Іван Олексійович. Він такий щасливий був, підкручував вуса та гладив черево. Я впевнена – всі наші вареники вже у нього в животі...

– А ми самі собі вареників наваримо! – не здавалася Катруська. – Наприклад, я вмію дуже добре варити вареники з пластиліну. Хочеш, Володю?

– Ні, дякую, – відмовився Вова. – Я обожнюю вареники з вишнями, бо коли їх їси, можна соком бризкатися...

– Я ліплю маленькі варенички, бо великі мені до рота ніяк не влазять, – зітхнула Нюта.

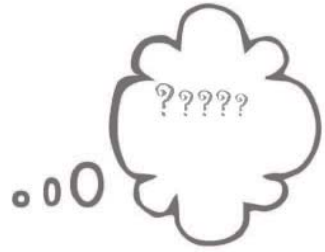
– У нашій сім'ї кожен займається своєю справою, – повідомив Дмитрик, – мама готує вареники, а я їх з'їдаю!

– Коли роблять вареники, то можна викачатися в борошні і бути білим, як мумія! – поділився досвідом Олексійчик.

Телевізор

П'ять із половиною років – це вік, коли слід замислитися про своє майбутнє, визначити свій шлях, обрати професію. Нюті, без сумніву, бути гімнасткою, Олексійкові – клоуном, Володя стане вченим або політиком, Ганка – бізнес-леді чи прем'єр-міністром, а Дмитрик, ймовірно, поетом...

– А я, коли виросту, працюватиму телевізором, – вирішила Катруська. – Я сидітиму в телевізорі й показуватиму всім свої руки, ноги і язик!

– Я люблю підглядати по телевізору за красивими тьотями, – зізнався Дмитрик, – як вони розчісуються, фарбуються і пригощаються шоколадками...

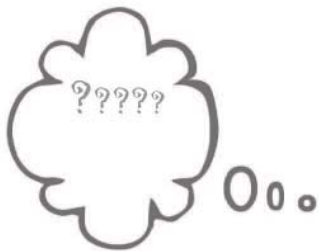
– Коли я піду до школи, то куплю собі телевізор-невидимку, – запевнив Олексійко, – і на уроках увесь час дивитимуся мультики!

– З усіх членів сім'ї я найбільше слухаюся телевізора, – відкрила секрет Нюта. – Адже він навіть за татка головніший!

– Коли я довго дивлюся телевізор, мама ревнує, – зізналася Ганка. – Тоді бере мене і вимикає...

– Колись телевізорів не було, і люди не могли побачити ні телепузиків, ні динозавриків, ні вампірчиків, ні Бетмена... Та навіть негрів ніколи не бачили, бідолашні! – поспівчував Вова.

Сало

– Ой, лихо мені, лихо! Ой, бідна я, нещасна! – рюмсала Катруська. – Ніхто мене не любить, ніхто не сватає, а якщо сватаються, то все не ті! А роки спливають, скоро – шість уже, а там не за горами – школа, старість, пенсія... А Володя в мій бік і не дивиться. Я йому й борщик варила, і печивом пригощала, а він все книжку читає... Ну, хіба книжка за мене красивіша?

– Ой, від цих чоловіків – одна морока! Та не переймайся, – втішала Ганка, – у мене ж є фломастери. Зараз ми тобі щокі на-рум'янимо, губи підфарбуємо, брови намалюємо... Така краля вийде! Тоді не те, що книжка, ціла бібліотека поруч із тобою старим газетним аркушем здаватиметься! А ще справжній жінці слід їсти сало. В салі – дуже багато вітамінів і той, хто його увесь час куштує, стає білим та пухнастим...

– Сало – це така корисна копалина, яку видобувають у надрах України, – не витримав напору дівчаток Вова. – Воно таке велике, гладеньке і добре!

– Іншопланетяни не їдять сала, тому вони всі худі, мов таранька, – переконувала Ньюта.

– Коли я вночі хочу їсти, то знаю, що в нашому холодильнику завжди є сало, – розповідав Олексійчик. – Встаю з ліжечка, підкрадаюся до холодильника і відкушую шматочок. Отак і виживаю вночі...

– Коли я виросту, запасатимуся салом про всяк випадок, – поділився планами на майбутнє Дмитрусь. – У мене будуть великий животик і велика дупа, мов у справжнього бегемотика!

?????

000

?????

Сирска в бурци

000

Дружба

Чи то Катрусьці з Ганкою наснилося, що вони – сестри Кличко, чи просто обидві встали з лівої ноги – достеменно невідомо, тільки після тихої години вони прямо в спальні влаштували справжнє побоїще. Лупцювали одна одну руками, ногами, подушками, капцями – тільки пір'я літало та гудзики від піжам! Наталія Михайлівна з Галиною Іванівною аж упріли, поки розтягували їх у різні боки та розставляли по кутках.

– І що це на вас найшло? Дівчатка, а б'єтесь! І не соромно вам? – вичитував подружкам Вова. – Навіть ми, хлопці, свої суперечки інколи мирним шляхом розв'язуємо, без кулаків!

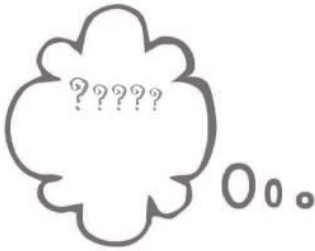
– А вам і не можна одне одного дубасити. Вам силу треба берегти, щоб нас, слабку стать, від хуліганів захищати і портфелі наші зі школи носити... – не розгубилася Ганка.

– Та й не сварилися ми зовсім, – додала Катруська. – Це ми по-хорошому, по-дружньому трішки розім'ялися.

– Друзів захищати треба від бандитів, розбійників та іншопланетян, – заперечив Дмитрик. – Якщо раптом якийсь прибулець нападе на дівчинку, я не розгублюся і зовсім не злякаюся, а просто сховаюся за іншою дівчинкою...

– Друга потрібно жаліти, пестити, по голівці гладити, – повчала Ньюта, – і ні в якому разі не можна примушувати працювати у вас на дачі. Але якщо вам терміново треба викопати картоплю, а поруч, крім друга, нікого немає, ви з ним швиденько посваріться, а потім, коли він все викопав й по кошиках розкладе, можна і помиритися...

– Друзі бувають справжніми і несправжніми, – філософствував Олексійко, застеляючи ліжко. – Справжні друзі ніколи не їдять самі цукерок, пряників і бананів, бо щедро частують ними

усіх приятелів, яких зустрінуть. А несправжні друзі наминають ласощі під ковдрою, щоб ніхто не бачив...

– Тато каже, що найкращий друг – телевізор, – озвалася Ганка.

– А мені щось не віриться: з телевізором ні в квача поганяти, ні водою побризкатися, ні на дерево вилізти не можна. От якби дядечки винахідники вигадали такий телевізор, який бігав би по калюжах, кидався б сніжками і стріляв з рогатки, я б із ним обов’язково подружилася і навіть навчила б цікаво поводитись у нашому пристойному товаристві!

– Найкраще, коли друг – великий, кременезний і міцний, як наш фізкультурник Ігор Леонідович, – дійшла висновку Катруська.

– За такого друга й від вітру сховатися можна, і на плечі йому вилізти, щоб подивитися, чи не йде мама, та й портфелью моєму він допомагатиме мене підносити...

’’

Рукавички

– Ну, от скажіть, може людина повалити те, чого навіть не бачила? – ввірвавшись до групи, спитав Олексійчик.

– Звичайно, – відповів Володя. – Ось я, наприклад, одного разу в темряві перекинув стільця...

– Але ж у мене ніякої темряви не було. Я серед білого дня натягнув на голову рукавичку та й ганяв по квартирі, мов індіанець. Але тато на мене насварився і сказав, щоб я більше ніколи дурника не валяв. А я дурника не валяв, я його навіть не бачив! Тільки стіл перекинув та декілька крісел... – виправдовувався Олексійко.

– Звісно, рукавичка – штука дуже корисна, – приєдналася до розмови Катруська, – але варто її хоч на хвилинку залишити без нагляду, як у ній заводиться різна звірина: миші, жаби, зайці, ведмеді... Та краще я руки в кишені ховатиму!

– А я свої рукавички так люблю, що навіть віршик про них придумав:

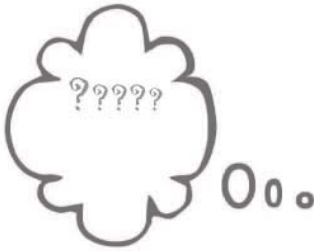
*Рука-рукавиці дзьобали синиці,
Дуже злі синиці з'їли рукавиці!* – продекламував Дмитрик.

– Дивно яось виходить, – наморщила носик Ньюта, – на руках носять рукавиці, носа сякають у носовичок, а на ноги замість ноговиць чомусь шкарпетки натягують...

– Є такий театр, в якому замість акторів працюють лише рукавички, – запевнив Володя. – Вони розмовляють, танцюють, співають та інколи сперечаються, але завжди миряться і тиснуть одне одному руку.

– Мама каже, що я друзів, мов рукавички міняю. Не розумію, до чого тут рукавички? – знизала плечима Ганка. – Я вже третій рік одну пару рукавичок ношу, а друзі в мене щодня нові!

Борщ

– Шлях до серця хлопчика лежить через шлунок, – вирішила Катруська й ретельно взялася його торувати. Приперши з дому величезну каструлю, поставила перед Володею: – Ось, пригощайся! Це – така водичка з овочами, борщик називається. Я тільки для тебе зготувала!

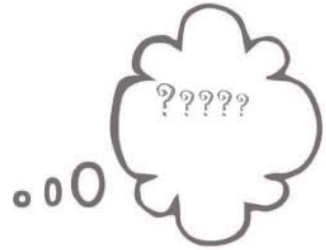
В каструлі дійсно була водичка, а ще в ній плавали солоний огірок, стручок квасолі та цибуля в лущинні...

– Ні, дякую. Не хочу наїдатися перед сніданком, а то апетит пропаде, – зумів викрутитися Вова.

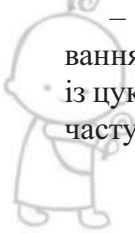
– Раніше я борщу не любив, – зізнався Олексійко. – Але після того, як побачив по телевізору, що до дядечки Луї де Фюнеса інопланетяни спеціально прилітали, аби він їх борщем погодував, для мене борщ кращим від усіляких цукерок став. Це ж скільки бідні прибульці часу й бензину щоразу витрачають, аби нашого борщу поїсти, а я сам добровільно від такої смакоти відмовлявся!

– Одного разу мені стало нецікаво їсти борщик із миски ложкою. Взяв блюдце, виделку... Ну, мама потім скатертину випрала і штанці мої, і сорочечку теж, але так сварилася, так сварилася! – бідкався Дмитрик. – Не розумію цих дорослих: спочатку кажуть, що людина в своєму житті все має випробувати, а потім за випробування самі ж і карають...

– Звичайно, всі дітки знають, що овочі кладуть у борщ, а фрукти – в компот. Але інколи я навмисне все плутаю і кажу, що груша – це овоч, а часник – фрукт, – посміхнулася Нюта, жонглюючи пластмасовими помідорчиками. – Тоді Ірина Олександрівна обіцяє наварити мені часникового компоту і грушевого борщу. Я розумію, що вона жартує, в її кабінеті ні плити, ні каструль немає. А шкода, іноді так кортить скуштувати щось екзотичне!

– Якби автомобілі замість бензину заправляли смачненьким борщиком, від них би так приємно пахло бурячками, морквинками, помідорчиками, що аж слинки б у всіх текли, – фантазував Володя. – Коли я виросту, то обов’язково сконструюю такий автомобіль.

– Бабуся каже, що в кожній господині є свій секрет приготування борщу. Коли я виросту, теж готуватиму секретний борщик: із цукерками, горішками та родзинками. І вас усіх обов’язково почастию! – пообіцяла Ганка.

Сорока

– Дівчатка! Хлопці! Я тільки-но зробив відкриття, – підбіг до гурту збуджений Володя.

– Невже придумав, як можна лазити по парканах та деревах, залишаючись без подряпин і синців? – зрадів Олексійчик.

– Знайшов риму до слова «молоко»? – запитав Дмитрик.

– А може, вигадав засіб для відлякування капосних хлопчиків від моїх кучерів? – сподівалася Нюта.

– Та ні, такі дрібниці якимось не спадали мені на думку. Мене хвилюють важливіші речі! Просто раніше я, як і всі, думав, що сорока лише плітки збирає. А зараз здогадався: ніяка вона не пліткарка, а кореспондент лісового радіо! Адже в лісі ні газет, ні телевізора немає, от сорока й повідомляє звірятам, що в світі відбувається.

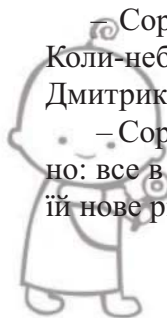
– Сорока – це така ворона, тільки на ній білий халат, як у лікаря, – пояснив Олексійко. – Може, вона птахам уколи робить...

– Зазвичай пташки їдять черв'ячків та жучків різних. А сорока – птах цивілізований, вона собі кашку варить та ще й інших пригощає, – зауважила Катруська.

– Коли я була маленькою, – згадувала Нюта, – то думала, що сорока – це сорочка, тільки дуже-дуже велика, і її лише Шрек який-небудь одягнути може. А потім виявилось, що сорока – це такий привид, який із балкона може татові капці поцупити та мамині ножиці для манікюру...

– Сорока так прикольно співає, ніби мама на машинці шие. Коли-небудь неодмінно заспіваю з нею дуєтом! – запевнив Дмитрик.

– Сорока – дуже симпатична пташка, тільки вдягається не модно: все в чорне та біле. Коли я працюватиму модельєром, пошию їй нове різнокольорове пір'ячко, як у павича, – вирішила Ганка.

Де живе злість

?????

– Завтра в мого песика Барбоса – день народження, – повідомила Ганка. – Запрошую всіх до нас у гості.

– Класно! Я йому тортика подарую, – зраділа Катруська.

– А я – азбуку. Хай читає, розуму набирається! До речі, а де ти живеш? – запитав Володя.

– Як де? Вдома, звичайно! – відповіла Ганка.

– А на якій вулиці? В якому будинку? – добивався Вова.

– Та звідки я знаю? Мене з садочка увесь час тато забирає і кудись відводить, а куди саме не каже... Ну, що ви смієтеся? Не знаю я своєї адреси, і що з того? Натомість я багато чого іншого знаю, наприклад, де живе злість.

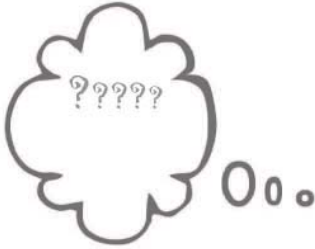
– І де ж? – поцікавився Володя. – Мабуть, у фільмах про бандитів, вампірів та маніяків. І приходять у гості до тих, хто багато таких кінострічок дивиться...

– А от і ні! – заперечила Ганка. – Злість живе у великому похмурому замку. Там повно павутиння, а на вікнах – ґрати, як у в'язниці. Мабуть, їй дуже самотньо, тому вона й злиться!

– Це дуже сумно – бути злим, – поспівчувала Катруська. – Ніхто з тобою не дружить, у гості не приходять, цукерками не пригощає. От ви гралися б із Бабою Ягою чи зі Змієм Гориничем? І я б не гралася – ще на гусинь якусь перетворять або замість котлети на обід з'їдять...

– Я думаю, Чахлик Невмирущий – злий такий тому, що некрасивий, худючий, мов скелет, – припустила Ньюта. – Йому б до нас у садочок на фізкультуру походити – враз би м'язи накачав і став би сильним та добрим, як Кирило Кожум'яка!

– Я бачив мультфільм про kota Леопольда, якого миші увесь час ображали і робили йому всілякі капості, а він не міг їм дати

здачі, бо був дуже-дуже добрим і зовсім не вмів злитися. Він навіть такі спеціальні пігулки пив, щоб розсердитися – «Озвірин» називаються, – розповів Дмитрик.

– Злість уся в пухирцях та бородавках. У неї – лупаті квадратні очі, кубло – замість волосся, на руках і ногах – кігті, на шиї – консервні банки. А ще вона зуби ніколи не чистить! – запевнив Олексійко.

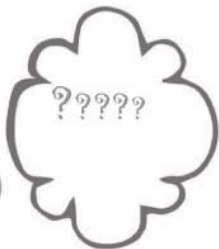
105

105

Малювання

Вихід на сцену будь-якого артиста має бути яскравим та ефектним, а якщо цей артист – клоун Олексійчик, то й поготів. Тому Олексійко то «влітав» до групи на вінику, то заповзав по-пластунському, мов черв'ячок, то приходив із коробкою на голові замість шапки... Але сьогодні він перевершив самого себе: все обличчя, шия, руки і навіть вуха хлопчика були розмальовані чортиками, пташками, літаючими тарілками та незрозумілими візерунками. Ну, не малюк, а картинна галерея якась!

– І що з тобою трапилося цього разу? Грався-грався з чарівною паличкою і не помітив, як перетворився на індіанця? А може, на тебе напали скажені фарби або фломастери-термінатори? – посміхнувся Володя.

– Та ні. Пам'ятаєте, якось на заняттях із малювання Наталія Михайлівна показувала, як розмальовують глиняні іграшки, свищики і різний посуд? От я вдома трішки спробував: взяв гуаш, фломастери та й влаштував на собі петриківський розпис...

– А ще Наталія Михайлівна казала, що малювати можна навіть пальчиком, кулачком і долонькою, – вступила в розмову Катруська. – А я малювала спинкою та животиком. Так красиво платтячко забруднила!

– У мене є друг Сергійко. Він – ще зовсім маленький, навіть розмовляти не вміє, але так класно малює на шпалерах! – вигукнула захоплено Нюта. – Звісно, батьки його сварять, а я оце подумала: а що, як із нього хороший дизайнер виросте? Я б для Сергійка щороку не лінувалася нові шпалери клеїти – хай би майбутній геній вдосконалював свій талант!

– Колись давно люди не знали літер і, замість слів, малювали різні предмети. Ох, і цікавими ж у них, мабуть, книжки були – лише картинки! – позаздрив Володя.

– А знаєте, чим діти відрізняються від мам? – заінтригувала всіх Ганка. – Діти малюють фарбами, олівцями, фломастерами і ще багато чим в альбомах, зошитах і навіть на стінах, коли ніхто не бачить, а мами – тільки помадою та тушшю і лише на обличчі...

– Одного разу, коли в мене вдома скінчилися фарби, я взяв кетчуп, гірчицю, майонез і намалював на столі яскравий осінній пейзаж, – поділився досвідом Дмитрик. – Вийшло анітрохи не гірше, ніж у дядечка Левітана. Але мамі чомусь не сподобалося. Вона спочатку розгубилась, потім розлютилась, потім насварилась... Коротше, з того часу я створюю свої пейзажі лише на бутербродах...

?????

000

?????

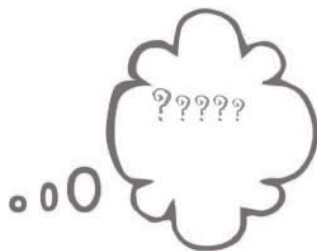
Подушка для жирафи

000

Чернігів

Нюта їздила на змагання до Одеси. Повернувшись, ділиться враженнями з друзями:

– Все в Одесі, як у нас: будинки, спортзали, стадіони... Взагалі, Одеса – це Чернігів такий, тільки, замість нашої річки Стрижень, у них – Чорне море...

– Е, ні! Чернігів – це дуже велике і круте місто, – заперечив Олексійко, – як Париж, Київ чи Москва. Навіть крутіше, бо лише у нас, в Антонієвих печерах, живе справжній привид. Його навіть можна побачити. Тільки треба заздалегідь запасний одяг приготувати. А то від страху штанці зіпсувати можна...

– І дівчатка найкрасивіші – саме в нашому Чернігові, – підтримав приятеля Дмитрик. – Не встигаю вийти на вулицю, як очі розбігаються. Не знаю, за якою ганятися...

– Одного разу на нашій Красній площі я познайомилася з дуже гарним хлопчиком, – занурилася в спогади Катруська. – А потім ми з ним разом взяли та й заблукали. Дуже шкода, що нас так швидко знайшли!

– Якщо дівчинка хоче обдурити хлопчика, то вона призначає йому побачення на Валу – біля тринадцятої гармати, бо насправді їх там тільки дванадцять, – виказала надзвичайну таємницю Ганка. – Мужчини з нашого дитсадка цей прикол знають. А от прибульці постійно вляпуються в історію...

– У нашій річці Десна водяться справжнісінькі моржі, – запевнив Володя. – Вони взимку голими вибігають із сауни і, викрикуючи дуже цікаві слова, плюхаються в ополонку.

Будинок

Ганка застудилася й цілісінький тиждень просиділа вдома, в кімнаті.

– Ох, і нудно ж було! Ой, невесело! – бідкалася дівчинка. – Сидиш собі вдома, наче цукерка в коробці, погратися ні з ким, підфарбуватися ні для кого. А за вікном – теж одні будинки, сірі такі, похмурі. Хоч би макіяж їм хто зробив чи що!

– А я житиму в будинку, який вмiє літати, повзати і плавати, тобто в нього будуть крильця, коліщатка та зябра, – замріявся Дмитрик.

– Дуже добре, коли будинок – круглий, – переконував Олексійко.
– Тоді батьки не можуть дитинку в куток поставити!

– Я хочу жити, мов принцеса, у власному розкішному палаці, – повідомила Катруська, – і мати ручного Іванка-дурника, адже Вовочка-розумничок приручатися все одно не поспішає...

– У моєму новому будинку не буде дверей, – розповідала Ньюта, – і гості заходитимуть крізь вікна, бо це прикольно! А якщо з димаря дим не йде, то можна заскочити на дах і через димар до мене залізти...

– Чим більше тваринок мешкає в будинку, тим краще, – заявив Вова. – Коли я виросту, то заведу собі кабанчика, кролика, удава, папугу, трьох собачок, п'ятьох кішечок і дванадцятьох мишок. А над моїм ліжечком увесь час тихесенько гудітимуть хрущі...

Мюнхгаузен

?????

Дмитрик прийшов у садок дуже пізно, перед самісіньким обідом, і одразу заходився розповідати про свої пригоди:

– Мене по дорозі в дитсадок викрали амазонки. Це такі дівчатка-фотомоделі, тільки дикі зовсім. Вони стали мене цілувати, смикати за носа та щипати за вуха. І кожна хотіла зі мною одружитися. Ледве втік!

– А я думаю, ти просто проспав, – не повірив Вова.

– Звичайно, проспав, – погодився хлопчик. – В амазонських хащах ні будильника, ні півнів немає.

– Знову заливаєш, Мюнхгаузен!

– А я хочу бути, як барон Мюнхгаузен. Це ж так класно, коли ти можеш вхопити себе за волосся, за носа чи навіть за язика, – продемонстрував Олексійко. – Ось так міцно вхопити себе і витягувати, мов сосиску, з будь-якої халепи!

– Хвалитися теж треба по-різному, – повчав Володя. – Можна, як барон Мюнхгаузен, розповідати прикольну історію про те, як мене поцупили іншопланетянки або дівчатка з нашої групи і ніяк між собою поділити не могли...

– Всі дорослі вважали Мюнхгаузена хвальком, бо не вірили, що можна влучити в когось вишневою кісточкою і від цього на голові виросте дерево. Та невже в чоловіків ніколи не свербить голова? – розмірковувала Ганка. – А це ж роги ростуть!

– Так, Мюнхгаузен був диваком, – вигукнула Ньюта. – Але краще круто подорожувати на гарматному ядрі, як гірський орел, ніж у автобусі, мов верблюд, паритися!

– Вихвалитися не можна, а фантазувати, як Мюнхгаузен, не лише можна, але й треба, – дійшла висновку Катруська. – Адже якщо хлопчик – дуже правильний і в нього немає якого-небудь прибабаху, то з ним від нудьги копита можна відкинути...

Жирафа

Сьогодні в дитячий садок приходили актори лялькового театру і показували дивовижну виставу про те, як жирафа та носоріг палко покохали одне одного, звиятно перемогли усіляких ворогів, хвацько подолали всі перепони і врешті-решт побралися.

– Якщо жирафа – дружина, а носоріг – чоловік, то діти в них тоді які будуть? – ламав голову Володя.

– У нашій групі теж є «жирафа», – нагадав Олексійчик. – З нею добре жарти жартувати! Просто дуже цікаво дивитися, як довго вони до неї доходять. Ось, буває, хтось вранці розповість класний анекдот, всі посміються і забудуть. А потім, під час обіду, коли ми сидимо собі та лопаємо картопельку, раптом у повній тиші наша «жирафа» починає голосно хихотіти. І закінчується все тим, що ми теж регочемо, мов коні...

– Якби люди були жирафами, а жирафи людьми, – фантазувала Катруська, – все сталося б навпаки: ми б сиділи голенькі у клітці в зоопарку, а вони б за нами спостерігали та приколювалися. І маленькі жирафочки пригощали б нас цукерочками та морозивом!

– Жирафу треба навчити грати в баскетбол, – вимагала Ньюта, – бо у наших пацанів на чемпіонаті світу щось не дуже виходить...

– Я мрію сидіти на шиї в жирафи, – розповіла по секрету Ганка. – Адже татова і мамина шиї вже не витримують!

– Усі міс-світу – високого зросту. Тому, коли я виросту, одружуся з високою дівчинкою, – вирішив Дмитрик, – і ми будемо, мов жирафа з носорогом...

Дитсадок

– Це – Оленка, – представила Наталія Михайлівна новеньку дівчинку. Вона ходитиме до нас у групу. Раніше Оленка жила в селі у бабусі і дитсадка ніколи не бачила. Тож розкажіть їй, будь ласка, як нам тут весело та цікаво живеться.

– Дитсадок для хлопчика – це справжнісінький рай, – озвався Дмитрик. – Тут сила-силенна гарних дівчаток і в кожную можна закохуватись. Я і в тебе, Оленко, неодмінно закохаюся!

В дитсадку хлопчики та дівчатка вчать їсти манну кашу, вимовляти літеру «р», правильно бешкетувати, а ще – цілуватися, – додав Вова.

– У нашому садочку все є, – запевнила Ганка, – дерева, іграшки, виховательки, психолог, борщик... А от справжніх хлопчиків не вистачає. Ні, вони нас люблять, але якоюсь дивною любов'ю. Якщо дівчинка схожа на Юлю Тимошенко, то це не означає, що її можна за косу смикати!

– Якщо малюк не жив у дитячому садочку, то він всього боїться і тримається за мамину спідницю. А ми – сміливі, тому що вже пройшли Крим, Рим та мідні труби! – похвалився Олексійко.

– Коли я виросту, працюватиму Наталією Михайлівною, – вирішила Катруська. – От заплющу очі і бачу, як мене активно маленькі хлопчики виховують...

– Нашим вихователькам потрібно платити дуже велику зарплату, – внесла пропозицію Ньюта, – за шкідливу роботу. Адже ми цілий день із ними граємося в кішки-мишки.

Подушка

– Я цілу ніч не спала, все дитинку колисала, – позіхнула Катруська.

– Яку дитинку? Ти що, йогурту об'їлася?! Ви ж із Володею ще не одружені, та й дітей у малюків не буває! – розставила всі крапки над «і» Ганка.

– Може, у когось і не буває, а в мене ще й як буває! Я собі таргана всиновила – маленького такого, вусатенького, – пояснила дівчинка. – Так от, на нього вчора напало безсоння! Він лазив по подушці і ніяк не хотів вкладатися, тож довелося до ранку співати колискову...

– А я й не знала, що таргани на подушках сплять, – здивувалася Ганка. – Коли я стану дорослою, то в першу чергу куплю собі дуже велику подушку. А то хлопчик прийде в гості, а ми не помістимось...

– Коли я з іншими хлопчиками б'юся подушками, то почувуюся справжнім лицарем, – зізнався Дмитрик. – Дівчатка інколи теж б'ються, але я воюю з ними лагідно...

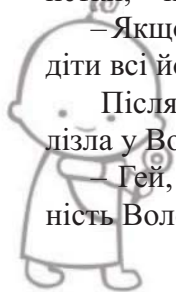
– Уві сні я люблю гасати, стрибати і скакати, мов жеребець, – підбіг до гурту Олексійко. – Тому подушки не витримують. Іноді прокидаюся увесь у пір'ячку...

– Справжньому мужчині треба вміти спати на підлозі. А під голову, замість подушки, можна підмотити трусики або шкарпетки, – порадив Володя.

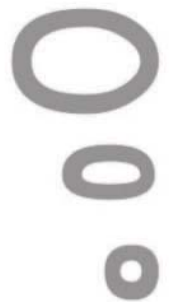
– Якщо іноді спати на подушці свого приятеля, то можна підглядіти всі його сни, – пожартувала Ньюта.

Після цих слів Катруська прожогом кинулася в спальню, залізла у Вовине ліжко і вмотилася на його подушці.

– Гей, ти що собі дозволяєш! – кинувся рятувати свою власність Володя...

Варення

З Олексійком знову сталася надзвичайна подія. Хлопчик приніс із дому велику банку смачного-пресмачного малинового варення і, сховавшись у шафі, влаштував собі бенкет. Але чи то Наталія Михайлівна образилася, що він її не запросив, чи просто її насторожила підозріла тиша – невідомо, тільки з шафи малюка витягли, лекцію про те, як погано бути жадібним, прочитали та ще й варення поділили на всіх, хто був у групі, якраз по ложечці кожному вистачило.

– Всі виховательки в душі – Робін Гуди, – дійшов сумного висновку Олексійко. – І наша Наталія Михайлівна – не виняток. Звичайно, вона не гасає на коні Шервудським лісом і не грабує багатих подорожніх, але головний робінгудівський закон – віднімати щось у одних і віддавати іншим – засвоїла на «відмінно»!

– Не переймайся, – втішала Ганка, – на вечерю ми всі їстимемо варення. Адже варення варять не лише з фруктів чи ягід, а й із пшона, гречки, рису... Його по-іншому ще кашею називають.

– Кетчуп – це теж варення, тільки помідорове, – додала Катруська.

– Мій тато вміє все, навіть варення варити, – запевнив Дмитрик.

– Правда, в бабусі вареннячко – завжди червоне і солоденьке, а в татка – чомусь чорне та гірке виходить. Але ж головне – не перемога, а наполегливість.

– Варення – це така приманка для Карлсонів. Відкриваєш квартиру, ставиш на підвіконня банку з варенням і чекаєш, – давав рекомендації Володя. – Тільки треба слідкувати, щоб багато мух не налетіло – ви ж не хочете, аби вашому гостю пропелера відкусили!

– Якщо бажаєте бути товстим, мов бегемот, неповоротким, як ведмідь, і увесь свій час проводити в кріслі у стоматолога, лопайте щодня по десять банок варення і заїдайте джемом та мармеладом, – заявила Ньюта, граційно піднімаючись спортивною драбиною.

119

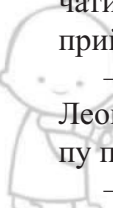
Калози

?????

Ганці купили нові чобітки – червоненькі, гарненькі, оздоблені стразами та різнокольоровими намистинками. Не просто взуття – останній писк моди. Вони так були до лиця Ганці, так гармоніювали з позиченою у матері помадою, що дівчинка не хотіла розлучитися з ними й на хвилинку, навіть на фізкультуру в чобітках прийшла.

– Чому без спортивного взуття? – грізно запитав Ігор Леонідович, ще й голосно свиснув у свисток. – Кроком руш у групу по чешки!

– На фізкультурі в чоботях робити нічого! – погодився з педагогом Олексійко. – Інша річ – калози. Я мрію завести собі калози-скориходи. Вранці взуваєш їх – і вже в дитсадку. І нормативи з бігу в них здавати – забавка. А ще калози так смішно плямкають, мов поросятко під час обіду!

– Калози живуть у брудних річках разом із консервними банками, драними черевиками та колючим дротом, – пояснив Вова, – і забороняють людям купатися.

– Ні, калози – це такі кораблики. На них наші ніжки в калюжі плавають, – заперечила Катруська.

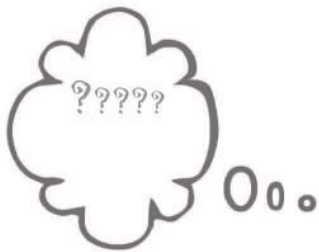

– Калози – це взуття, але не для людей, а для валянок, – не погоджувалася Ньюта. – Не бігати ж валянкам по снігу босоніж – п'яточки змерзнуть!

– Я чув, як тато казав мамі, що він вчора сів у калозу, – приєднався до розмови Дмитрик. – Звичайно, татка мого ні товстуном, ні велетом не назвеш, але все ж таки, як він туди вміститься?

Світлофор

– Подивіться, як прикольно вбрався наш Іван Олексійович! – вигукнув Володя, побачивши у вікно двірника. – Капелюх у нього – зелений, куртка – червона, штани – жовті. Йому не майданчики підмітати слід, а на перехресті стояти, бо біля нашого садочка світлофор чомусь увесь час псується.

– Ой, а я одного разу тьотю бачила з таким дивовижним волоссям, – захоплено розповідала Ганка. – Спереду воно – зелененьке, на маківці – жовтеньке, а ззаду червоненька кіска хилитається. Ну, чим вам не Світлофор Моргайко?

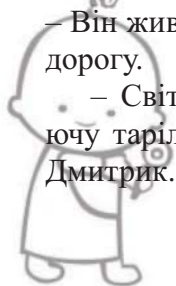
– У світлофора – такі красиві різнокольорові очі! Коли я вистрому, теж куплю собі червоні, жовті і зелені окуляри, – поділилася планами Катруська. – Але найчастіше носитиму червоні, тоді хлопчики повз мене просто так не проходять, а завжди зупиняться, милуватимуться мною і пригощатимуть цукерками. А Вова шаленітиме від ревнощів...

– Помрій-помрій, – дозволив Володя.

– Світлофори на нас, людей, зовсім не схожі, – зробив відкриття Олексійчик, – рук у них взагалі немає, нога – одна і та залізна, а обличчя – не личко, а суцільні очі. Але я все одно подружуся з дядечком світлофором і навчу його грати в «класики», а він мене – підморгувати автомобілям!

– Світлофор – це такий добрий дядечко-робот, – сказала Ньюта. – Він живе на перехресті і всім підказує, коли можна переходити дорогу.

– Світлофор вдень сумлінно працює, а вночі сідає на літаючу тарілку і мчить додому – на планету Залізяка, – доповнив Дмитрик.

Мудрість

?????

Під час заняття з математики Олексійко, забувши про числові ряди, геометричні фігури та інші химерні речі, захоплено спостерігав за рибками в акваріумі.

– Що, Олексіечку, знову ловимо гав? – спіймала симулянта Наталія Михайлівна.

– Та не гав, а риб... І зовсім не ловлю. Просто я раджуся з премудрим сомиком, у якої фігури більше кутів: у кола чи в овалу...

– Але ж ні в кола, ні в овалу немає кутів! – не вгавала вихователька.

– От і сомик мені теж підказує, що порівну, – викрутився хлопчик. – Все-таки він справжній мудрець!

– Шкода, що в кашу, крім солі і цукру, не можна додавати трішечки мудрості, – зітхнула Ганка. – Тоді б ми швидко розумнішали і просто б із ясельок вступали до університету...

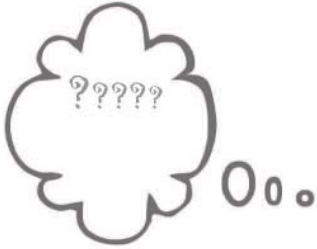
– Колись мудреці мали довгу бороду і подертий плащ, жили в діжках, спали просто неба, а вдень тинялися містом із запаленим ліхтарем, – розмірковувала Катруська. – А тепер вони поголилися, вбралися в джинси, придбали собі по комп'ютеру і зовсім згубилися серед звичайних людей.

– Раніше я думав, що мудрець – це такий маленький дідусь в окулярах, – зізнався Дмитрик, – а виявилося, що наймудріша людина – це наша методист Ольга Михайлівна. В неї повний кабінет книжок та журналів, і вона їх цілими днями читає – без сну, без іграшок, без мультиків. Бідолашна!

– Наймудріший член нашої сім'ї – папуга Кеша, – повідомила Нюта. – Він ніколи не гасає, мов навіжений, по квартирі, не розмовляє півдня по телефону, не закидає під крісло своїх шкарпеток, а просто мовчки дивиться на все це і хитає головою.

А Вова дав корисну пораду:

– Якщо, гуляючи містом, ви раптом зустріли вовка, не треба кричати і впадати у відчай. Слід набратися мудрості і вилізти на дерево. Але, якщо цей вовк виявиться тигром або леопардом, мудрість вам вже не допоможе...

123

Бутерброд

?????

Наталії Михайлівні, як і кожній середньостатистичній жінці, подобаються чоловіки охайні. Тому, побачивши розхристаного Дмитрика в черевиках не на ту ногу і светрі задом наперед, вона відправила його на «гауптвахту», тобто у центр маніпулятивних дій (є у групі такий спеціальний куточок, де можна закручувати гаєчки, забивати цвяшки, щось досліджувати і винаходити). На жаль, замість цвяшків і дослідів, хлопчику довелося зашнуровувати картонні чобітки та застібати гудзики на фанерних кофточках.

– У дитячому садку, як в армії, – бідкався Дмитрик. – Ходиш по струнці, спати лягаєш по команді та ще й подвиги здійснювати доводиться...

– А справжньому хлопчикові просто необхідно вміти здійснювати подвиги, – озвалася Ганка, – застеляти своє ліжко, зав'язувати шнурівки, робити бутерброди...

– Та якби яка-небудь гарненька панночка зав'язувала замість мене шнурівки, я б усе життя годував її бутербродами! – пообіцяв Дмитрусь.

– Я теж вмію готувати бутерброди, – приєднався до розмови Олексійко. – Кладу собі на язика ковбаску, додаю сиру, змащую майонезом, а потім ретельно пережовую. Смакота!

– Найкращі бутерброди – з ковбасою, – погодилася Катруська, – особливо, якщо в них хліба не класти!

– Якщо бутерброд – дуже великий і дуже довгий, його треба їсти вдвох, – рекомендував Володя. – Ви починаєте жувати з голови, а ваш друг – із хвоста. А потім, коли на середині зустрінетесь, можна трохи побуцатися лобами, наче козлики...

– Бутерброди, наче малі діти, увесь час падають, причому обов'язково маслом донизу, – скаржилася Нюта. – От візьму свій бутерброд і з усіх боків маслом намащу. Побачимо, якої він тоді заспіває!

Карабас-Барабас

Олексійко, намалювавши собі фломастером бороду й зробивши з подушки черевце, півдня грав роль Карабаса-Барабаса. В нього так переконливо виходило забирати в інших іграшки, руйнувати будівлі з кубиків та щипати дівчаток за різні цікаві місця, що дітлахи спочатку оголосили війну бешкетнику, але потім, на таємній нараді, вирішили його перевиховати.

– З будь-якого Карабаса-Барабаса можна людину зробити, – запевнила Ньюта. – Головне – трудове виховання і дозовані фізичні навантаження.

– У Карабаса-Барабаса – така гарна, пухнаста борода. Треба її як слід розчесати і квіточками прикрасити, – порадила Ганка. – Він побачить, посміхнеться й одразу подобришає!

– Карабас-Барабас такий злий тому, що в нього живіт болить, – турбувалася Катруська. – Адже він харчується нездоровою їжею: все гостре, жирне та смажене. Йому б кашки молочної скуштувати та пюре картопляного – вмить став би добрим-предобрим, ніби лікар Айболить.

– Якщо зустріню Карабаса-Барабаса, обов'язково запрошу його до нас у садок працювати музвихователем, – повідомив Дмитрик. – Він гратиме нам на трубі, а ми за це його виховуватимемо!

– Коли я виросту, працюватиму Карабасом-Барабасом у нашому театрі, – планував Володя. – Тільки я буду добрим і турботливим, і тоді ні артисти від мене не повтікають, ні Буратіно ніякий не провчить.

?????

000

?????

Курка в шапці

000

Шапка

Під час занять Катруська дуже любила милуватися Володею. Хлопчик він – привабливий, вдягнений модно, а тому набагато цікавіший за якусь там математику. До того ж, найкрасивіша частина тіла у чоловіків – це розум, принаймні в цьому переконувала Ганка, а вона про мужчин знає все. Але сьогодні Катруська чомусь зрадила своїй традиції і вже з півгодини витріщалась на Олексія. Якийсь він був не такий. Светр – один, капців – двоє, штани – на потрібному місці, носа теж вдома не забув...

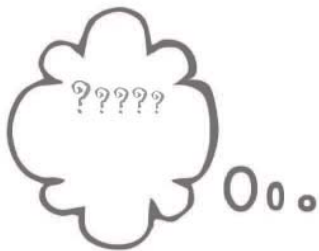
– Та ж у Олексійка на голові – пакет з-під кефіру! – вигукнула Катруська.

– Та я оце подумав: а раптом зникнуть усі шапки. Людям доведеться вдягати відра, каструлі, коробки, кошики... От я і вирішив до цього чорного дня заздалегідь підготуватися, тому в пакет і вбрався! – пояснив хлопчик.

– А мені шапка взагалі не потрібна, – приєдналася до розмови Ньюта. – Якщо мої кучері трішки розкудлатити, то і вітру, і морозу можна не лякатися. Шкода, мама про це не здогадується й купує мені всілякі шапочки, капелюшки та беретики. От я в них і ходжу. А навіщо добро даремно пропадати?!

– Носити шапку лише на голові – нудно, – запевнила Ганка. – З шапки можна зробити будиночок для котика, колисочку для ляльки, кошик для ягід та і в футбол шапкою можна пограти, якщо дорослі, звичайно, не бачать...

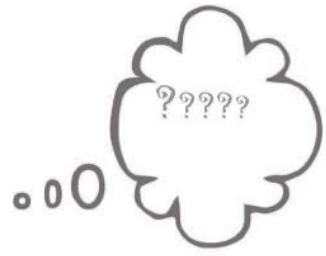
– Найкумедніша шапка – це капелюх, – озвався Дмитрик. – Якщо її перевернути, вона на тарілку схожа, якщо на неї сісти, вона на млинець перетворюється, та й слово «капелюх» яке прикольне: спочатку крапає, а потім ще й плюхається кудись.

– Я читав про одного дивака, який, замість шапки, випадково вдягнув сковорідку й отак містом ходив, – розповідав Володя. – Я теж спробував поекспериментувати. Усі сковорідки вдома пере-міряв, та вони чомусь з голови увесь час на підлогу гепаються. Чи голова моя нестандартна, чи сковорідки в нас не того фасону?

– У головних уборів, як і в людей, своя сім'я є, – зауважила Катруська. – Шапка – це мама, капелюх – тато, панамочки та беретики – це дітки, а ще до них у гості приїздять бабуся-хустка, дідусь-картуз і тітонька-бандана...

Шарф

Вова приніс із роздягальні шарф і замість того, щоб спокійно снідати, став «чаклувати» над тарілкою з манною кашею: накривав її шарфом, плескав у долоні та ще й шепотів щось незрозумілою мовою.

– Не зважайте, це – науковий дослід, – застеріг виховательку. – Одного разу я бачив у цирку, як дядечко-фокусник клав на столик різні речі, накривав їх шарфом, а потім, коли піднімав шарф, на столі вже нічого не було! От і я вирішив так само спробувати, та, мабуть, магія проти каші безсила... Тільки шарф новенький забруднив!

– Шарф – це пояс такий. Ним взимку шию підв'язують, щоб не змерзла, – нагадала Катруська.

– А мені всілякі шарфики давно набридли, – повідомила Ганка, – та й немодні вони вже. От якби, замість шарфа, на шию кільце ковбаски вдягти і в ньому на подвір'я вийти... Всі б кицьки мені заздрили!

– Якось я по телевізору бачила жирафу. У неї – така довжелезна шия, просто ліхтарний стовп якийсь! Це ж скільки шарфів треба, щоб таку шию замотати! – турбувалася Ньюта. – Як добре, що жирафа живе в Африці, де ніколи не буває зими, а то б хворіла весь час, сердешна...

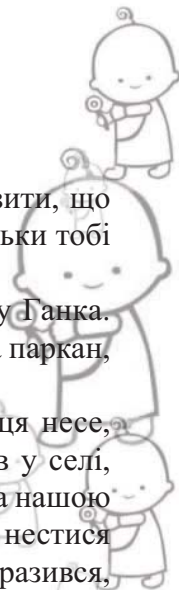
– А я бачив, як бабуся на дачі підв'язувала шарфами кущі агрусу та смородини. Мабуть, і кущі бояться застудити горло, – висунув припущення Дмитрик.

– Шарфи бувають людськими, в яких люди ходять, і собачими, які песики носять, – виявив ерудицію Олексійко. – Людські шарфики – м'якенькі і пухнасті, їх бабусі з ниток роблять. А собачі шарфи – тверді та жорсткі, мов татусів пасок, їх ще нашійниками називають...

Курка

– Ну, Ганко, ти і встругнула! Це ж треба було зморозити, що курка – перелітний птах! – обурювався Володя. – І як тільки тобі таке на думку спало?

– А курка і є перелітним птахом, – стояла на своєму Ганка. – Я сама бачила, як курка увесь час перелітає: з ганку – на паркан, з паркану – в горбд...

– Мені завжди цікаво було подивитися, як курка яйця несе, – зізнався Олексійчик. – Одного разу, коли я відпочивав у селі, вирішив все ж таки з'ясувати, як це відбувається. Ходив за нашою куркою, ходив, і в дзьоба їй заглядав, і в очі дивився, але нестися вона не схотіла, ще й у носа мене клюнула. Я спочатку образився, а потім зрозумів: виробництво яєць – державна таємниця і будь-кому розголошувати її не можна!

– А я просто чемненько попросила: «Курочко, будь ласка, неси-ся». Курочка й понеслася... шодуху, по грядках, ніби цап! – по-ділилася досвідом Ньюта.

– Всім відомо, що в курки діти – курчата. А я одного разу бачила, як за куркою, замість курчат, гусенята ходили. Може, це до неї племінники на гостину приїхали? – висунула гіпотезу Катруська.

– І все ж, наймудріший птах – це курка, – запевнив Дмитрик. – Вона таким розумним поглядом черв'яка роздивляється, перш ніж дзьобнути, і ходить так поважно, наче професор з університету!

Транспорт

Ясного сонячного ранку малюки насолоджувалися казкою, яку читав Володя, аж раптом із коридору долинули неймовірний скрегіт, ляскіт, а трохи згодом – чийсь жалібне рюмсання. До групи ввійшов Олексійків тато – дядя Михась, який у одній руці тримав те, що донедавна було пластмасовою тарілкою, а під пахвою другої – заплаканого сина.

– Трішки невдале приземлення... – пояснив татусь принішк-лим дітлахам.

– Чомусь усі дорослі мріють про свій автомобіль, – хлюпав носом Олексійко. – А я тарілку собі завів і не літаючу яку-небудь, а їздяну – таку, щоб сів на неї і почимчикував куди хочеш. От і доїздився...

– Та хто ж по сходах на тарілці лізе! – сплеснула в долоні Нюта. – І взагалі, найкращий транспорт – це мій татко. Вилажу я йому на плечі і їду в дитсадок. Дорогу він сам знаходить, в аварії не потрапляє, міліціонери його не зупиняють, бензину йому заливати не потрібно – дуже зручно, та й пахне від татуса завжди приємно, одеколончиком, не те, що від різних там машин!

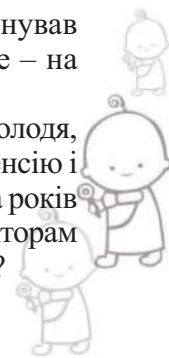
– Портфель – це теж транспорт, – підказала Ганка. – Не вірите? І я не вірила, поки на власні очі не побачила, як хлопці з гірки на портфелях з'їжджають...

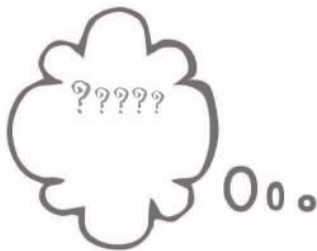

– Я бачила в нашому дитячому садочку дуже цікавий транспортний засіб – мітла називається, – повідомила Катруська. – На ній Баба Яга літати полюбляє. І я спробувала, але не вийшло нічого. Бензин, мабуть, закінчився.

– Найкумедніший транспорт – це бульдозер, – переконував Дмитрик. – Коли він стоїть, то схожий на слоника, коли їде – на равлика, а ще він вміє хропіти – точнісінько, як мій тато.

– Раніше коні працювали транспортом, – розмірковував Володя, – а потім, коли з'явилися різні машини, коней відправили на пенсію і вони стали свійськими тваринами. Цікаво, якщо через декілька років люди винайдуть ще який-небудь транспорт, автомобілям, тракторам та екскаваторам теж доведеться їсти травичку і спати у стайні?

Кактус

Після прогулянки малюкам робили щеплення. Ревище вийшло неймовірне. Медсестра Людмила Миколаївна майже оглухла на одне вухо, а друге заткнула ватою, щоб урятувати слух. І тільки Вова був спокійний, як скеля – жодного разу не схлипнув.

– Молодець! Справжній солдат! – похвалила стомлена жінка.

– Раніше я, як і всі, дуже боявся щеплення, – відкрив секрет хлопчик. – Але після того, як випадково привітався за руку з нашим кактусом, зрозумів, наскільки один маленький укольчик, самі здогадуєтесь, в яке місце, приємніший за тисячу уколів у долоню.

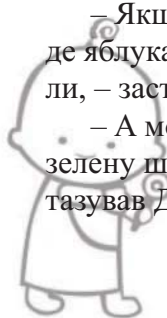
– Кактус – це такий реп'ях, тільки великий-превеликий і дуже товстий, – уточнила Катруська.

– Взагалі кактус – штучка цікава: зелений, наче жаба, круглий, як їжак, дряпається, мов кицька, і при цьому всьому він не тварина, а рослина, – додала Ганка, уважно роздивляючись місце уколу.

– Ні, я цих жінок не розумію! – дивувався Олексійко. – Ось мама увесь час бідкалася, що ніхто їй квітів не дарує, та коли ми з татком на день народження купили їй кактуса, мама, замість зрадіти, чомусь розсердилася. А ми кактус гарний вибрали, зелений такий, і колючки – завдовжки з палець. Мені, наприклад, дуже подобається...

– Якщо ваш кактус чхає, сопе, а вночі вилазить із вазона і краде яблука, то цілком ймовірно, що вам у магазині їжачка підсунули, – застерегла Нюта.

– А може, кактус, як Царівна Жаба, вночі знімає свою холодну зелену шкіру і стає білим та пухнастим, наче кульбабка, – нафантазував Дмитрик.

Забобони

Сьогодні Ньюту з садка забирали раніше, адже завтра вона захищатиме честь дитячої збірної на дуже відповідальних змаганнях. Дівчинка вже вдягла пальто та взувала чобітки, але раптом покинула все, схопила за руку Дмитрика й потягла в роздягальню.

– Ти і тільки ти допоможеш мені здобути перемогу!

– Ти хочеш, щоб я замість тебе лазив по канату, висів на трапеції, стрибав через коня та ще й жонглював повітряними кульками? – злякався хлопчик.

– Та ні, – посміхнулася Ньюта. – Просто стань отут поруч із моїм татком, а я вмощуся між вами...

– І це спрацює?

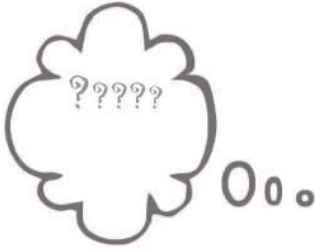
– Звичайно! Ти ж Дмитрик, і татка мого звать Дмитром, отже, імена у вас однакові, тому мені можна влаштуватися поміж вами і загадати бажання – завоювати перше місце на змаганнях – і воно обов'язково збудеться.

– Ох, вже ці дівчачі забобони! Особисто я в них не вірю! – сказав Володя. – Проте вмію дуже красиво плюватися через ліве плече. Як справжній верблюд!

– Я люблю вставати з лівої ноги, вдягати сорочку навиворіт і вертатися з півдороги додому за своїм пістолетом. При цьому я себе класно почуваю! – запевняв Олексійко. – Тільки у Наталії Михайлівни голова чомусь болить...

– Якщо ми вихваляємось, то, щоб з нами поганого не трапилося, потрібно тричі постукати по дереву. Або по порожній голові, – навчала Ганка.

– Я обожаю чорного кота! – вигукнула Катруська. – Якщо він перебігає мені дорогу, ганяюся за ним, доки не впіймаю й не погладжу. Тоді мені точно пощастить!

– П'ятницю, тринадцяте, слід зробити вихідним, – запропонував Дмитрик, – і не ходити в дитсадок та на роботу, а валятися в ліжку і цілий день відзначати це свято!

Забобони забобонами, але змагання Ньюта все ж таки виграла і вже за декілька днів демонструвала друзям зароблену медаль. Втім, то вже зовсім інша історія...

?????

000

?????

Привиди на весілі

000

Радіо

Сьогодні в садочок приходив дядя-радіожурналіст. Він розпитував дітей про казки та іграшки.

– Я, поки це інтерв'ю записав, так спітнів, ніби за мною сто Катрусьок по всьому дитсадку ганялися, – витер хусточкою лоба Володя. – А знаєте, наш гість, мабуть, трішки інопланетянин. Хоч він і вдягається, мов звичайний, земний дядько, хоч і зайшов до нас через двері, а не влетів у вікно, але балакає по-марсіанському: «Диктофон, респондент, бліц-опитування...» Та я таких слів навіть у позиченій у Наталії Михайлівни книзі не бачив!

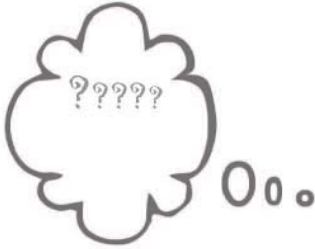
– Ніякий він не прибулець, – заперечила Ганка. – Просто від тривалого сидіння в ящикку з кнопками в дяді язик зіпсувався і почав верзти всіляку чудасію.

– Цікаво, як такий великий дядечко вміщається в такий малесенький ящикок? – здивувалася Нюта. – Навіть я, професійна гімнастка зі стажем, так не вмю. В кошику я була, в тумбочці теж, навіть у відрі для сміття сиділа, а от влізти в радіоприймач, скільки не старалася, ніяк не можу.

– Жодні дяді в радіо не живуть! – не погодився Дмитрик. – Там сидять гарненькі дівчатка і тьоті. Вони співають, розповідають казки та весело жартують. Одного разу я вирішив із ними познайомитися і розкрутив нашого приймача. Але, на жаль, крім гвинтиків, дротики та коліщаток нікого в ньому не знайшов. Мабуть, поки я по викрутку ходив, усі панночки порозбігалися...

– Якщо мене не візьмуть у клоуни, працюватиму радіоведучим, – повідомив Олексійко. – Я вже тепер тренуюся: залажу вдома в коробку з-під холодильника і передаю звідти сигнали

точного часу: «Ку-ку-рі-ку! Гав! Няв!» А сусіди думають, що у нас на балконі – ферма.

– Якщо людина дуже довго слухає радіо, вона швидко стає великою. Спочатку у неї виростають вуха, мов у чебурашки, потім – сідниці, наче в бегемота, а опісля – черевце, ніби в нашого двірника Івана Олексійовича! – застерегла Катруська.

139

139

Привиди

Цього ранку ніщо не віщувало лиха. Діти мирно снідали молочною кашею, заїдали її булкою, запивали чаєм. Наталія Михайлівна малювала в журналі відвідувань хрестики та палички... Але раптом грюкнули двері, і на порозі з'явилося ВОНО. Потвора була землисто-сірого кольору, мала залізні кігті, слонячий хобот і скельця замість очей.

– Привид! – заверещали дівчатка, розбігаючись по кутках.

Ганка й сама не помітила, як опинилася на канаті, під самісінькою стелею, Ньюта – в кульку з іграшками, Катруська сховалася за Вову, а Дмитрик ніяк не міг вирішити, що зробити спочатку: напудити в штанці чи втратити свідомість.

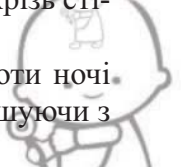
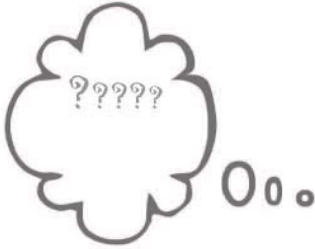
– Хтось допоможе мені вилізти з торби? – запитав Олексійко, знімаючи протигаз. – А чого ви якісь відморожені? Спали погано? Я теж не виспався. Ми з татком увесь вечір розгрібали мотлох у комірчині. Стільки корисних речей познаходили! Тато їх на смітник віднести хотів, а я не дав. У них ще не один рік можна ходити...

– То ти не фантом! – розчарувався Володя. – А я тебе зловити збирався, посадити в баночку і довго-довго вивчати, а потім, коли ти мені набриднеш, подарувати тебе якомусь науково-дослідному інституту.

– А привиди – зовсім не страшні й дуже симпатичні, – визирнула з-за Володиного плеча Катруська. – Я обов'язково заведу собі маленького веселого привида Лизуна. Він, хоч і зелений ще зовсім, але такий ніжний і лагідний, із усіма цілується, не те що деякі хлопчики...

– Привиди – такі бліді та виснажені! – трохи отямилася Ганка. – Треба їх до солярію зводити, та і гарний макіяж теж не завадить. Я допомогти можу...

141

– А я обов’язково познайомлюся з дівчинкою-привидом, – пообіцяв Дмитрик. – Вона навчить мене літати, проходити крізь стіни і розчинятися в повітрі. І за це я з нею одружусь!

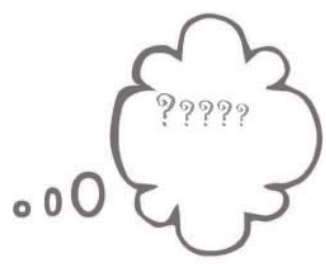
– До мене привиди самі в гості приходять, якщо проти ночі довго дорослі фільми дивлюся, – хвалилася Ньюта, витрушуючи з кучерів машинки та кубики.

141

Весілля

Вова відчинив двері – і вкляк на порозі. Садочок точно його, поверхом не помилився, група ніби теж та, що і вчора... Але звідки цей гамір і крик? Чому всі гасають, мов навіжені, а Галина Іванівна з Наталією Михайлівною аж за животи хапаються від реготу?

– Де тебе носить? – нарешті помітив друга Олексійко. – Ми тут весілля святкуємо, а ти кудись запропастився. Потім образишся, що тебе не запросили. Не стій, наче стовп, допомагай! Треба з шафок підставати все взуття. Воно знадобиться для нареченої. Взуємо їй на вушка туфельки, на голову – чобіток, на носа – вальянок, а на кожний пальчик – по кеду. А потім, таку гарну, викрадемо. Це звичай такий – спочатку наречену взувають, а потім крадуть.

– Зачекай, не тарабань. Хто одружується? Наші вихователька та няня вже сімейні...

– Та до чого тут дорослі? – вбігла в роздягальню Ганка. – Одружується наша Катруська. А наречений, Володю, ти. Пацани, а у вас немає п'яного коня? Бо весілля – це коли хлопці запряжені й п'яні коні! Принаймні так вважає дядечко Попандопало з фільму «Весілля в Малинівці»...

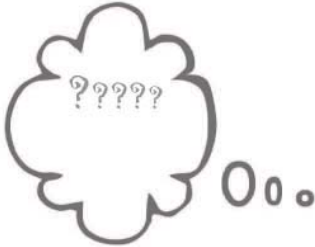
– Найсмачніша страва – це весільний торт. Тільки їсти його обережно треба, – застеріг Дмитрик, – бо з нього може вистрибнути напіводягнена тьотя і влаштувати танці у вас на язичку!

– А чого ви отут без діла теревените? – підійшла Нюта. – Ми будемо Вову муміювати чи ні?

– Як це муміювати? – розгубився Володя.

– Ти що весільної мумії ніколи не бачив? Відразу видно, що шлюб береш уперше. Зараз ми тебе обмотаємо туалетним папером, і ти перетворишся на мумію. В нас у групі вже їх дев'ять

штук валяється, одного тебе для комплекту не вистачає! А потім Катруська вибере, яка мумія їй подобається найбільше, з тією й житиме. А решту ми в туалеті поставимо, дуже зручно...

– Щоб весілля вийшло вдалим, просто необхідно покатати в кориті свекруху, – нагадала Катруська, припасовуючи до голови шматок старої штори. – Але ж ні корита, ні свекрухи тут немає. Може, нам запхнути у відро Володю та спустити сходами?

– Я до завідувачки! Вчора бачив у неї цікавий довідник, попрошу почитати! – вискочив у коридор «наречений».

143

143

Ведмеді

– Катрусько, хто у корови діти? – поцікавилася Наталія Михайлівна.

– Вони... Ну, ті... Як їх?

– Телята, – прошепотів Дмитрик. – Ну, телята...

– Пуделята! – недочула підказки дівчинка.

– От що буває з малюками, які на заняттях сплять, ніби ведмедь у барлозі. Вони нічого не знають, і їхні голови розучуються думати, – повчала вихователька.

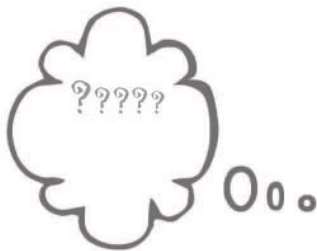
– А я б хотів вдома мати ведмедика! – вигукнув Олексійко.
– Він би частував мене медом, вчив лазити по деревах і хропів би з татком дуєтом, наче трактор!

– Коли я виросту, то сам стану ведмедем, – повідомив Дмитрик, – і заведу собі дівчинку Машу. Вона прибиратиме в хаті, пратиме одяг, варитиме їсти, а я тинятимусь лісом і лякатиму перехожих...

– Всі ведмедики взимку сплять, а влітку ходять у лісовий дитсадок, – озвалася Ганка. – Шкода, що й нам так не можна.

– Коли мій татко намагається співати, матуся каже, що йому на вухо наступив клишоногий ведмедик. Цікаво, де тато його надибав? Я в Чернігові жодного не зустрічала, – здивувалася Нюта.

– Дехто вважає, що люди з'явилися від мавп, – розпочав лекцію Володя. – Але насправді ми походимо від ведмедів. Адже ми, як і ці тварини, полюбаємо солодощі, боїмося бджіл і класно лазимо по деревах!

скарб

Олексійко приніс у садок величезну лопату.

– Давайте під час прогулянки пошукаємо скарбів, – запропонував дітям.

– Знову перериємо увесь майданчик і нічого не знайдемо? Я минулого разу тільки манікюр зіпсувала, – згадувала Ганка. – А потім Наталія Михайлівна примусить ями закопувати... Ні, я – пас!

– Нам лопата ні до чого! – поправив краватку Володя. – Найцінніший скарб – це знання. Їх не в землі шукати треба, а в товстих книжках та наукових журналах. Особисто я так і роблю.

– Та ні, справжній скарб – це здоров'я, – зробила потрійне сальто Нюта. – Тому я пропоную попросити Ігоря Леонідовича влаштувати нам додаткові заняття з фізкультури.

– От нудьга! А я б хотіла стати піраткою і знайти скарб, – заявила Катруська. – І щоб у ньому було побільше йогурту, печива та шоколадок...

– А наші сусіди по дачі теж вміють гратися в пошук скарбів, – розповів Дмитрик. – Баба Клава щоночі закопує на городі пляшку з горілкою, а дід Іван щоранку її знаходить та випиває.

– Кожній жінці просто необхідно мати свою скарбничку, – переконувала Ганка. – Це така коробочка з дірочкою посередині. Я зберігаю в ній різні коштовності: фантики, камінчики і накладні нігтики!

Театр

– Ми вчора з мамою ходили в театр. Там так класно було! Уявляєте, на мене гепнулася справжнісінька декорація! – розповідала щаслива Ганка.

– Нічого собі класно! На глядачів декорації падають! Куди тільки директор дивився?! – обурювався Володя.

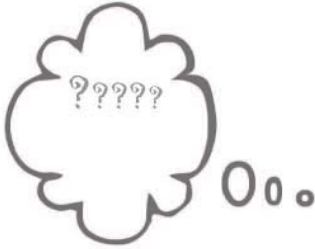
– Ой, нічого ти, Вово, не тямиш, хоч і розумний. Просто ми з мамою пішли на сцену дарувати квіти. Поки матуся цілувала дядю артиста в щічку, а він від неї відбивався, я вирішила все гарненько роздивитися. Тільки за якусь мотузочку смикнула, як щось затріщало, залопотіло і просто на мене звалилося. Я спочатку плакати почала, а потім зрозуміла, що не рюмсати – радіти треба, адже така пригода тільки раз у житті трапляється, та й то не з кожним.

– Яюсь я теж була в театрі, – озвалася Катруська, – і бачила дуже цікавого дядька у простирадлі. Він співав, танцював і навіть літав, як кудлата хмарка. А на інших артистах навіть простирадл не було...

– Якщо найближчим часом у Чернігові не побудують цирк, я влаштуюся працювати до нашого драмтеатру, – пообіцяв Олексійко. – І не сам, а з друзями: з тигром Смугастиком, слоном Вухастиком і крокодилем Геною!

– Я теж хочу бути актором, – вирішив Дмитрик. – Спускатимуся з балкона по канату, вистрибуватиму з оркестрової ями, витанцюватиму на люстрі – словом, стану справжнім віртуозом. Красиві дівчатка та тьоті освідчуватимуться мені в коханні, даруватимуть квіти та цукерки. А я повантажу їх усіх у вагон і втечу до моря.

– А я працюватиму театральним гримером, – злізла зі стелі Нюта. – Спочатку замащуватиму крейдою Дмитрикові веснянки,

а потім малюватиму фломастерами новенькі: рожеві, зелені, фіолетові...

– Умовили, піду і я в театр, – погодився Володя. – Директором. Слідкуватиму, щоб ви всі працювали, працювали і ще раз працювали, як сказав колись один дідусь – мій тетка, й назавжди забули про лінощі та байдики!

147

147

?????

000

?????

Гноми на корві

000

Троянди

Після того, як Вова ганебно втік із власного весілля, Катруська оголосила йому бойкот. Вона перестала з ним спілкуватися, не пригощала більше солодощами, а на занятті пересіла до Дмитрика. Як тільки Володя не намагався відновити втрачені стосунки! І казки читав, і на математиці підказував – усі засоби перепробував.

– А ти їй квіти подаруй, – порадив старший брат. – Дівчата від букетів тануть.

І ось, витративши всі свої та Вітині заощадження, Вова купив букет розкішних троянд і приніс у садок – Катрусьці.

– О, буде чим поласувати на десерт! – зраділа дівчинка й заходилася обривати пелюстки та складати в кишеню.

– Але ж це – квіти. Їх не їдять. Їх у вазу ставлять! – оторопів хлопець.

– Ну звичайно, троянд не їдять. А ось трояндове варення лопають та ще й добавки просять, – пояснила Катруська.

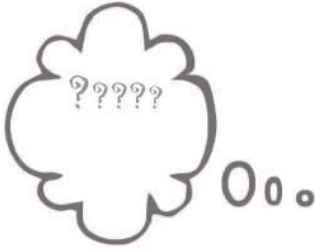
– Троянди вирощують для того, щоб нагороджувати дам на їхнє спеціальне дамське свято, – надав довідку Дмитрик. – Цього дня нормальні кавалери будять жіночок гарячою кавою або чаєм і цілують їм ручки та ніжки!

– Троянди потрібно дарувати всім, а не лише дорослим, – заявила Ганка, – тому що, хоч ми ще й маленькі, але вже справжні паночки і набагато досконаліші за різних там пацанів!

– Я одружуся з диваком, котрий продасть останні брюки й купить мені мільйон червоних троянд, – понюхала обскубану квіточку Ньюта.

– Дівчаткам треба зовсім небагато, – переконував Олексійко.

– Якись там квіти, морозиво, цукерки, косметику, туфлі, сукні,

двоповерховий будиночок, дачу, «Мерседесик» і молодого цікавого шофера, тобто мене!

– Мені дуже подобаються троянди, – зізнався Володя, – бо вони схожі на наших дівчаток: хоч і колючі, але симпатичні!

151

151

Магнітофон

– Як добре, коли у вас є брат! З ним і в шахи зіграти можна, і в футбол погаяти, і про життя поговорити... – розмірковував Вова.

– У мене теж є братик – наш магнітофон, – поділилася сімейною таємницею Ньюта. – Він – мій старший братик, бо мені тільки шість років виповнилося, а йому вже сім. Братика треба любити, протирати ганчірочкою і слухати, як він сопе, деренчить та співає, наче недорізане поросятко.

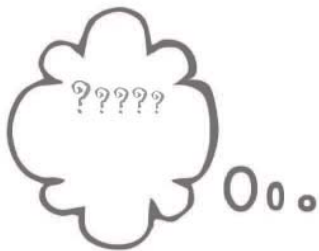
– В магнітофон треба жартувати, розповідати різні прикольні історії, реготати і бешкетувати, – заперечив Дмитрик.

– Це точно, бешкетувати магнітофони люблять, – погодилася Катруська. – Я сама чула, як магнітофон цілий день наспівував: «Голубая луна! Голубая... Голубая луна! Голубая...». А місяць-то жовтий!

– Магнітофон вміє балакати різними голосами, – додала Ганка. – Він передражнює маму, тата, Аллу Пугачову, Філіпа Кіркорова і мого песика Барбоса.

– Магнітофонами користуються шпигуни, – влаштувався верхи на швабрі Олексійко, – щоб дізнатися всі наші секрети. Одного разу в тролейбусі я бачив живого шпигуна. Він ховав у кишені зовсім крихітний магнітофончик і дуже таємниче підморгував тітоньці-кондуктору.

Вітер

– Я винайшов кульбабку багаторазового застосування! – вигукнув Володя. – Берете Ньюту, розпускаєте їй волосся і дмухаєте в саму гушавину. Пуху літає, як від тисячі кульбабок, і сміття на підлозі ніякого! Тільки ви обережно дмухайте, а то може сильний вітер здійнятися і винести Ньюту крізь квартиру надвір...

– Ну знаєте! – розсердилася Ньюта. – Вітер народжується в небі – у хмаринках. А коли нагуляється, то спить на землі. Він ховається за пеньками і під машинами, щоб на нього ніхто не наступив.

– Вітер влаштовують привиди, – не погоджувалася Катруська. – Вони на нас дмухають, тому що їм нудно і хочеться з кимсь погратися. Коли я перетворюся на привида, теж буду до когось чіплятися на вулиці!

– Здогадуюся, до кого саме... – зітхнув Володя.

– Вітер утворюється від дерев, якщо вони махають гілками, – висунув припущення Дмитрик. – І від людей, коли вони дуже швидко бігають. А ще – від літаків, машин, собачок і комариків.

– Є такий злий-презлий вітер, що може підняти в небо лавочку, бегемотика і навіть міліціонера, – переконувала Ганка. – Та я люблю добрий вітерець, який нападає на мене з вентилятора. Він робить класний масаж моєму волоссю, носику і вушкам!

– Я можу ганяти, як вітер, – продемонстрував Олексійко. – Головне, щоб штани не злетіли...

Гноми

Увесь ранок Ганка пригощала хлопчиків морквою і, поки вони жували, нишпорила в них по кишнях та за пазухою.

– Вово, пам'ятаєш, ти пояснював мені, що таке митний контроль, а я ніяк не міг второпати? – почав розмову Дмитрик.

– Тепер я зрозумів: це саме те, чим зараз займається наша Ганка.

– Та ні, просто я гномів шукаю, – відірвалася від справи дівчинка. – Усі гноми дуже люблять моркву. Вона для них смачніша за шоколад. Тому, зустрівши гнома, треба нагодувати його цим овочем і, доки він лопатиме, вхопити його за бороду й відібрати горнятко із золотом. Але ж я не знаю, котрий із вас – гном, тому всіх і перевіряю. А золото мені дуже-дуже потрібне. Я б накупила різної помади, тіней, рум'ян і фарби для волосся та розмалювала б усіх друзів. От би весело було!

– Гноми живуть у лісі, – сказав Володя. – У них там – справжня маленька країна. Є навіть власний мініатюрний Віктор Ющенко і своя крихітна Юля Тимошенко...

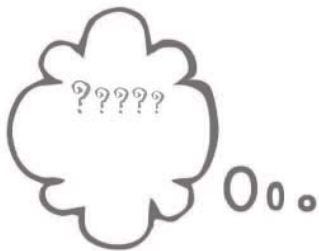
– Гноми розуміють мову їжачків, зайчиків та лисичок, – запевнила Нюта, – а ще вони вміють говорити з людьми. Якщо хтось заблукав у лісі, то треба просто знайти гнома і він покаже дорогу.

– Гноми – великі бешкетники, – додав Олексійко. – Коли вони бачать красиву дівчинку, то можуть її вщипнути, але не боляче. А ще в них волосся ворухиться і бороди лоскочуться!

– Усі найсмішніші анекдоти придумали гноми, – поділилася знаннями Катруська. – А ще вони підказують пісеньки Іллюші Лагутенку, котрий працює вампіром і «Мумій тролем».

– Я б хотів трішки побути гномом, але в новій казці, де на одного гнома припадає сім білосніжок... – замріявся Дмитрик.

Корова

– Я скільки всього знаю, стільки книжок прочитав, а що отут намальовано все одно розгадати не можу, – бідкався Володя, роздивляючись чудернацький малюнок в журналі. На картинці була корова з великими рогами, хвостом та... крилами. Під нею напис «Пташка моя»: – Якщо це дійсно пташка, то навіщо їй чотири лапи, роги і шерсть? Якщо ж – велика рогата худоба, то звідкіля в неї взялися крила?

– Одного разу мені наснилося, що я – літаюча корова! Я майорів між хмарок і доївся зверху на людей смачненьким молочком! – розрадив друга Олексійко.

– Коли я був у бабусі в селі, то мене там лизнула корова, похвалився Дмитрик. – У неї – теплий і шорсткий язик. Вона зі мною балакала на своїй коров'ячій мові і щось мені показувала хвостом та вухами. Але я нічого не второпав і пішов спати. А це думаю: може, вона хотіла, щоб я її подоїв?

– Корова – дуже сильна, бо в неї є роги, – зауважила Катруська. – Але вона ніколи не ображає малюків, бо знає, що сильні можуть ганятися тільки за сильними, висолопивши язика. А тих, хто ще не такий великий і сильний, жмакати не можна!

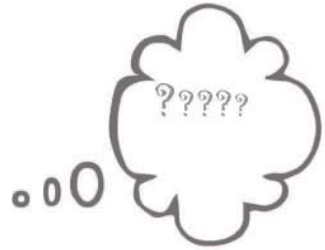
– Якщо дівчинка дуже вперта, велика і капосна, то її інколи чомусь називають коровою, – знизала плечима Ганка. – Але я думаю, що корівки ображаються, адже вони – дуже добрі й прикольні.

– У корови розумні і красиві очі. Тільки дуже сумні, бо вона людей жаліє, – зітхнула Нюта.

Волосся

У групі було прохолодно, тому Ганка вдягнула пухову кофтинку, Володя – піджак, Дмитрик – светр, Катруська накинула на плечі шарф, а Ньюта, розпустивши кучері, замоталася в них, як у ковдру.

– Класно тому, в кого стільки волосся! – позаздрив Олексійко. – Влітку воно замість віяла, взимку – замість шуби. Але за ним, мабуть, добре доглядати треба: регулярно поливати, підживлювати добривами, розпушувати... І тоді воно виросте велике-превелике, мов ріпка.

– Довге волосся треба мити пральним порошком, сушити на прищіпках, а потім гладити сильними чоловічими руками, – порекомендував Володя, занурюючи пальці до Ньютиної шевелюри. – Ай, ой, ой-ой-ой! Та я ж просив більше «здачі» по голові не давати! Тобі що інших частин тіла не вистачає? Я ж у голові зберігаю свій розум і ти можеш його пошкодити!

– Коли я виросту, буду дуже цікаво фарбувати своє волосся, – планувала Ганка, – півголови у зелений колір, а півголови – в синій. Тоді всі хлопчики будуть на мене дивитися. А коли їм набридне, я різко почервонію, пожовтію і побілію. Коротше, стану сіро-буро-малиною!

– Колись я носитиму модні перуки, – вирішила Ньюта. – Це таке волосся, тільки чуже. Я накуплю собі цілу шафу перук, щоб уранці мати вигляд Брітні Спірс, вдень – Юлі Тимошенко, а ввечері – Маші Распутіної...

– Волосся буває лисим. Тоді воно дуже гарно блищить на сонечку та на сцені. Тому мені страшенно хочеться доторкнутися до лисого

??????

дядечка, – сказала по секрету Катруська. – Якщо мама дозволить, я обов'язково погладжу долонькою дядю Сашу Розенбаума!

– Дівчинка може бути взагалі дурненька, мов тумбочка. Головне, щоб у неї волосся красивим було... – зробив висновок Дмитрик.

?????

000

?????

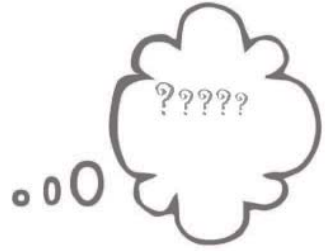
Верблюд у валянках

000

Каша

Сказати, що Володя сьогодні на себе не схожий, – не сказати нічого взагалі. Завжди охайний і елегантний хлопчик просто всіх шокував своїм виглядом: обличчя в сажі, піджак без ґудзиків, на сорочці – масні плями...

– Мабуть, по дорозі в дитсадок на тебе напали Алі-Баба і сорок розбійників. Ох і дісталося тобі, бідолахо! – поспівчував Олексійко. – Сподіваюся, ти їх переміг?

– Та не бандити то були, а каша, – намагався пояснити Вова.

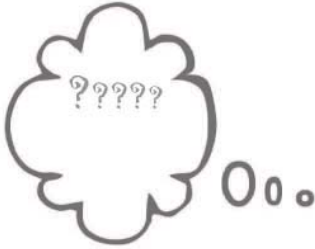
– То на тебе напала каша-терористка й хотіла взяти в заручники?

– Ніхто на мене не нападав! Просто минулої ночі ми з братом проводили експеримент. Нам завжди було цікаво, каша така не-смачна тільки в дитячому садку чи і вдома також? От, коли всі поснули, ми з Вітьком пробралися на кухню і заходилися готувати: насипали в каструлю крупи, цукру, солі та на вогонь поставили. За годинку-другу прокинулися й таки зметикували, що слід було ще додати і води... Але було вже пізно. І хоч ту каструлю давно вже слід було викинути, а плита з чорними плямами навіть гарніша стала – на далматинця схожа, мама була іншої думки. Коротше, доки ми все не вимили й не поприбирали, з дому нас ніхто не випустив.

– Все-таки цікаво влаштований світ, – філософствувала Ганка. – Спочатку ми, маленькі, ходимо в дитсадок і їмо там кашку. Потім виростаємо, заводимо собі діток і починаємо напихати кашею їх...

– Коли я не хочу їсти кашу, мама обіцяє покликати дядечка Флінта та різних піратів, – озвався Дмитрик. – Але я – не

маленький і давно знаю, що ніякої каші пірати не їстимуть, вони тільки ром п'ють та скарби шукають!

– Якщо тато стомлюється, то каже, що в нього в голові – каша. Цікаво, як вона там опиняється? – здивувалася Нюта. – Він же ніколи каші не куштує! Може, татко переплутав? Може, в нього там борщ із м'ясом та картопляне пюре?

– Каша буває гречаною, манною, перловою та їстівною! – заявила Катруська, сервіруючи іграшковий стіл.

161

161

Ластовиння

– Чого мене ніхто не вітає з обновкою? – влетів до групи радісний Дмитрик. – Ви що нічого не помічаєте?

– Штани в тебе – старі, светрик цей я на тобі вчора бачила, капці вже місяць каші просять... – роздивлялася хлопчика Нюта.

– У мене – весняночка нова! Ось тут – на носі. Свіженька зовсім, тільки сьогодні з'явилася, але вже гарненька така і дуже солідна! Подобається? До твоєї променистої посмішки дуже б ластовиння личило...

– Може б і личило, – погодилася Нюта. – Але, доки тітонька-природа розмірковувала та обчислювала на калькуляторі, скільки кому веснянок начепити, один капосний хлопчик поцупив їх всеньке відро. От нам, простим гімнасткам, нічого й не залишилось.

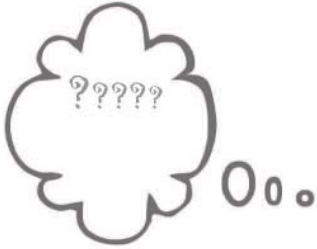
– Ніякий Дмитрик не крадій! – заступився за друга Володя. – Мама каже, якщо в кого-небудь завелися веснянки, це означає, що його сонечко поцілувало. Просто нашому Дмитрусю трапилося сонечко-поцілунковий маніяк!

– Справжній панночці потрібно мати дуже багато веснянок, – вигукнула Ганка й заходилася їх собі малювати. – Серед ластовиння і прищики сховати можна, і зморшки замаскувати...

– Найприкольніші частини тіла – це веснянки, – запевнила Катруська. – Хоч маленькі, дрібненькі, а товариство люблять – по одній ніколи не проростають!

– Ластовиння буває у людей і в ластівок, – висунула гіпотезу Нюта, – просто ластівки його під пір'ячком ховають...

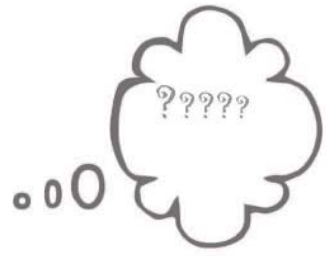
– Якщо ви зібралися на пляж, спочатку переконайтеся, що не вдягнули випадково на обличчя сито, решето чи друшляк, – порадив Олексійко. – А то замість рівної, золотавої засмаги будуть у вас веснянки, веснянки і ще раз веснянки!

163

163

Мальвіна

Ганка прийшла в садок у блакитній перуці, з рожевим бантиком на сукні та з іграшковим пуделем на плечі.

– Більше не звіть мене Ганкою. Від сьогодні я – Мальвіна, – повідомила друзям.

– Ніяк ти не Мальвіна! – заперечив Дмитрик. – Справжня Мальвіна працює в нашій групі нянечкою. Хоч вона й маскується під стареньку бабусю та називає себе Галиною Іванівною, але ж волосся в неї блакитне!

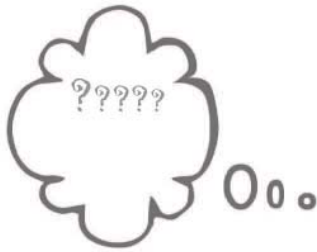
– Та ні, Мальвіна – весела, кругленька тьотя, яка живе в телевізорі, – не погоджувався Олексійко. – Вона працює в «Кішкиному домі» і всім скаржиться на свого чоловіка – дядю Женю Петросяна, який ніколи не дарує їй квітів, не дає грошей на нове вбрання, а ночами тягає ковбасу з холодильника!

– Коли я трішки підросту, обов'язково перетворюся на Мальвіну і розмалюю собі волосся блакитним фломастером. Тоді зі мною подружиться П'єро і носитиме зі школи мого портфелика. А Буратіно подарує золотий ключик від шафи з цукерками, – замріялася Катруська.

– З усіх друзів Мальвіні мені найбільше подобається Артемон, – сказав Вова. – Він – чорний, як П'єр Нарцис, кучерявий, мов Валерій Леонтьєв, а на місяць виє, ніби Вітас співає... Не пес, а справжня «Фабрика зірок»!

– Якщо мама зав'язала вам хвостик на маківці, така зачіска називається «Мальвіна», а коли він у вас, як у мене, на заду, – показала на потилицю Ньюта, – то це просто «Конячий хвіст»!

Верблюд

Життя складається з випробувань. У дорослих це – служба в армії і прання шкарпеток, у студентів – сесія, а в малюків – манна каша, щеплення й куток. Манну кашу Нюта споживає регулярно, від щеплення теж не ховається, а от у кутку й досі не побувала. А інколи так хочеться! Та замість слухняних дівчаток туди потрапляють лише хулігани і бешкетники. Тому Нюта ненадовго перетворилася на капосницю й... обплювала всі стіни та підлогу.

– Я – малятко-верблюжатко, дуже капосне малятко! – заявила дівчинка.

– От і добре! В нашому живому куточку саме верблюда не вистачає, – «зраділа» Наталія Михайлівна. – Але справжній верблюд не лише плюється, він ще й тяжко працює, тому, Нюто, ось тобі швабра та ганчірка – тренуйся!

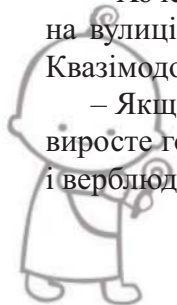
– Цікаво було б на верблюді в садок приїхати, але до тролейбусу з ним, мабуть, не пускають... – засумувала Катруська.

– Верблюд – це такий кораблик, він по пустелі плаває. Тільки замість вітрил у нього – горби, – пояснив Дмитрик.

– Знаєте, чим верблюд відрізняється від людей? – спитав Володя. – Верблюд плюється слиною, а люди – жуйкою й насінням!

– Хочете побачити, як плюється верблюд? Підійдіть до нього на вулиці, – запропонував Олексійко, – покажіть язика, назвіть Квазімодюю і швиденько сховайтеся за тата!

– Якщо ви не вмiєте рівно сидіти за столом, у вас обов'язково виросте горб, а то й декілька, – запевнила Ганка. – Не вірите? От і верблюд не вірив...

Швабра

Володя милувався новою шваброю:

– Яка вона гарненька! Струнка, мов Ньюта-гімнастка, висока, як топ-модель. А хазяйновита яка! Ну, просто ідеальна дівчинка!

– А чим я тобі не догодила? – не зрозуміла Катруська. – Я теж – не потвора, не товста, не кривонога, прати та готувати вмію...

– На відміну від тебе, є в швабри одна дуже важлива чеснота: вона й сама дурниць не патякає та й іншим розумних книжок читати не заважає.

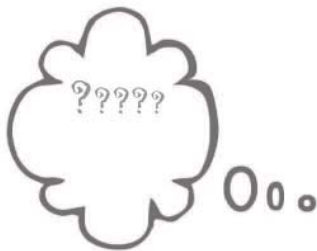
– То й живи зі своєю шваброю! – образилася дівчинка. – Нехай вона твоїх дітей няньчить, усіх вісьмох! Краще я з Дмитриком одружуся!

– А я вчора влаштував удома іподром. Сів верхи на швабру, причепив їй ззаду віника, спереду – мочалку... Ну, чим вам не коняка?! Шкода, каску не вдягнув, тепер ось гуля... – почухав лоба Олексійко.

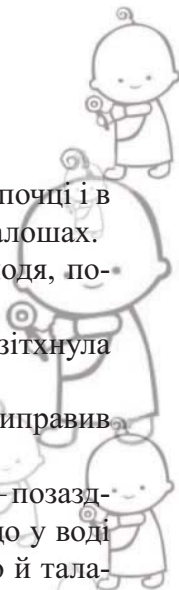
– Взимку швабра миє підлогу, а влітку вдягає татову шапку, дідусеву сорочку, бабусину спідницю, бере до рук мітлу і йде на город – працювати опудалом, – розповіла Ньюта.

– Раніше люди були зовсім дикими, жили в норах, гніздах та печерах, їли руками, розчісувалися вилами і мили підлогу швабрами, – влаштував екскурс у минуле Дмитрик. – Тепер вони стали ручними і цивілізованими! У них завелися будинки, пилососи та прибиральниці...

– Якщо ви збираєтеся на прогулянку до джунглів, – давала поради Ганка, – не забудьте прихопити з собою швабру. Тільки-но тигр, лев або крокодил забажає вами поласувати, сміливо кидайте швабру йому під ноги. Він на неї наступить і так себе по лобі трісне, що одразу апетит втратить!

Валянки

Ганка прийшла в супермодній дублянці, новенькій шапочці і в старезних, подертих валянках та в бруднючих гумових калошах.

– Ну ти і вбралася! Прабабусині? – поцікавився Володя, побачивши чудернацьке взуття.

– Нічого ви, хлопчики, в жіночій красі не тямите! – зітхнула дівчинка. – Це ж висока мода, античний стиль.

– Та не античний – етнічний, тобто народний, – виправив Вова.

– Та яка різниця! Все одно валянки – найкраще взуття, – позаздрив Олексійко. – Їх ні мити, ні чистити не треба. А те, що у воді мокнуть – дрібничка, бо коли калюжі міряти професійно й талановито, не тільки у валянках, а в чоботях рибальських захлопає!

– Коли я буваю в селі, то завжди ворожу на валянку, – розповідала Катруська. – Просто викидаю його в квартиру і визначаю своє майбутнє. Якщо валянок знайде дідусь – на мене чекає пашок, якщо бабуся – лозина...

– Валянки, хоч і старенькі та драні зовсім, але серед взуття – суперзірки. Про них навіть пісенька є:

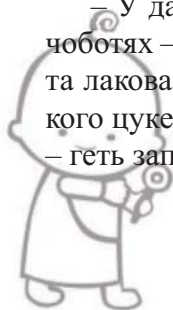
Валенки, валенки,

Ой да не подишты, стареньки!

– заспівала Нюта.

– У давнину все було так просто: у валянках ходили дідусі, в чоботях – татусі, а хлопчики бігали босі. А тепер у всіх – кросівки та лаковані черевики, спробуй розбери, з ким у футбол ганяти, в кого цукерки просити, а кому місцем у тролейбусі поступатися...

– геть заплутався Дмитрик.

Козаки на восьминогах

Млинець

Ганка вже з півгодини стояла перед дзеркалом і то зітхала, то витирала непрохані сльози. Нарешті не витримала і розревлася на всю групу:

– Прощайте, мої гарненькі ніжки, скоро ви станете товстезними колодами! Прощай, моя тоненька таліє, скоро замість тебе висітимуть потворні жирові складки! Прощай, моя струнка фігурко, незабаром ти перетворишся на суцільний целюліт!

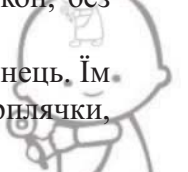
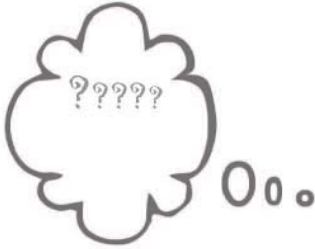
– Чи ти в солярії перегрілася, чи винюхала цілий балончик дезодоранту? – не зрозуміла Ньюта. – Звідкіля в тебе той целюліт візьметься? У тебе ж, крім шкіри, кісток і кудлатих хвостиків взагалі нічого немає!

– Ага, це зараз немає, а потім ще й як з'явиться, – рюмсала дівчинка. – Адже от-от настане Масляна. Це таке смачне свято, коли люди замість борщу й картоплі цілий тиждень харчуються млинцями з сиром, м'ясом та повидлом. А в млинцях – повно калорій!

– Знайшла через що голосити! – сплеснула в долоні Ньюта. – Ти млинця в дитсадку коли востаннє бачила? От і я не пам'ятаю. У нас же завжди економлять, тому замість млинців буде каша – вівсяна, гречана, пшоняна... А від такої їжі не погладшаєш!

– Млинець так на тарілку схожий! – вигукнув Олексійко. – Тому, перш ніж пхати його до рота, потрібно пересвідчитися, що він – їжа, а не посуд. Особисто я гепаю млинець об підлогу, і тоді стає все ясно: якщо він розбився, то це – тарілка, якщо лишився живим – млинець...

– Млинець – жовтенький, м'якенький – ну, дуже привабливий, – захоплювалася Катруська. – Я б його замість беретика на голові носила!

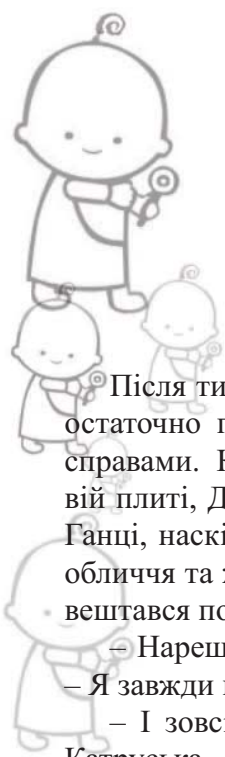
171

– Раніше я думав, що млин – це такий великий млинець із сиром, – зізнався Вова. – А він виявився хатинкою без вікон, без дверей та ще й із пропелером на носі.

– Всі собаки думають, що місяць – це смачнющий млинець. Їм так кортить його скуштувати, що вони аж виють від нетерпіння, – поділився знанням собачої психології Дмитрик.

171

Футболісти

Після тихої години малюки, як завжди, зробили зарядку, щоб остаточно прокинутись, вмилися, вдяглися і зайнялися своїми справами. Катруська смажила картонні котлети на пластмасовій плиті, Дмитрик із Володею грали в шахи, Нюта розповідала Ганці, наскільки фізичні вправи і масаж важливіші для кольору обличчя та жіночої вроди за живильні маски... І лише Олексійко вештався по групі в самих трусах і майці.

– Нарешті наш Олексійчик за розум взявся! – зраділа Нюта.

– Я завжди казала, що загартування – це запорука здоров'я.

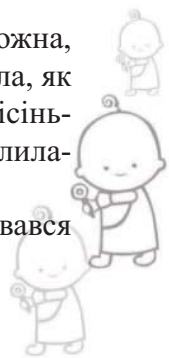
– І зовсім то не загартування, – відірвалася від сковорідок Катруська. – Просто наш Олексійко думає, ніби він – футболіст. Адже футболісти – дуже бідні, тому, крім трусів і майок, у них немає жодного одягу. От вони й гасають весь час по полю, щоб не змерзнути!

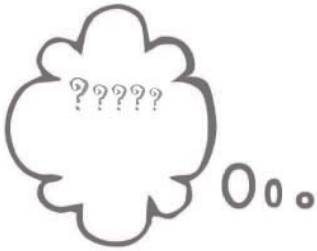
– Та це я просто забув, що вдягають спочатку: штанці чи сорочку? – пояснив хлопчик. – Спробував було натягнути одночасно те й інше, але голова в штанях заплуталася, а сідниця в рукаві застряла. Ледь на поверхню виліз! Отож, ніякий я не футболіст... Але, коли виросту, працюватиму Андрієм Шевченком. Мешкатиму в Італії, наминатиму піцу і спагеті, їздитиму на класній машині, одружуся на довгоногій патлатій супермоделі... – тобто житиму повноцінним спортивним життям!

– Наталія Михайлівна каже, що іграшок відбирати не можна, що ними, навпаки, потрібно з усіма ділитися. А я сама бачила, як дорослі пацани за іншими дядями ганялися – через звичайнісінький м'ячик ладні були одне з одного котлету зробити! – поділилася спостереженнями Ганка.

– У кожного футболіста є дружина – футболка... – озвався

Дмитрик.

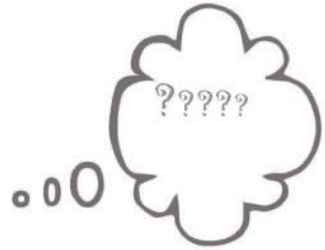
– Якщо ваш тато півдня тиняється в самих трусах і кедах, це зовсім не означає, що він раптом став футболістом. Просто мама не сказала, куди він учора поклав свій одяг, – дійшов висновку Володя.

– Це – точно! – погодилася Наталія Михайлівна. – Але проти чоловічого склерозу є дуже ефективні ліки. Коли тато Діаночки забуває, де його штани і на яку частину тіла вдягають шкарпетки, я пропоную йому завітати до нас у садочок, в ясельну групу. Там малюки швидко навчать і вдягатися, і класти на місце свої речі. Ходімо, Олексієчку, там і тобі допоможуть...

Вітас

На музичному занятті з Вовою сталося те, чого не траплялося жодного разу за всі шість років його життя.

Доки Ірина Іванівна вчила Ганку правильно верещати не своїм голосом, а та демонструвала набуті навички, Володя заснув, та ще й так міцно, що насилу розбудили.

– Та це в мене важка ніч була... – зашарівся хлопчик. – Ми з Вітьком до ранку повік не стулили, все сперечалися, що воно надворі відбувається: виє чийсь пес, чи дядя Вітас співає своїй дівчині серенаду?!

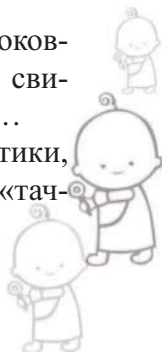
– Вітас у Чернігові? Я про це нічого не знаю! – засмутилася Ганка. – Ми ж із Барбосом – його найпалкіші фанати. Тільки ввімкну запис Вітаса, Барбос одразу підспівувати починає, а потім до нього приєднуються сусідські Жучка, Альма та Джульбарс. Ну, чим вам не хор П'ятницького?

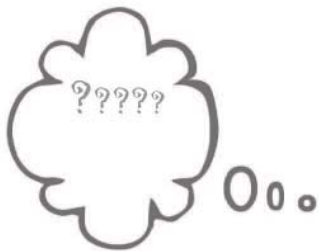
– Раніше Вітас працював Солов'єм-Розбійником, – запевнив Олексійко. – Він ховався в гущавині дерев і лякав подорожніх своїм співом. Та одного разу зловив Вітаса культурист Ілля Муромець, пом'яв розбишаці боки та ще й у міліцію здати пообіцяв. От Вітас із переляку й пішов у артисти...

– Моя прабабуся – дуже старенька і тому постійно плутає, коли по радіо співає Вітас, а коли верещать дуєтом її півень та поросятко, – вступив у розмову Дмитрик.

– Коли дядечко Вітас був маленьким, він випадково проковтнув глиняного свищика, – турбувалася Катруська. – Тепер свищик свище у нього в животі, а всі думають, що Вітас співає...

– Коли я стану чемпіонкою всесвіту з художньої гімнастики, – повідомила Нюта, – то куплю собі крутий басейн і класну «тачку». А дядечко Вітас працюватиме в мене сигналізацією!

Козак

Будь-який стілець, яким би міцним він не був, якщо на ньому дуже геніально посидіти, врешті-решт перестає бути стільцем. І тоді Наталія Михайлівна викликає «швидку дитсадківську допомогу» – такого спеціального дядечка, який протезує меблі, реанімує крани і промиває шлунки унітазам, тобто Віктора Андрійовича.

– Все-таки наш дядя Вітя – ідеальний мужчина, – запевнила Катруська, спостерігаючи, як той забиває цвяхи та закручує гайки, – майстер на всі руки, ну, просто справжній козак! Якби він погодився бути моїм татком, я б цілісінькими днями ламала іграшки, щоб він їх ремонтував...

– Справжній козак – це фізінструктор Ігор Леонідович, – заявила Нюта. – Він бігає, стрибає, сальто робить і, мов дівчинка, на шпагат сідає!

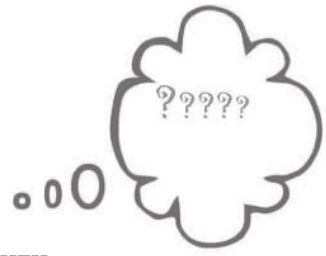
– Знайшла чим здивувати! Всі люди бігають і стрибають. Та й сальто зі шпагатом – не проблема, якщо вам Олексійко шкірку з банана під ноги кине, – приєдналася до суперечки Ганка. – Найсправжніший козак – наш двірник Іван Олексійович. Вуса в нього – довгі, штани – червоні. А пиво як хвацько під магазином п'є!

– Козакам просто необхідні довгі вуса, – погодився Володя. – Вони ними себе до коней прив'язують, щоб у калюжу не гепнутись.

– Козаки носять широченні штани й вишивану сорочку, а на голові в них – живий оселедець, риба така, – доповнив Дмитрик.

– Раніше козаки їздили на козах, – додала Нюта. – Але від українських паляниць та сала з часником так розтовстіли, що кози вже їх не витримували, от і довелося на коняку перелазити...

– Козаки увесь час їдять або воюють, – підтримала подружку Ганка. – Спочатку вони напихаються пирогами, ковбасами та варениками, а потім ідуть на війну. Але далеко не заходять, адже

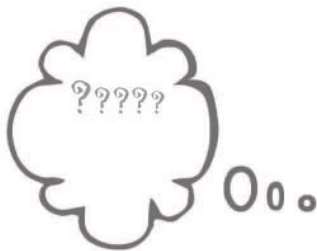

навкруги стільки місць, де можна перекусити...

– Справжній козак – це мій тато, – помирив усіх Олексійко.

– Від молока в нього – майже завжди білі вуса; старі спортивні штани так порозтягувалися, що перетворились на шаровари, а ще він, замість коня, будь-яке крісло осідлає!

Восьминіг

Олексійко з Катруською, взявшись за руки, вже з півгодини боркалися на підлозі в роздягальні: лазили навколішки, повзали по-пластунськи та ще й смикали одне одного...

– У нас з’явилася нова ганчірочка! – зраділа няня Галина Іванівна. – Така велика, яскрава і, головне, підлогу сама мие. Працюйте-працюйте ганчіркою. Коли тут закінчили, на сходи виходьте, там стільки бруду понаносили, але ви впораєтесь! А я тим часом перепочину...

– Ніяка ми не «ганчірочка!» – скочив на ноги Олексійко. – Ми – восьминіг!

– Взагалі-то я б хотіла бути не восьминіжкою, а восьмиручкою, – підвелася Катруська. – Однією рукою цукерки б до рота клала, другою – горішки, третьою – печиво, а рештою – кульбк би тримала, щоб ніхто солодошів не поцупив!

– Класно восьминогу на фізкультурі: прибігає завжди першим, стрибає далі за всіх... – позаздрила Ньюта. – Але, з іншого боку, це ж замість однієї пари взуття цілих чотири мити!

– Восьминоги бігають наввипередки по морю і обливають одне одного чорнилом, – переконував Дмитрик.

– Восьминіг – не тварина, а диво природи якийсь! – вигукнула Ганка. – Бігає, як заєць, плаває, мов риба, а на вигляд – ну павук павуком!

– Так, він – дійсно павучок, – підтвердив Володя, – але морський. Восьминіг плете з водички павутинку і ловить морських мух, морських комариків та морських тарганів...

8 Березня

– Якось дивно поводяться наші хлопчики, – розмірковувала Ньюта, сидючи на шпагаті. – Мене вже години зо дві ніхто не смикав за хвоста, не чіпляв до моїх кучерів гілочок та не посипав голову папірцями...

– І тарганів мені до косметички ніхто не пхає. Все це дуже підозріло, – погодилася Ганка.

– Захворіли, мабуть, сердешні. Невже пташиний грип? – перелякалася Катруська.

– Та немає в нас ніякого грипу! – не витримав Олексійко. – Просто ми тренуємося, адже незабаром «день великого примирення» – 8 Березня. Це – коли ми не смикаємо дівчаток за волосся, не підкладаємо їм на стілець кнопки, не плюємося і не обзиваємось. А ви за це не верещите, не даєте стусанів і не біжите до Наталії Михайлівни скаржитися...

– 8 Березня можна привітати найсимпатичнішу дівчинку, поцілувати її в щічку і навіть не отримати за це ляпаса! – додав Дмитрик.

– 8 Березня ми з татом та з Вітьком поводимось, як справжні мужчини, – вихвалявся Вова. – Ремонтуємо кран, міняємо унітаз або вішаємо книжкову полицю. А мама тільки нас лікує, бинтує та викликає сантехніка...

– 8 Березня всі хлопчики та мужчини ідуть на війну, – розповідала Катруська. – Вони воюють з віником, праскою і духовкою. Отримують бойові поранення, а іноді навіть перемагають!

– 8 Березня – це коли мама лежить на дивані, дивиться телевізор і читає газету, а тато прибирає в квартирі, готує обід та бере свої шкарпетки. Коли я виросту, 8 Березня буде в мене щодня! – повідомила Ганка.

000

їжачок у відрядженні

Баба Яга

?????

– Все, вирішено – одружуюсь, – повідомив Дмитрик. – Прощай, свободо! Просто завтра візьму шлюб із Бабою Ягою.

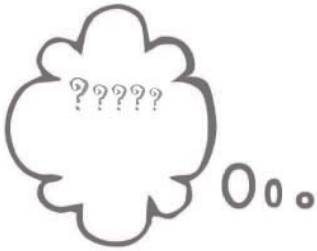
– Ну от, знову до ранку складав вірші, а тепер у нього – глюки... Баба Яга – стара, бридка, вся в бородавках, – втлумачував другові Володя. – Ну, одружишся ти завтра, а післязавтра вона тебе на жабу перетворить або взагалі підсмажить у мікрохвильовці та з'їсть. Що ми без тебе робитимемо? Як житимуть дівчатка без твоїх компліментів?

– Ніхто мене не їстиме! Баба Яга – добра, – вів далі Дмитрик, – і дуже симпатична. Я сам її бачив у віконце минулої ночі. Це – така дівчинка з довгим кучерявим волоссям, як у Ньюти, у модному вбранні, наче Ганка, і весела-превесела, мов Катруська. Вона літала у великій каструлі, оберталася в повітрі, ніби космонавт, і щось мені говорила, мабуть, хотіла в гості залетіти. Але я злякався й ховався під ковдрою до ранку, поки мене мама не витягла. От вона і сказала, що мені наснилася Баба Яга...

– Баба Яга – це бабуся, – не погоджувалась Ганка. – Вона дуже любить маленьких дітей і готує з них борщик та супчик. А ще вона мешкає у живому будиночку, який має курячі ніжки і показує всім свій перед та зад.

– Якщо дівчинка сама наминає цукерки й не хоче поділитися з найкращими друзями, то вона – справжнісінька Баба Яга, – поставив діагноз Олексійко, відкусивши добрячий шматок від Ганчиного «Снікерса», за що, звичайно, отримав по голові сумочкою.

– Бабуся Яга стане доброю, якщо її познайомити з симпатичним дідусем, наприклад, із нашим двірником, – запропонувала Катруська. – Вони б могли вдвох на мітлі літати...

– Коли я виросту, то теж куплю собі мітлу, але з моторчиком,
– приєдналася до розмови Ньюта, – і літатиму, доки бензин не закінчиться. А якщо хтось назве мене Бабою Ягою, я закидаю його помідорчиками і сирими яєчками...

181

181

Відрядження

– Хотите почути найпікантніші подробиці з особистого життя вашої виховательки? Тоді з кожного – по цукерці, – запропонувала Діана, пересвідчившись, що Наталія Михайлівна малює в зошиті якісь закарлючки й зовсім не звертає уваги на доньку. Неквапом зібравши «данину», дівчинка зручно вместилася, кинула на матусю люблячий погляд і, нарешті, розпочала свою розповідь:

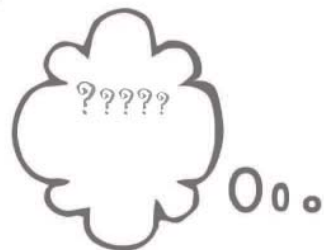
– Вчора мій татко повернувся з відрядження і якимось дивно поводився. Спочатку він бігав по квартирі, щось шукав у шафі, під ліжком, за шторами і все запитував: «Де він? Куди ти його сховала?» А мама кричала, що більше не може жити з таким тупаком і намагалася викинути з балкона таткову валізу. Потім вони зачинилися в своїй кімнаті і дуже довго там щось таке робили... Опісля ми всі разом пили чай на кухні, а тато з мамою раз по раз щось шепотіли одне одному на вухо та пирскали від сміху.

– Ну, таке буває, – поділилася досвідом Ньюта. – Батьки, наче маленькі, то сваряться, то миряться... Мої мама з татком теж полюбляють голосно покричати, кулаком по столу погупати. А потім сидять на дивані, дивляться телевізор, тато обіймає маму, а мама перебирає його кучері.

– А я б теж поїхала у відрядження, – заявила Катруська, – в який-небудь інший дитячий садок, щоб подивитися, як там живуть дівчатка з хлопчиками...

– Коли я виросту, щодня проситимусь у відрядження, – поділився планами Олексійко, – тому що там дають смачні цукерки, тортки і шашлики!

– У відрядження їдуть, щоб із кимсь познайомитися, – заперечила Ганка. – Адже на роботі ніколи і все старе, те ж саме. А у відрядженні можна знайти собі когось свіженького, на нього

подивитися і себе показати... Шкода тільки, що малюків у відрядження не пускають. Ми б там відірвалися по повній програмі!

– Якщо хтось дуже набрид, то його слід послати у відрядження, – порекомендував Володя, намагаючись вивільнитися з Катрусиних обіймів. – Посилати можна по-різному, головне, щоб дуже далеко – на який-небудь безлюдний завод. І нехай він там попрацює привидам...

– Відрядження вигадали дорослі, щоб ховатися і відпочивати від дітей, – запевнив Дмитрик.

Побачення

?????

– Воно, а що це сталося з вашими хлопцями? В кожного око підбите, на лобі – гуля, а на носі – подряпина. Невже якась нова, дуже заразна хвороба? – дивувався Вітя, завітавши до брата в садок.

– Та не хвороба то, а Ганка. Вона вчора ввечері призначила всім хлопцям побачення в нас у дворі, а сама так і не вийшла. А ти ж знаєш, коли багато пацанів збирається в одному місці, вони обов'язково починають один одного лупцювати, – пояснив Володя.

– Так, ми з історії вчили. Троянська війна, Льодове побоїще... Полюбляємо ми нам'яти один одному боки, – погодився Вітько.

– А Ганка – та ще штучка!

– У кожного є якесь хобі. Хтось читає, хтось до дівчаток залицяється, хтось на канаті висить, а я люблю призначати побачення різним хлопчикам, а потім на них не приходити. Що в цьому такого? – не розуміла дівчинка.

– Справжня панночка, коли йде на побачення, мусить трішечки запізнитися, – повчала Ньюта. – Щоб хлопчик понервував і сто разів подивився на годинник. Але дуже спізнюватися теж не можна, бо в нього квіти зав'януть...

– Дівчинці потрібно вдягатися на побачення, мов принцесі, – радила Катруська. – Щоб платтячко було коротесеньке, а каблукки на туфлях, як ходулі, бо тоді ноги спокусливі. Треба зробити зачіску у перукарні, гарненько нафарбуватися і напахтитися, полакувати нігті на руках і ногах...

– Якщо комусь подобається дівчинка, її треба запросити на побачення. Тоді дівчинка стане дуже красивою і з нею можна гратися цілий день, – поділився досвідом Дмитрик.

– Коли я виросту, то запрошу на побачення Юлю Тимошенко, – вирішив Олексійко, – бо в неї і волосся гарне, і ніс...

Веселка

Катруська півдня хихотіла з невідомої причини: на прогулянці, на занятті, під час обіду... Навіть, коли Володя сказав, що вона липуча, як смола, неохайна, мов поросятко, і взагалі не дівча, а справжнісіньке стихійне лихо, Катруська, замість образитися, розреготалася.

– Щось із нашою Катруською не те... – стурбувався Дмитрик.
– Чи бува не захворіла? А може, нанюхалася Ганчиних парфумів або скуштувала приготовану власноруч страву... Треба «швидко» викликати. Зроблять десяток-другий уколів, і буде Катруська, як новенька.

– Не треба уколів! – злякалася дівчинка. – Зі мною – все гаразд, просто я весела, тому що веселку проковтнула...

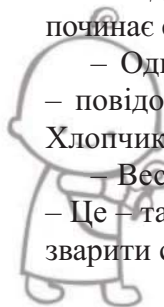
– Веселку не можна їсти, – озвався Володя, – адже вона – дружина дощика. Коли він іде, то й веселку викликає. Але вона не дуже слухняна дружина і не завжди виходить. Але якщо вже погоджується погуляти, дуже гарно фарбується: волосся в неї – червоне, обличчя – синє, руки – зелені, ноги – жовті, а тулуб – фіолетовий!

– Веселка – це такий великий місток, який прокладають через небо, – не погоджувалася Ньюта. – Але якщо по ньому йти, можна провалитися на землю...

– Веселка буває від літаючих чоловічків, – заперечив Олексійко.
– Їх називають янголами. Вони малюють веселку, щоб було красиво. Але дорослі такі зайняті, що нічого не помічають. Тому веселка починає сумувати та нудьгувати. А потім утікає далеко на небо!

– Одного разу я відчула, як до мене доторкнулася веселка, – повідомила Ганка. – Мені було лоскітно, але дуже приємно. Хлопчики так лоскотатися не вміють...

– Веселку придумав небесний дідусь, – пояснював Дмитрик.
– Це – таке коромисло, на якому він носить воду, щоб помитися і зварити собі супчик, картопельку та компот!

Лавочка

Погожої весняної днини малюки вийшли на прогулянку й заходилися радіти сонечку. Щоправда, раділи вони дещо по-дикунськи... Ньюта висіла на вербі й верещала, мов індіанець. Ганка з Катруською повилазили на паркан і дразнили перехожих. А Володя з Олексійком влаштували гопки в найбільшій калюжі. Ох і весело ж було! Але Наталія Михайлівна чи то не вміє радіти по-справжньому, чи то вже забула, як сама була маленькою. Вона нагримала на дітлахів та ще й на лавочку посадила, щоб охолонули.

– А я сидячи можу тренуватися! – не розгубилася Ньюта й закинула свої ноги на плечі Дмитрику та Олексійку.

– Коли я багато набешкетуюся і ніжки заболять, можна вилізти на лавочку, обпертися об хлопчика і трішки відпочити, – позіхнула Катруська, обіймаючи Володю.

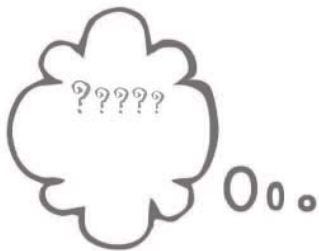
– На лавочці сидять старенькі дідусі та бабусі. І їм дуже добре, – запевнив Дмитрик. – Вони ж не можуть вдома увесь час дивитися телевизор. От і виходять на побачення...

– На лавочці можна їсти, – запропонувала Ганка, дістаючи цукерку та яблучко з Дмитрикової кишені. – Вдома ласувати чимось смачненьким – нецікаво, бо ніхто не бачить. Краще взяти тортик надвір, вмотитися на лавочці й голосно заплямкати – може, хтось почує і прибіжить!

– Потрібно взяти кнопочку, непомітно покласти її на лавочку, цвяшком догори, й посадити туди свого друга, – порадив Олексійко. – А потім разом реготати, як двоє диваків...

– Якщо п'яний дядя заблукає, то він живе на лавочці. А маленькі діти спати на лавочці не можуть, бо змерзнуть, як бобики, – застеріг Вова.

Їжачок

– Пацани! Дівчата! Там, у роздягальні, таке, таке... – верещав переляканий Олексійко. – Там Ньюта – лиса, мов коліно! Навіть гірше, ніж лиса! Така страшнюча!!!

– Ну, як вам моя нова зачіска? Подобається? Я теж у повному захваті! – крутилася перед дзеркалом щаслива Ньюта. На голові у дівчинки, замість пухнасто-золотавого водоспаду, стирчало щось попелясто-сіре, масне і дуже схоже на колючки.

– Бідолашечка! І хто ж тебе так? Мабуть, хулігани, – подала голос отетеріла Ганка. – Але нічого, ми щось придумаємо! Можна капелюшок вдягти, а ще краще – декілька...

– А може, якщо волосся добре поливати, воно знову відросте? – притягнув лійку Дмитрик.

– І пофарбувати можна жовтою аквареллю, – порадив Олексійко.

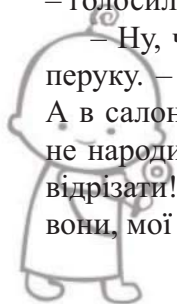
– Не треба зі мною нічого робити! Я ж гарна, мов їжачок, пручалася Ньюта. – Мені цю зачіску в салоні «Нателла» зробили. Ну, просто витвір мистецтва!

– Та потвора це, а не витвір! – хлюпала носом Ганка.

– Не можу на це без сліз дивитися! – плакала Катруська у Володі на плечі.

– Тепер ти більше не Ньюта. Ньюта не може бути не пухнастою! – голосили хлопці.

– Ну, чого ви? Не рюмсайте... – втішила дівчинка, знімаючи перуку. – Я ж вас розіграти хотіла. Сьогодні ж – перше квітня! А в салоні мене стригти відмовилися. Там так і сказали, що ще не народився такий перукар, в якого рука підніметься таке диво відрізати! Ось зараз витягну заколки і буду такою, як завжди. Ось вони, мої кучерики, ріднесенькі...

– Тепер знову можна смикати тебе за волосся і отримувати «здачі!» – зраділи діти. – Як добре, що ти більше не їжак!

– А я із задоволенням, хоч би на один день, перетворився на їжачка, – зізнався Олексійко. – Згорнувся б у клубочок, мов колобок, прикотився б у дитсадок і виліз там на стілець. А потім прийшла б Наталія Михайлівна і спробувала на мене сісти...

– Їжачка можна приручити, якщо взяти сосочку і нагодувати його молоком, – підказала Катруська. – Він сопітиме і дуже смішно плямкатиме, мов дядя, який виступає на трибуні!

– Їжаки бувають тверезими і п'яними, – додала Ганка. – Тверезі їжачки водяться у лісі, а п'яні – в ресторанах...

– Якби люди мали такі голки, як їжачки, вони б жили у хащах і вміли б розмовляти з лісовими деревами та зайчиками, – висунув гіпотезу Володя. – І гралися б із маленькими бородатими гномами. А вовкам показували б дулі!

– Коли я бачу цікаві сни, то можу аукати, чухати потилицю й інколи падати з ліжка, – відкрив таємницю Дмитрик. – Тому мама каже, що я сплю, мов їжачок у тумані...

?????

000

?????

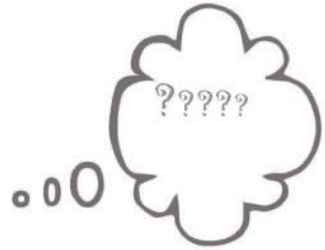
Ельфи у чашці

000

Чашка

Під час сніданку Дмитрик поведився якось дивно. Спочатку він, як і всі, підкріпився гречаною кашею, запхав до рота булку з маслом, а потім замість того щоб пити чай, почав виробляти з чашкою якусь чудасію. І до щоби притуляв, і на вушко дмухав та ще й бурчав щось незрозумілою мовою...

– Якщо ти хочеш виміряти її обсяг, – відірвався від страви Вова, – то це робиться зовсім інакше. Хоч взагалі, навіщо міряти, коли я й так знаю, що в кожній нашій чашці – рівно двісті грамів чаю!

– Та це Дмитрик м'язи тренує, – подала голос Ньюта. – Для нього чашка, мов для спортсмена – штанга...

– Нічого ви не розумієте! Це він чаклує. От зараз перетворить чай на лимонад або «Несквік», – замріялася Катруська.

– А от і не вгадали! – проковтнув нарешті бутерброд Дмитрик. – Просто, якщо чашці на вушко шепотіти компліменти, чай вийде солодким та духмяним. Адже вона – дівчинка, а дівчатка люблять красиві слова...

– Так, чашка – дівчинка, – погодилася Ганка. – Але мужності й витримки у неї, як у роти солдатів! І окріп туди наливають, і до холодильника її пхають, і за вухо смикають, а вона й не писне!

– Пити чай тільки з чашки нудно. Тому можна налити чай у блюдце і, наче собака, вилизувати його язиком. Ось так, – продемонстрував Олексійко. – Проте язичку слід бути обережним, щоб об ложку не забитися...

– Раніше чашок взагалі не було, і люди пили компот просто з каструлі. Але вуха від цукру постійно злипалися, та й до носа всілякі ягідки потрапляли... – поспівчувала Катруська.

– Коли я стану вченим, обов'язково винайду таку чашку, яка сама буде митися, витиратися рушником і сама на полицю стрибатиме! – пообіцяв Володя.

??????

Абракадабра

– Ньюто! Ньюто! Ньюто! – репетувала Діана. – Швиденько навчи мене яких-небудь дуже гімнастичних та ефективних вправ!

– Ти вирішила стати сильною і витривалою? – поцікавилася Ньюта.

– Та це вона схуднути хоче! – збагнула Ганка. – Клянчила в усіх цукерки, клянчила, от і доклянчилася – відростила собі целюліт...

– Нічого я не відрощувала! Та й цукерки тут ні до чого. Просто я вчора наїлася абракадабри, а в ній – багато калорій, – пояснила Діана.

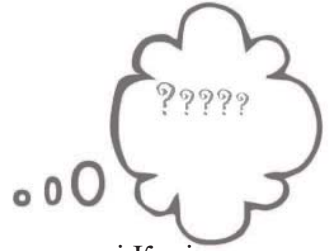
– Але ж абракадабру не їдять! – вигукнули хором здивовані малюки.

– То її сирію не їдять, – заперечила дівчинка, – а смаженою хрумкають, аж за вухами лящить! Ви не любите смажену абракадабру? Та ви її просто готувати не вмієте! А ми з татком вміємо. Кладемо на сковорідку сало, додаємо ковбаски, шинки, сосисок, заливаємо яечками... Така абракадабра виходить – смакота!

– Абракадабра – це така казкова країна, – заперечив Вова. – У ній живуть абрики і кадабрики. Вони будують собі замки з хмарок, катаються верхи на сонячних зайчиках та розмальовують веселку небесними фломастерами!

– Ні, абракадабра насправді – дуже добра чарівниця, – не погодилася Катруська. – Вона може перетворити зиму на літо, понеділок – на неділю, а противну манну кашу – на смачненький йогурт.

– Абракадабра – це такий транспорт, – «припаркував» віника Олексійко. – У нього колеса – як у автомобіля, ласти – мов у моржа,

а пропелер – як у Карлсона... На цьому транспорті Капітошка по калюжах стрибає!

– А ось і ні! Абракадабра – просто чарівне слово, як наші «дякую» та «будь ласка», – переконував Дмитрик, – тільки не нашою мовою, а іноземною, марсіанською...

Кучері

– Люди! Я бачив диво! – заверещав на всю групу Олексійко.
 – До нас прилетіли інопланетяни? – зрадів Володя. – І привезли цілу купу марсіанських книжок?
 – У нашому садочку відкрили салон краси? І тепер ми просто з пелюшок ставатимемо міс всесвіту? – пожвавішала Ганка.
 – Завідувачка дозволила всі заняття, прогулянку і тиху годину замінити фізкультурою? – допитувалася Ньюта. – От би класно було!

– Та ні. Просто я раніше думав, що найдивовижніша у світі річ – це Ньютина зачіска, – зізнався Олексійко. – А сьогодні познайомився з Марійкою з паралельної групи. А в Марійки на голові – таке, як у співака Валерія Леонтьєва, пуделя Артемона та отари овець разом. Адже вона не просто Машка, а Машка-супер-кучеряшка. От би посмикати!

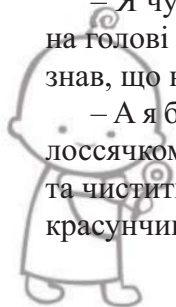
– Бідолашечка, – поспівчувала Ньюта. – У мене волосся набагато менше, але й то я цілими днями тільки те й роблю, що наших пацанів звідтіля ганяю! А до Марійки в кучері хлопці, мабуть, і вночі спати залазять...

– На голові, мов на городі, може вирости що завгодно, – зауважив Вова, – волосся, кучері, лисина...

– Цікаво влаштований світ: одні люди вирощують кучері, а інші, тобто хлопчики, за них смикають, – розмірковувала Катруська.

– Я чув пісню про хлопчика, який замість кучерів вирощував на голові маки та ромашки, – повідомив Дмитрик. – От дивак, не знав, що на квіти люблять прилітати бджоли, оси та джмелі...

– А я б хотіла мати кучерявого хлопчика, аби щодня за його волоссячком доглядати: поливати компотом, удобрювати варенням та чистити зубною пастою... Але чомусь у нашому дитсадку такі красунчики не водяться, – розвела руками Ганка.

Логопед

Дорослі чомусь вважають, що в дитячому садку все просто і зрозуміло: каша, іграшки, горщики, казки... Насправді ж у ньому повно загадок і тасмниць, розгадати які навіть Володя не в змозі. Наприклад, цікаво, чому вихователі, пішовши на п'ятихвилинку, повертаються не за п'ять хвилин, а через дві з половиною години. Або навіщо Наталія Михайлівна пішла на курси вчитися, якщо вона й так усе на світі знає...

– А все-таки добре, що наша тьотя Наталя завтра повертається з курсів. Звичайно, Оксана Петрівна – нітрохи не гірша, але ж вона – не рідна, та й не вихователька зовсім, а логопед, – розмірковував Олексійко.

– А мені тьотя Оксана подобається. І на Наталію Михайлівну вона дуже схожа, – запевнив Дмитрик, – така ж молоденька, білявенька і теж намагається зробити серйозне обличчя, хоч в очах у неї, як і в нас, бісики стрибають. Ні, логопед – наша людина. Я б із нею в розвідку пішов!

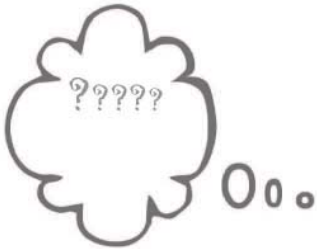
– У розвідку? А хто, коли Оксанка Петрівна вперше прийшла до нас на заміну, рюмсап під ліжком: «Я не хочу логопеда, я боюся логопеда!» – не витримав Володя.

– Так ми ж думали, що логопед – це такий бабай або злий-презлий робот-термінатор, – виправдовувався Олексійко.

– А виявилося, що це – добра-предобра тьотя, яка вчить нас балакати, як Алла Мазур у телевізорі, – додав Дмитрусь.

– Наші язички, наче діти малі, бешкетують увесь час. А логопед навчає їх слухняності, – пояснила Ганка.

– У логопеда класно: пхаєш пальці до рота, як маленький, смокчеш соску, наче немовля, і при цьому слова «машина», «со-рока» й «баран» вимовляєш, ніби дорослий! – поділилася враженнями Нюта.

– Дуже-дуже давно в дитсадку не було логопедів, – влаштував екскурс в історію Вова. – Ось тому дядечко Ян Арлазоров так смішно балакає...

– Коли я виросту, зварю для всіх логопедичний сироп, – постукала іграшковими каструльками Катруська. – Випив ковточок – і букву «р» без проблем вимовляєш, ковтнув другий – і, нарешті правдиво розкажуєш, що твій котик не миску, а мишку спіймав!

Ельфи

– Дмитрику, ну, Дмитрику, подаруй мені весняночок! Я ж багато не прошу, так, жменьку-другу, – благала Ньюта. – У тебе їх – о-го-го скільки, а мені так потрібно, так потрібно...

– Хочеш, щоб ми були, як близнята, і всі нас плутали? – поцікавився Дмитрик.

– Та ні, просто Ірина Олександрівна казала, що, якби мені сочень зо дві веснянок, а ще крила і зелені очі, то я була б не дівчинкою, а ельфом! От я й вирішила спробувати. Замість крил у мене – кучері, окуляри із зеленими скельцями у мене є, лишилося тільки веснянок назбирати...

– Все одно ти не перетворишся на ельфа, – запевнив Дмитрик. – Адже ельфи – це діти веселки і сонячних зайчиків. А ти – дитина тітоньки Галі і дядечка Дмитра!

– Ельфи – це такі крихтіні дівчатка та хлопчики, – додала Катруська. – Вони живуть на квіткових галявинах, літають на кульбабових парашутиках і обсипають одне одного запашним пилком.

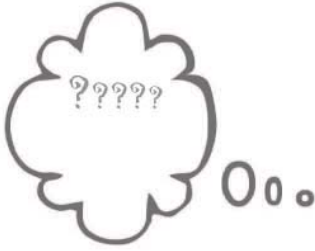
– Ельфи живуть на хмарці й уночі запалюють для нас місяць та зірочки, – доповнив Володя.

– Я б хотіла стати ельфійською принцесою, – замріялася Ганка. – Тоді бджоли пригощали б мене найсолодшим медом, ягідки просто з кущів стрибали б мені до рота, а квіти самі впліталися б у моє волосся... Та й взагалі, бути начальником – престижно!

– Хочете побачити ельфа? – запропонував Олексійко. – Без проблем! Знайдіть узимку ластівку, відігрійте її, відгодуйте, а потім сідайте на неї верхи і вона сама домчить, куди треба! Тільки перед цим не забудьте на Дюймовочку перетворитися...

Пісок

Зранку лив дощ, дмухав холодний вітер, та й взагалі було незатишно.

– Ну от, знову прогулянки не буде, – засмутилась Нюта. – А так хотілося погратися в пісочку, побудувати замок, наліпити калачиків... Адже навіть гімнасткам іноді хочеться звичайного, земного відпочинку.

– А ти не сумуй, можна попросити на кухні цукру і влаштувати пісочницю просто в групі, адже цукор – це теж пісок, тільки їстівний, – втішив Олексійко.

– Пісок – це борошно таке, – заперечила Катруська, – але дієтичне. З нього печуть пасочки, торттики, булочки для ляльок та різних іграшок, бо від людської їжі у них – карієс!

– Коли я гарненько погуляю, у мене з вух і з волосся завжди сиплеться пісочок, – розповіла Ганка. – І мама каже, що я – не дівчинка, а ходяча пісочниця...

– Хороша пісочниця – це справжній Острів Скарбів! – переконував Дмитрик. – Якщо добре в ній покопати, можна знайти не якусь там скриню із золотом, а справжні коштовності: шурупчики, гвинтики, коліщатка...

– Пісок живе в річці. Його спеціально рибки варять, щоб нам, дітлахам, було чим обсіпатися! – підсумував Володя.

?????

000

?????

Автомобіль на небі

000

Банани

Вже тижнів зо два Володя приносив банани, пригощав Катруську, а потім щось довго писав у зошиті.

– Вова закохався в Катруську і тепер складає вірші, – поставив діагноз Олексійко.

– Та ні, закохані чоловіки поводяться інакше. Вони увесь час зітхають, червоніють, ніяковіють і то плачуть, то сміються без будь-яких причин. А Володя – спокійний, як двері, – запевнив Дмитрик.

– Та й не може він у Катруську закохатися, – обізвалася з драбинки Ньюта. – Адже Катруська – не книжка. У неї ні палітурки, ні сторінок, ні ілюстрацій немає, та й на полиці вона не стоїть, а навпаки, по групі бігає...

– Дійсно, кохання тут ні до чого, – відклав ручку Володя. – Усе це – заради науки. Я чув, що в бананах – дуже багато вітамінів, і якщо мавпочку увесь час годувати бананами, то рано чи пізно вона стане людиною. От я й вирішив спробувати. Може, від бананів наша Катруська припинить висіти на мені, мов на ліані, кривлятися, наче горила, та стрибати, ніби шимпанзе... Якщо банани з тварини здатні зробити людиною, то навчити дівчинку гарних манер для них – дрібничка!

– Банани ростуть на городі, тільки не у нас, а в Африці, – надала довідку Катруська. – Наші бабусі саджають картопельку, а банани вирощують негри, тобто негритянські бабусі...

– Більше за все на світі я кохаю банани! – обійняла Володю Ганка. – Тому, якщо хлопчик до мене небайдужий, він мусить щодня їх мені дарувати. Тоді, може, я стану його банановою дружиною...

– Дякую, одна в мене вже є, – зітхнув Вова.

??????

– Коли я виросту, то зроблюся королем на острові, де росте багато бананів, – планував майбутнє Олексійко. – Бо за банани можна купити собі все на світі: крокодильчиків, бегемотиків, удавчиків, міністрів і навіть президентів...

– Мама застерігає, щоб я не плував банани з дівчатками, тому що банани можна кусати, а дівчаток – ні, – розповів Дмитрик.

Автомобіль

Нюта вмостилася на спині в Олексійка і у такий спосіб каталася по майданчику.

– Я просто шаленію від красивих машин, – зізналася дівчинка.

– Але їх – дуже мало, всім не вистачає. І доводиться їздити на тому, що вдасться зловити. От якби в автомобілів були дітки, мов у котиків, собачок чи кроликів! Тоді б кожна людина змогла виростити розумну й дресировану машину, а то й декілька...

– Я хочу їздити в п'ятиповерховому автомобілі, – замріялася Ганка. – На першому поверсі буде кермо, на другому – пасажири, на третьому – холодильник, телевизор і пиросос. На четвертому – перукарня, солярій, салон краси та ресторан. А на п'ятому поверсі – ванна і великий, гарний туалет!

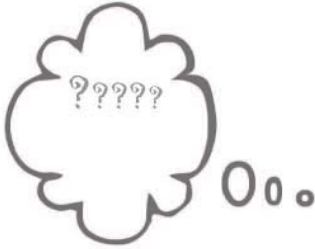
– Треба, щоб зробили автомобілі для маленьких діток, – заявила Катруська, – і такі спеціальні доріжки, по яких ми могли б їздити, а також маленьких міліціонерчиків, які б за нами ганялися...

– Коли-небудь я куплю собі великий «Мерседес» і возитиму на ньому корову, – здивував друзів Дмитрик. – Вона висовуватиметься з вікна й голосно мукатиме. А перехожі будуть її годувати та гладити.

– Коли я виросту, то їздитиму на автомобілі сам і кататиму всіх своїх майбутніх дружин, – повідомив Володя.

– Тобто панну Енциклопедію, панну Хрестоматію та панну Антологію, – пожартував Олексійко.

Небо

– Все-таки день народження – класна штука, – розмірковував Володя, роздивляючись подарунки.

Чого там тільки не було! Одеколон – від Ганки, «Велика кулінарна енциклопедія» – від Катруськи, квиток на показовий виступ школи художньої гімнастики – від Нюти, водяний пістолет – від Олексійка, віршик – від Дмитрика...

– А Вітько мені справжній бінокль подарував, щоб я нарешті зміг визначити, чи дійсно на небі є алмази! – Володя так задер голову, що мало не гепнувся на підлогу...

– Небо живе в повітрі і інколи падає на землю – дощиком або сніжинками, – пояснив Дмитрик.

– У неба є хмарки, крізь які воно дихає, – продовжила Нюта. – Але трапляється, що в нього у горлі деренчить і воно кашляє. Тоді ми чуємо грім. А якщо небо дуже сердиться, воно кидається блискавками!

– Коли летить літак, то небу лоскітно й воно тихенько хихотить, – додала Ганка.

– Вночі на небі розцвітають зірочки, а місяць швендяє до них на побачення і запилює, ніби бджілка квіточки. А потім у старих зірочок народжуються нові, – запевнила Катруська.

– На небі живуть пташечки, мікроби, комарики і космонавти! – просвітив товариство Олексійко.

Змій Гориничь 00

Олексійко стояв перед дзеркалом і дуже уважно себе роздивлявся. То повертався задом, то боком, то передом, нахилився, повзав навколішках, мацав голову, ляскав по сідниціях...

– Мабуть, таки обійшлося, – полегшено зітхнув хлопчик. – Голова одна, а не дев'ять, луски немає, хвіст не росте... Це я вдома, замість цукру, випадково насипав собі в чай перцю. Ох і пекло ж мені! Думав, на Змія Горинича перетворюся...

– Та хто від перцю стає Гориничем! Усі Змії Гориничі горілкою харчуються, – переконував Володя. – І через це у них всередині увесь час горить і дим іде, мов із паротяга! А ще бувають дяді, дуже схожі на Гориничів, вони навіть вміють повзати на своїх руках, ногах і на череві...

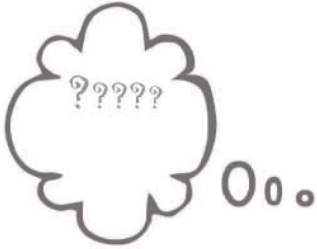
– Змій Горинич був дуже багатим і крутим, – розповідала Катруська. – Тому він відібрав модельку Василину в одного Іванка-дурника. Але Горинич виявився дуже некрасивим: із трьома головами, з великим черевом... Від нього у Василини почалася депресія. Тому вона покликала Іванка, щоб розважив її, як слід! Бо Іванко, хоч і дурник, проте з іншим у нього все гаразд...

– А як на мене, кожній панночці подобається, коли за нею увесь час бігають шанувальники! Наші хлопчики, Іванки-дурники, Змії Гориничі – яка різниця? – заявила Ганка.

– Я мрію подружитися зі Змієм Гориничем, – зізналася Ньюта. – На ньому можна літати на змагання й на море, у дитячий садок і в гості до бабусі, засмагати біля самого сонечка, спати, коли хочеться, кататися, мов на каруселі... Якщо Змій відчуває, що його люблять, то він нікого не їстиме!

– Коли я виросту, одружуся з Василиною Премудрою, – повідо-

мив Дмитрик. – А якщо Змій Горинич не схоче мені її віддати, ми житимемо у замку втрюх. Горинич буде вдень слідкувати, щоб Василю не поцупили, а я – вночі...

205

205

Продавець

Діана принесла повну коробку різноманітного мотлоху й влаштувала в групі справжнісінький розпродаж.

– Підходьте! Налітайте! Драні черевики, дуже дешево – всього п’ятнадцять цукерок і півпряника. Старі газети! Майже задарма. Дуже корисна річ: ними і мух бити можна, і тарганів виховувати! Консервні банки, майже нові...

– Діано! Ви ж із татом ще вранці мали віднести сміття до контейнера. Як воно опинилося в дитсадку? – не зрозуміла Наталія Михайлівна.

– Ну, ми, звичайно, відносили, але по дорозі зустріли сусіда – дядю Сашу. Татко залишився з ним пити пиво, а я вирішила трохи заробити, тому й принесла всі ці речі в садок. У моїй групі вже половину розкупили. Порожні пляшки! Купуйте пляшки! Всього три жуйки – і пляшка ваша!

– Майбутній працівник торгівлі підростає! – захоплювався Володя. – Така і сніг ескімосам продасть, і шубу – папуасам...

– А я б продав свою маму якому-небудь багатому дядечку, – заявив Олексійко, – хоч би на півгодини. Бо мама зовсім мене не слухається, увесь час вередує...

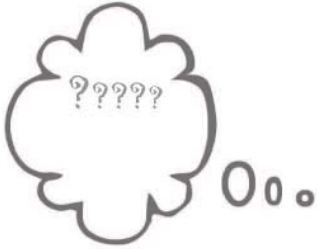
– Колись і я продаватиму на базарі: яйця, цибульку, часничок, помаду, купальники, тортики, шоколадне морозиво і ніжний туалетний папір... – заявила Катруська.

– А я б продавала мильні бульбашки, – озвалася Ньюта, – щоб вони лопалися й усіх оббризкували...

– Якби я був продавцем, то нікого б не обманював, а навпаки, зважував би всім більше, ніж потрібно, – пообіцяв Дмитрик.

– Коли я починаю бешкетувати, тато з мамою кажуть, що в Києві є магазин, який купує маленьких дітей, і вони мене

продадуть за мільйон доларів. Але я знаю, що вони жартують, адже, якщо мене пофарбувати, мені в базарний день взагалі ціни не буде! – заповнила Ганка.

207

207

Хокей

У вівторок по обіді няня, як завжди, мила посуд, Наталія Михайлівна пішла на п'ятихвилинку, а дітлахи повкладалися спати. Але який там сон, коли надворі світить сонечко і співають птахи!

– А давайте тиху годину перетворимо на голосну, – запропонував Олексійко. – Будемо верещати, реготати – одним словом, галасувати!

– А раптом у мене від галасу порозкручуються кучері? – перелякалася Нюта. – Ви краще чимось корисним займіться – наприклад, спортом.

– Точно, гратимемо в хокей! – зрадів Дмитрик.

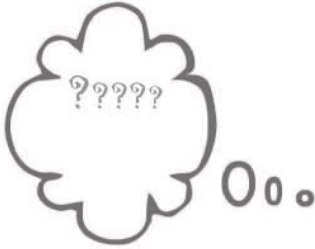
– Та ж у хокей взимку грають, на ковзанці, – заперечила Катруська. – І де ви візьмете шайбу та ключки?

– Багато ти розумієш! У хокей можна грати де завгодно і чим завгодно, – переконувала Ганка. – От моя бабуся у хокей грає в печі. У неї навіть є спеціальна ключка, яка у вогні не горить – кочерга називається! А замість шайби – головешки...

– Так, у хокей можна грати, – погодився Володя. – Головне, вікно якому-небудь сердитому дядечку не розбити та якій-небудь тітоньці не зіпсувати зачіску...

– Я цілком готова стати хокеїсткою, – заявила Нюта. – Начеплю на голову каструлю, на обличчя – друшляк і стоятиму на воротах!

– Якщо мені не вдасться підкорити Володю, я одружуся з хокеїстом, – заявила Катруська. – Особливо, якщо він буде таким же гарним, веселим і довгоногим, як дядечко Павло Буре, й отримуватиме таку ж зарплатню, щоб я могла купувати собі скільки завгодно цукерочок, тортиків та яблучок!

– А я б хотів вийти на ковзанку й забити шайбу, щоб усі мене обіймали і підкидали вгору – як малюка, – замріявся Олексійко.

– У будь-якому виді спорту має бути дядя зі свистком у роті. Хоч він і не вміє балакати, але так цікаво махає руками, наче вентилятор, і так прикольно свище! – захоплювався Дмитрик.

На щастя, до спальні ввійшла Галина Іванівна, тому перетворити капці на шайби, а вікна – на ворота так і не вдалося...

209

209

?????

000

?????

Сова з гітарою

000

Прикордонника

До групи влетів збуджений Володя:

– Олексійку, пам’ятаєш, ти казав, що дівчаток не беруть до армії? Так-от, я тільки-но з’ясував, що ти помиляєшся: дівчатка служать в армії – у прикордонних військах.

– А хіба ти не в десяту групу ходив – віддати книжку Діаниній виховательці? Чи по дорозі заблукав і потрапив у військкомат? – поцікавився Олексійчик.

– Та краще б заблукав! А то такого натерпівся... Заходжу до групи, а там Діана марширує. На ногах – солдатські чоботи, на голові – картуз із кокардою, а на плечі – рушниця. Ще й Ілью на мотузку тягає, а той гарчить, мов десять собак. «Ми з Полканом – на кордоні», – каже. А потім виявилось, що я без дозволу перетинав кордон та ще й у забороненому місці. Мене обшукали, відібрали всі солодоші й збиралися відправити в буцегарню. Ледь живий утік! А Ілько-Полкан мене ще й зубами вхопив за м’яке місце, мало штанів не подер...

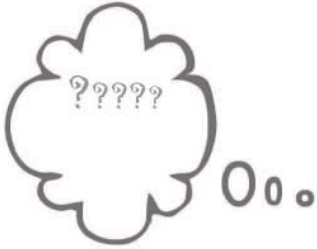
– Вово, та тебе просто розіграли, – запевнила Ганка. – Прикордонників у дитячому садку не буває. Вони в селі живуть. Ловлять там шпигунів, пасуть кіз, заводять собі курочок, качечок, поросятко і діточок...

– Справжній прикордонник вміє і кролів, гусей та індиків порати, і корову подоїти! – підтвердив Дмитрик.

– Тато каже, що прикордонникам не слід спати ні вдень, ні вночі, а тільки зі своїми дружинами, – зі знанням справи додала Катруська.

– У прикордонників є дуже розумні собаки, – вступила в розмову Нюта. – Вони знають таблицю множення й одразу зрозуміють: людина дійсно п’яна чи лише прикидається...

– Кожному прикордоннику потрібно вміти добре маскуватися, – навчав Олексійчик, – щоб у потрібний момент швиденько перетворитися на дерево, куцик чи навіть на дуже привабливого дикого кабанчика...

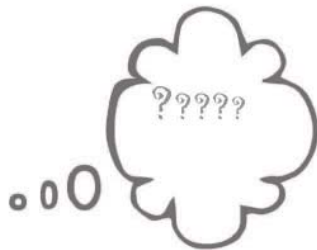
213

213

Дівчатка

– Все-таки наскільки ці хлопчики примітивні. І фантазія в них якась хвороблива, – говорила Ганка, дістаючи папірці з Ньютиного волосся. – Ми, дівчатка, порівняно з ними – просто ідеал вроди та вихованості!

– Це – точно, – погодилася Ньюта. – От де ви бачили дівчинку в драних штанях, у брудному светрі та з синцем під оком? Або щоб дівчинка тягала хлопця за чуб чи стріляла в нього з рогатки? Все-таки хлопчиська дійсно походять від мавп та крокодилів, а ми – від фей і янголів!

– Зате хлопчики захищають дівчаток від... інших хлопчиків, – вступився за чоловічу стать Вова.

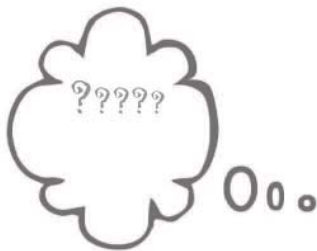
– Треба, щоб пацан був дуже сильним, – наставляла Ганка, – аби він міг носити дівчинку на руках і не кидати на підлогу...

– Всі хлопчики мусять знати, що шлях до серця дівчинки лежить через її шлунок. Тому, Олексійку, ти спочатку цукерки принеси, а потім уже за хвостики смикай, – порадила Катруська.

– Дівчаткам потрібно дарувати квіти й солодоші, а дружинам – віники та праски... – переконував Дмитрик.

– Дівчатка – звичайно, капосні, але зате вони симпатичні, – дійшов висновку Олексійко. – Заради краси хочеться здійснювати подвиги. От я манну кашу не люблю, та коли бачу, як її Ньюта красиво їсть, то можу разом із нею цілу тарілку каші до рота запхати!

Хлопчики

Надивившись серіалу про Катю Пушкарьову, дівчатка створили свою жіночу раду й на першому ж засіданні винесли на повістку денну питання: «Для чого потрібні чоловіки і що з ними робити?»

– Я десь чула, що колись давно жили красиві і розумні тьоті амазонки, – ділилася знаннями Ньюта. – Їм так набридли їхні чоловіки, що вони просто вигнали їх до лісу, а самі створили дівчачу державу, обрали собі королеву та й жили собі на втіху! Може, й нам так зробити? Відправимо пацанів у ясельки й організуємо свою – тільки жіночу – групу...

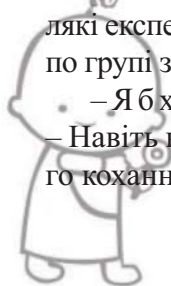
– Ні, без чоловіків нам буде нудно, та й знадобитися вони можуть, – заперечила Ганка. – Якщо хлопчик вміє взути дівчинку в чоботи та норкову шубу, то такий уважний чоловічина – на вагу золота. А те, що він не вміє, наприклад, цілуватися – дрібнички. Навчимо!

– Хлопчики – це такі створіння, які зовсім нічого не тямлять у дівчатках, – заявила Катруська. – Вони думають, що дружити з дівчинкою – це те ж саме, що гратися з машинкою. Тому увесь час шукають, під якою кіскою у нас кермо і на якому кучерику – гальма...

– Тато каже, що кожному хлопцю потрібна дбайлива дружина, добра теща і красива секретарка! – приєднався до гурту Дмитрик.

– Хлопчикам необхідно розуміти, що кожна дівчинка – трішечки іншопланетянка, тому їй періодично кортить ставити над нами всілякі експерименти. Тут головне навчитися швидко бігати, якщо вона по групі з чимось важким за тобою ганяється... – застеріг Вова.

– Я б хотів, щоб мене любили до ста років! – зізнався Олексійко.
– Навіть коли я стану стареньким і лисим... Адже для справжнього кохання жодна лисина – не перешкода!

Мушкетери

Діставши з шафок придбані в Діани газети, хлопчики позгортали їх у трубочки й заходилися гамселити один одного.

– Оце так номер! А казали, що ніколи не б’єтеся, що всі суперечки мирним шляхом розв’язуєте! – вчитувала Ганка.

– Ми не б’ємося, а фехтуємо. Ми – мушкетери, – пояснив Володя.

– Та хіба ж мушкетери один одного лупцювали? – обурювалась Катруська. – Вони воювали з гвардійцями кардинала!

– Точно, нам конче потрібні гвардійці. Хто хоче бути гвардійцем? Хто мріє, щоб його відлупцювали? – заходився бігати по групі Олексійко. – Ніхто не хоче? Що ж, панночки, доведеться вам бути гвардійками!

– А ми не можемо. Нам ніколи. Ми мусимо вас, мушкетерів, на подвиги надихати, – заявила Нюта.

– А я б теж, як д’Артаньян, заради Констанції до Лондона поїхав! Чому ні? Дуже прикольна країна. І дівчатка, мабуть, там теж гарненькі, – розмірковував Дмитрик.

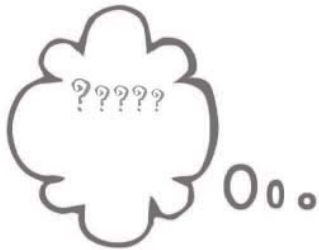
– Коли я був у бабусі в селі, то перетворився там на мушкетера, – ділився враженнями Вова. – Виламав гілочку і змагався з нашим бичком Яшкою. Знаєте, який це бичок? Із ним би й десять гвардійців кардинала не впоралися! А я півдня від нього по всьому селу втікав. Спасибі бабусі – потім зняла мене з дуба...

– Справжньому мушкетеру треба вміти одночасно сидіти на коні, махати шпагою і цілуватися з дівчинкою, – наголосила Катруська.

– А я хочу вийти заміж за дядечка Мішу Боярського, – запланувала Ганка. – Адже ніщо так не прикрашає жінку, як її... мужчина!

– Я мрію про таких друзів, як Атос, Портос та Араміс, – повідомив Олексійко. – З ними можна і сметани випити, і дівчаток за волосся посмикати, і якого-небудь розбійника пожмакати!

сова

Після того, як Володя прочитав подаровану Катруською «Велику кулінарну енциклопедію», він здебільшого пропадав на кухні – вчив кухарів правильно варити кашу, смажити котлети та готувати компот. Катруська сумувала в розлуці з коханим і навіть присягнулася більше нічого йому не дарувати. Та й іншим діткам було без Вови нудно.

– Ні з ким і в шашки пограти, і про життя поговорити, – зітхнув Дмитрик.

– На вечерю будуть пиріжки, – повідомив запарошений борошном, але радісний Володя. – А на кухні так цікаво! Я стільки нового дізнався!

– Може, тобі вдалося з’ясувати, чому в Павлини Павлівни таке чудернацьке ім’я? – сподівався Олексійко.

– На жаль, ні. Сама вона не розповідала, а запитувати якое було незручно, все-таки – шеф-кухар, начальство...

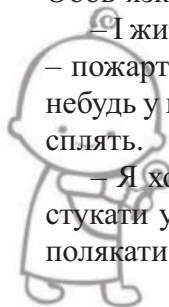
– Мабуть, її батьки дуже полюбили в зоопарку за павами спостерігати, от і назвали доньку на честь улюбленої пташки, – припустив Олексійко.

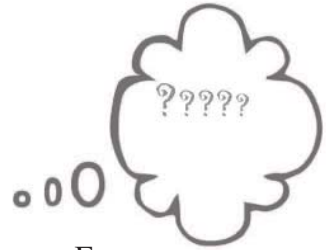
– Як добре, що їм хижак не до вподоби! – вигукнула Ганка. – Не хотіла б я в садочку зустріти яку-небудь Тигрину чи Леопардину, особливо голодну...

– А мені дуже подобаються сови і пугачі, – заявила Катруська. – Обов’язково назву свою донечку Пугачкою, а синочка – Совком!

– І житимете ви в гнізді, на самісінькій верхівці старого дуба... – пожартував Володя. – Може, і я, якщо в лісі буду, до вас коли-небудь у гості зайду. Втім, ви ж мене не помітите, адже сови вдень сплять.

– Я хочу стати совою, – вирішив Олексійко. – Щоб вночі постукає у віконце до Наталії Михайлівни і трішки їх із Діанкою полякати...

– Мене мама називає совою, – промовила Ганка, – тому що ввечері мене не можна відірвати від телевізора, а вранці – від ліжка!

– Сова – це пташечка в окулярах, – заперечила Катруська.

– Вона така розумна, що аж страшно! Навіть вміє читати наші думки. Я лише дещицю варення з банки з’їла, а мама здогадалася. Мабуть, їй сова в листі на мене «нашкрядала»...

– Сови мешкають у лісі і вночі дуже голосно кричать, – сказав Дмитрик, – щоб маленькі діти там на свою голову пригод не шукали!

– Яюсь тато приніс мені сову, – пригадала Нюта. – В неї на голові була дірочка. І він пояснив, що туди треба кидати усілякі монетки. А коли їх назбирається дуже багато, це буде скарб, який можна десь закопати і потім колись знайти. А мені вже сниться, як наша сова всі грошенята з дзьобика випльовує...

Гітара

Володя з дуже серйозним виглядом роздивлявся іграшкову гітару. Крутив її на всі боки, трусив, до вуха прикладав...

– Нічого не розумію. Вітько каже, що гітара схожа на дівчинку і що з нею треба поводитися дуже обережно: гладити, витирати, не кидати де заманеться. А я оце дивився-дивився і ніяких подібностей не знайшов.

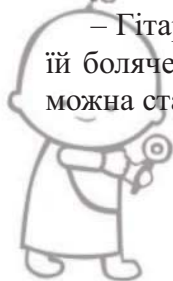
– Ну і порівняв! – здивувався Олексійко. – У гітари ж ні хвостиків, ні кісок немає. Вона не верещить, не капризує, не біжить скаржитися виховательці... Яка ж це дівчинка? Швидше, солдат на варті!

– У нас вдома є гітара, і я інколи на ній граю, – розповіла Ганка. – Але мама затикає вуха і каже, що це – те ж саме, ніби електропилкою колоду різати... Можна подумати, що її пральна машина – Софія Ротару!

– У татка на гітарі лопнула струна. Він хотів її викинути. Але не пропадати ж добру! Я нанизав на неї намистинки і подарував Ганці, – поділився досвідом Дмитрик. – Такої прикраси в жодній дівчинки немає!

– Гітара дійсно чарівний інструмент, – зауважила Катруська. – Коли дядько Іван бере її до рук, всі таргани на кухні оживають і злязяться його послухати...

– Гітара теж вміє плакати і сміятися. А коли струна лопне, то їй боляче. Тому, як і маленьку дитину, гітару ні в якому разі не можна ставити в куток, – підсумувала Ньюта.

?????

000

?????

Дракончик у макаронах

000

Віник

Під час тихої години Олексійко, відпросившись у туалет, намалював собі фломастерами вуса та бороду, начепив на голову чайник, сів верхи на віника та й ну гасати по групі, аж доки Наталія Михайлівна не зловила бешкетника та не заходилась виховувати.

– Я – Дід Ягун, я – небезпечний! Мені не можна в куток, у мене там всі чари зіпсуються, – хлюпав носом хлопчик. – І віника мого хтось поцупити може! Як я тоді в свою хатинку на курячих ніжках дістануся? Віничку мій, малесенький... А раптом тебе дядьки-міліціонери конфіскують за паркування в недозволеному місці? Наталіє Михайлівно, можна я віника на стоянку відгоню? Я швидко!

– Якось ми з Вітьком посварилися, і я викликав його на дуель, – пригадав Володя. – Битися вирішили на віниках. Ох і відгамселили ж один одного! А потім, коли порахували синці та перев'язали подряпини, мама ще й підмітати примусила...

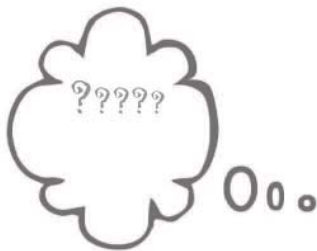
– Я хочу, щоб моя дружина була працелюбною і хазяйновитою, – заявив Дмитрик. – Тому, коли виросту, даруватиму дівчатам не квіти, а швабри та віники!

– Якби люди ніколи не підстригалися, то волоссячком можна було б підмітати підлогу... – продемонструвала Нюта.

– Віник – теж не сирота: в нього є мама-мітла і тато-пилосос, – запевнила Ганка.

– Віник – річ дуже корисна! Ним можна і сміття підмести, і котика з фіранки зняти, та й політати на вінику трішки можна, якщо, звичайно, ви – Баба Яга або її наречений – Олексійко, – підсумувала Катруська.

Таргани

Те, що Ганка приходить до дитсадка у найнеймовірнішому вбранні – справа цілком буденна. І малюки давно звикли до її старовинних капелюшків, вечірніх суконь, вишиваних кофтинок та міні-спідниць. Але сьогодні Ганка перевершила саму себе. На дівчинці були чорний піджак, довжелезна спідниця, чоловіча краватка й окуляри. Ще й волосся вклала «гулькою», наче бабуся.

– Невже сьогодні – маскарад, а я про це не знаю? – здивувався Олексійко.

– Та ні, просто я тепер – не Ганка, а професор-експериментатор! Вчора я провела свій перший експеримент, і він завершився вдало.

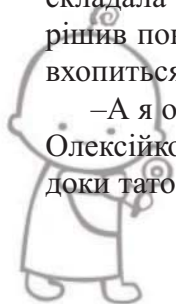
– Тобто, змішала помаду, лак і татків одеколон, намастила всім цим капці і вони перетворилися на чоботи? – поцікавився Володя.

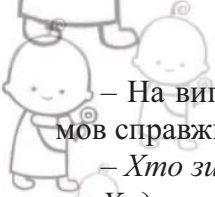
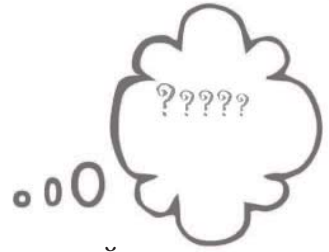
– Ну, хто займається такими дрібничками? Я вчора пересвідчилася експериментальним шляхом, що куріння дійсно шкодить здоров'ю.

– Ти що, смалила цигарки доти, доки тебе не забрали в лікарню? – перелякався Вова.

– Що я – Олексійко, аби ставити досліди на собі? У мене вдома для цього родичів цілком вистачає... Наловила я тарганів, посклала їх у коробочку і дідусеві до кишені підкинула. Дід вирішив покурити, поліз по сірники, та як заверещить, за серце як вхопиться! Увесь вечір потім пігулки ковтав, бідолашний!

– А я одного разу влаштував тарганячі перегони, – похвалився Олексійко. – Зловив таргана та й ну гасати з ним наввипередки, доки тато нас не ввіймав та в куток не поставив...

– На вигляд тарган – звичайнісінький рядовий, але вуса мас, мов справжній генерал! – захоплювалася Ньюта.

– *Хто зимою холодною
Ходить злий та голодний?
Весною, влітку, восени?*

Ну, звичайно ж, таргани, – продекламував власного віршика Дмитрик.

– Мама каже, якщо я погано їстиму, то ніколи не виросту, а навпаки – стану маленькою, мов мишка. Щось не віриться, – знижала плечима Катруська. – Ось таргани наші і вдень, і вночі щось лопають, вони навіть живуть у хлібниці, а на слонів і досі не перетворилися...

??????

Черв'ячки

На занятті з валеології Наталія Михайлівна розповідала, як важливо дбати про своє здоров'я: загартовуватися, робити зарядку, споживати вітаміни, і, звичайно ж, мити руки перед їжею.

– А якщо ви не хочете мити руки і тягнете до рота брудні фрукти та різну гідоту, в животику заведуться черв'ячки і будуть там повзати, ковзатись, крутитися і метушитись, доки у вас живіт не заболить від лоскоту, – додав Олексійко.

– Якщо ніколи не чистити зуби або чистити їх неправильно пастою, то там обов'язково заведуться черв'ячки і попрогризають дірочки! – застеріг Володя.

– А мені черв'ячок дуже подобається, – заявила Ньюта. – Він гнучкий, як гімнаст, і дуже стрункий, мов фотомодель. А тунелі які рие! Ну, чим вам не будівельник?

– А я б сама хотіла бути черв'ячком і жити в ягідці калини або горобини. Звичайно, в ананасі мешкати набагато смачніше, але є таке поняття «батьківщина»... – зітхнула Катруська.

– Черв'ячки живуть у фруктах, овочах і в землі. Коли йде дощ, вони вилазять на поверхню й гасають по калюжах. А визирне сонечко – повертаються до своїх нір і залягають у сплячку, наче ведмеді, – зауважила Ганка.

А Дмитрик прочитав нового вірша:

*– По груші лізе черв'ячок –
Такий біленький, мов пір'їнка,
І виставляє язичок,
Неначе капосна Полінка!*

– Просто дівчатка з нашої групи з пір'їнкою чомусь не римуються, – виправдовувався «поет».

Дракончик

?????

Ганка принесла в садок цілу купу журналів: «Кіно», «Богема», «Кумири» та «Світ театру», розклала їх на підлозі і стала уважно вивчати фотографії артистів:

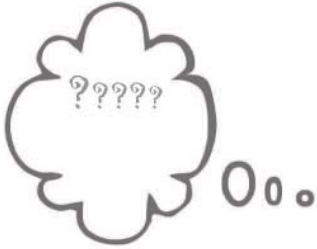
– Цей – нічогенький, отой – так собі, такий нам взагалі не підходить... Це я нареченого шукаю для прабабусі. Їй самій у селі – нудно дуже, от я й вирішила влаштувати її сімейне життя! Прабабця моя, хоч і старенька, та ще дамочка – хоч куди. Таку за будь-кого не віддаси. Ось Ален Делон ніби нічого. Благородна сивина, дорогий костюм... Але ж по-нашому не балакає. Як же прабабця з ним порозуміється? Валерій Леонтьєв – красень, а не дідусь! Але, боюся, наша зозуляста курка зів'є гніздо в його пухнастій зачісці. Анатолій Хостікоєв – теж нівроку, та чи вміє він рубати дрова, орати город, топити піч та доїти корову?

– А ти прабабусю з драконом одружи, – порадила Катруська. – Не знаю, як там у нього справа з дровами, коровами та оранкою, але кухар він – завзятий. Дмухнув на м'ясо і воно – вже печеня! Подихав на картопельку – чіпси готові!

– А якщо в дракончика – дві голови, нудьга йому не загрожує, – запевнив Дмитрик. – Завжди є можливість поспілкуватися з розумною істотою.

– Є така країна – Японія, де живе багато дракончиків. Тільки люди їх не бояться, а, навпаки, з ними дружать, у гості до них ходять, свята їм влаштовують і навіть запрошують на Новий рік замість Діда Мороза, – поділився знаннями Вова.

– Якщо мама з татом не подарують на день народження мені якусь домашню тваринку, я заведу собі дракончика, – вирішила Нюта. – Навчу його ловити мишей, приносити капці й казати: «Нюта – хороша, Нюта – смачна...»

– А я сам працюватиму драконом, – повідомив Олексійко.
– Буду літати над містом, відшукувати сміття і спалювати його своїм диханням. А потім дістану з кишені слоника і він водою з хобота залле полум'я, щоб не трапилося пожежі...

227

227

Сусіди

Чи то на Дмитрика якось по-особливому подіяла весна, чи він випадково щось не те з'їв на сніданок – невідомо. Тільки вже півдня він ходив за Ганкою й набридав своїми освідченнями в коханні.

– О, світло моїх очей! Незрівнянна, чарівна Ганко! Мій промінь у темряві, смарагд, діамант! Будь завжди поруч зі мною. Ти – ковток води в пустелі, остання надія для приреченого. Не залишай мене!

– Та навіщо тобі та Ганка? Я можу бути поруч із тобою, – пожаліла друга Катруська, – довго-довго, хоч усе життя. От поберемося ми з Володею і переселимося у твій будинок. Будемо з тобою сусідами...

– Так, сусіди – це найближчі і найрідніші люди, – погодився Дмитрик, тяжко зітхаючи. – Ближчі за них – тільки таргани!

– Коли я виросту, то працюватиму сусідкою, – промовила Ганка. – Цілими днями ходитиму по квартирах і позичатиму олію, цукор, борошно та пиріжечки...

– А наша сусідка харчується самою сіллю, – дивувалася Нюта. – Причому свою сіль вона давно з'їла і тепер нашу увесь час клянчить!

– Я впевнений, що наші сусіди – барабашки, – розповів по секрету Олексійко. – Вдень їх ніхто ніколи не бачив, зате увесь будинок чує, як ночами вони стукають, кричать і грають на піаніно...

– Якби не було сусідів, хто б нам підказав, де в нас у квартирі павутина, на якій шафі не витерто пил і яка тарілка погано вимита? І кого б ми даремно просили не пхати, куди не слід, свого довгого носа? – зауважив Вова.

?????

Макарони

Під час заняття з аплікації Олексійко смикався, крутився, ковзався, підстрибував на стільці, аж доки не вивернув на підлогу увесь клей. Звичайно, розлите він витер (під пильним керівництвом Наталії Михайлівни), але постала нова проблема: чим приліпити до будинку дах? Спробував намастити слиною, але незбаром вона висохла, і всі деталі знову повідпадали...

– От був би в мене нежить, я б просто в свою роботу висякався! Від зелених шмарклів усе, що треба, міцно б трималося... – впав у відчай хлопчик.

– А ти збігай на кухню та попроси дещицю макаронів, – порадив Володя. – Якщо макарони довго-довго варити, з них вийде чудовий клей. Кришку до каструлі намертво приклеює! Я сам перевіряв. Власне, тому мене Павлина Павлівна більше на кухню не пускає...

– Макарони – це такі сосиски, просто в них забули покласти м'ясо, от вони і схожі на черв'ячків, – запевнила Ньюта. – Тільки не вміють так швидко повзати, тому люди їх ловлять та їдять!

– Макарони, виявляється, теж любляють чепуритися і робити собі зачіски, – озвався Дмитрик. – Я нещодавно бачив кучеряву макаронину – «Мівіна» називається.

– Локшину можна просто відварити. Або покласти в суп. Чи комусь на вуха повісити, мов сережки... – загадково посміхнулася Катруська.

– Найкрасивіші макарони це – спагеті, – заявила Ганка. – Вони – довгі-предовгі і дуже стрункі, наче дівчатка на подіумі!

?????

000

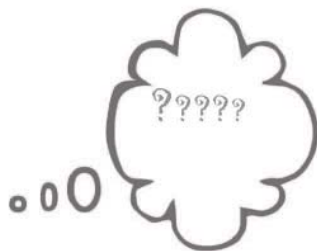
?????

Мухомори з яйцями

000

Яйця

Напередодні Великодня Наталія Михайлівна розповідала, як у давнину виготовляли писанки, у який колір фарбували яєчка в різних місцевостях і який візерунок що означав. А потім запропонувала кожному намалювати яєчко і прикрасити його, як заманеться.

– Дивіться, яке в мене гарне яйце! Так навіть сам Айвазовський не намалює! – вихвалялася своєю роботою Ганка.

– Та Айвазовський взагалі яєць не малював. Він малював лише море, – заперечив Володя.

– Звичайно, він малював море, бо малювати яйця не вмів. А я вмю! – стояла на своєму Ганка.

– Раніше я думав, що писанка – це наша Ганка після салону краси, а дряпанка – Ньюта, коли дає нам задачі. А виявилось, що це – яєчко... – здивувався Дмитрик.

– Якщо ви зайшли в переповнений тролейбус чи автобус, то замість того, щоб чекати, доки вам відтопчуть ногу і відірвуть гудзик, починайте щодуху верещати: «Яйця! Обережно, яйця!» Звичайно, вам одразу ж поступляться місцем, бо ніхто не хоче, щоб у нього на голові опинилася яєчня. А потім, коли ви зручненько вмоститесь, можна пояснити, що ті яйця – смажені та й знаходяться в безпечному місці, тобто у вас у шлунку... – навчав Олексійко.

– А я вмю дуже смачно готувати сирі яєчка, – повідомила Катруська. – Спочатку беру яєчко, мию його з милом та порошком, чищу зубною пастою, витираю ганчіркою... Потім проколюю в ньому маленьку дірочку, вставляю соломинку і потихеньку висмоктую те, що всередині. Хотите і вас пригощу?

– В яйці може бути що завгодно: курчатко, ящірка, страус, змія, крокодил... Тому, перш ніж їсти яйце на сніданок, добре подумайте, чи варто ризикувати! – застергла Ньюта.

??????

– Я вже, мабуть, тисячу разів читав казку про курочку Рябу, але так і не зрозумів головного: чому дід із бабою спочатку, в будь-який спосіб, намагалися розбити яйце, а потім, коли воно нарешті розбилося, замість того, аби зрадіти, почали, наче маленькі, рюм-сати? – розмірковував Вова.

– Яйця бувають великими, круглими і курячими, – дійшла висновку Ганка. – А ще вони, наче козлики, любляють лобами бучатись. Яке яечко лишиться цілим, те і чемпіон!

Шафа

– Ну, де ж він є? Все одно знайду! – говорив Олексійко, нишпорячи по чужих шафках.

– Це ти сам із собою в піжмурки граєшся, чи просто вирішив щось поцупити? – спіймав на гарячому Вова.

– Та ні, я скелета шукаю. Тато каже, що в кожній людині у шафі є скелет. А я ніколи в житті його не бачив. От і шукаю, щоб познайомитися.

– Та не буває там ніяких скелетів! – приєднався до розмови Дмитрик. – Яка картинка у кого на шафці, те і треба там зберігати. От у Вови намальована книжка, тому в нього – повна шафа книжок, у Нюти – м'ячик, отже, в її шафці – купа різного спортивного приладдя, а в мене – Дюймовочка, тому мені необхідно терміново завести свою власну, дресировану маленьку дівчинку! – заявив Дмитрик, запихаючи до шапки Нюту.

Нюта не дуже пручалася – вместила на верхній полиці і, перевернувшись головою донизу, радісно повідомила, що шафа – дуже класний тренажер:

– А якщо самій тренуватися в шафі нудно, то можна запросити друзів. І тоді дуже весело. До речі, тут у Дмитрика є яблука й цукерки. Друзі, налітайте!

– У шафі можуть жити речі і міль, – повідомила Ганка. – Міль спочатку буває худою, а потім товстою. Від довгого сидіння в шафі у неї починається ожиріння...

– Якщо шафа дуже велика, в ній можна загубитися і довгодовго блукати в темряві серед трусиків та шарпеток... – застерегла Катруська.

?????

Кохання

Вова поведився якось дивно: нікого не повчав, нічого не пояснював, не пропонував розв'язати ребус чи пограти в шахи. Натомість тихенько сидів у куточку і то зазирає у книжку, то чувчав потилицю.

– Що, пишуть інопланетною мовою? – поспівчував Олексійко.

– Та нашою, але щось я ніяк не второпаю, що до чого. От книжка називається «Любов з тролейбусом». Я думав, що це – довідник для кондуктора або інструкція для водія, а виявилось, що тут – вірші. Навіщо вони тролейбусу? Та й невже можна закохатися в транспорт?

– Ще й як! Ось мій татко дуже кохає свою машину, навіть дужче, ніж маму, – стверджував Дмитрик. – Автомобілю він майже щодня дарує нові запчастини, а мамі квіти купує лише раз на рік.

– А я нікого не покохаю, крім помади, туші, фарби, тортиків, цукерок, йогуртів та молодого привабливого мільйонера, який мені їх купуватиме, – заявила Ганка.

– Тато каже, що коли кохаєш дівчинку, потрібно з неї порошинки здмухувати. А навіщо стільки мороки, якщо існує пилосос? – не розумів Олексійко.

– У мене вже було перше кохання. І друге, і третє... Зіпсовані бантики, відірвані кучері, жуйки та реп'яхи у волоссі... – зітхнула Нюта! – Дорослим кохати набагато легше. Єдине, що їм загрожує – розбите серце.

– Дмитрик навчав мене придумувати поезію, – вихвалялася Катруська. – І я вже склала перший віршик про свого коханого: «Вова, Вова, ти – корова»...

Тролейбус

Після тихої години Дмитрик заліз під ліжко і щось там довго шукав.

– І що там можна робити? – обурювалася Ганка. – От вилізеши увесь у павутині, в пилюці, наче ганчірка. І що ти шукаєш? Капці – на тобі, шкарпетки – теж, заколочок і бантиків ти не носиш...

– Але ж під ліжком – темно, а в п'їтми живуть різні чудовиська. От мені й закортіло на тих потворок подивитися...

– Так їх і на вулиці – повно! Я на одному в дитсадок приїхала. Є таке добре чудовисько на ім'я тролейбус. Воно спочатку ковтає людей і гасає містом, а потім, коли набігається, зупиняється відпочити і потроху всіх випльовує.

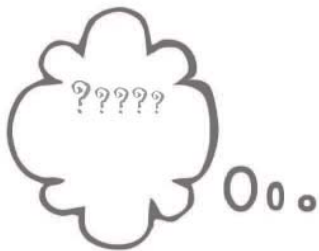
– По тролейбусу потрібно ганяти ввічливо і нікого не збивати з ніг! – порадив Олексійко. – А коли ласуєш морозивом, не треба усіх пасажирів об нього мастити...

– А я працюватиму в тролейбусі кондуктором, – вирішила Катруська. – Роздаватиму людям квиточки, а вони мені за це даватимуть пряники та цукерочки!

– У тролейбусі потрібно поступатися місцем стареньким бабусям та п'яним дядям... – навчав Володя.

– Переповнений тролейбус – просто знахідка для спортсмена, – запевнила Ньюта. – У ньому вам і масаж спини зроблять, і пальчики на ногах розімнуть... А як можна натренувати м'язи, доки змагаєшся за вільне місце!

Мавпочка

Під час обіду Катруська крутилася, голосно плямкала, робила різні пички, а потім взагалі заявила, що вона – не дівчинка, а мавпочка і, замість борщу, почала вимагати бананів.

– Ну, якщо ти мавпочка, то й спати лягай на дереві! – розсердилася Наталія Михайлівна.

– А мої ковдра та подушка об гілочки не порвуться? – занепокоїлась дівчинка.

– Раніше люди теж були мавпочками. Вони жили на деревах та смакували бананами і кокосами. А мавпочки мешкали в будинках, їли кашу, ходили в дитсадок і вивчали математику. Не розумію, чому зараз все навпаки? – розвів руками Вова.

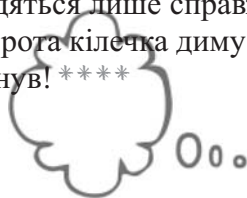
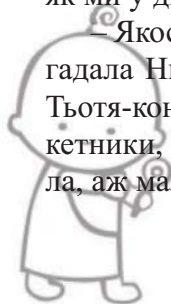
– Як тільки ми з мамою побуваємо в салоні краси, тато каже, що нас знову порозмальовували, наче мавпочок, – бідкалася Ганка.

– А я мавп у зоопарку, в кіно і на картинці бачила – у жодної немає бодай якогось пристойного макіяжу!

– Мавпочки, як і дівчатка, полюбляють фрукти, тістечка, шоколадки та хлопчиків, – поділився спостереженнями Дмитрик. – Добре, хоч дач, басейнів і «Мерседесів» поки що не вимагають...

– Мавпи – це також люди, – підтвердив Олексійко. – Їдять лимонад, п'ють цукерки і пустощами закушують – точнісінько, як ми у дитсадку!

– Яюсь я їхала в автобусі і бачила, як дядечко віз мавпу, – пригадала Ньюта. – Вона чухала ногою потилицю і курила цигарку. Тьотя-кондуктор сказала, що так поведуться лише справжні бешкетники, але мавпа все одно пускала з рота кілечка диму і реготала, аж мало автобус від її сміху не луснув! ****

Мухомор

На вечерю була вівсяна каша. І хоч скільки б Наталія Михайлівна з Галиною Іванівною не переконували малят, що вона корисна і смачна, що від «геркулесу» всі стають сильними та сміливими і здійснюють подвиги, в дітлахів чомусь раптово зник апетит.

– Яка ж ця каша – сіра, негарна, наче клей або багнюка після дощу! – капризував Олексійко. – От якби вона симпатичною була, яскраво зеленою, з квіточками, машинками, метеликами... Я б таку кашу миттю ум'яв разом із тарілкою.

– Ти що! Красу не можна їсти! – зарепетувала Ганка. – Ось, наприклад, мухомор. Який він вродливий! Не гриб, а витвір мистецтва! Шедевр! Сам – червоний, крапочки – біленькі. Тому його і люди не їдять, і звірі обминають, бо знають: мухомор – окраса лісу.

– Та він просто отруйний! – заперечила Нюта. – Мухоморів тільки мухи їдять! Налопаяються, а потім літають п'яні, всіх кусають і голосно дзижчать...

– Мухомор – це такий прикольний дідусь, який живе в телевізорі й виховує «ментів»: худенького Ларіна і товстенького Дукаліса, – приєдналася до розмови Катруська.

– Взагалі-то мухомора їсти можна, тільки не будь-де, а в чарівному лісі, – застеріг Володя. – Тому що там дзюркоче джерело з живою водою. От наїстесь ви мухоморчиків, отруїтесь, а потім хтось покропить вас цією водичкою – і ви знову, мов новенькі!

– А давайте назбираємо в лісі мухоморів і подаруємо їх Наталії Михайлівні, – запропонував Дмитрик. – Адже вродливим жінкам слід дарувати красиві речі...

?????

000

??????

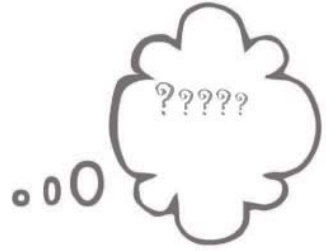
Гроші на яблуні

000

Моделі

Більшість хлопчиків чомусь вважає, що дівчатка існують лише для того, щоб фарбуватися, чепуритися і мріяти про бал. І неважливо, де цей бал: у королівському палаці чи в дитсадку «Золота жабка» – готуються до нього однаково ретельно.

– Мені мама до випускного вже все придбала, – вихвалялася Ганка, – і сукню, і туфлі, і кавалера...

– А я вже бальну зачіску придумала, – повідомила Нюта. – На кожен кучерик приколю по ромашці і буду не дівчинкою, а галявиною квітів.

– А в мене буде найвужча в світі спідниця й найвищі підбори, як у справжньої моделі, – пообіцяла Катруська. – Проти такої краси Вова точно не встоїть!

– Не знаю, чи встоїть Вова, а що ти сама гепнешся – це факт, – застерегла Нюта.

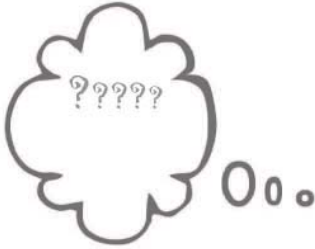
– Я хочу працювати моделлю у якого-небудь директора, – поділилася таємницею Ганка. – Буду всім посміхатися і підморгувати нервовим відвідувачам. А вони даруватимуть мені «Шанельку» і смачні цукерочки!

– Коли я закінчу школу і стану стареньким, то буду влаштовувати конкурси краси й по благу зроблю міс-всесвіту якусь дівчинку з нашої групи, – вирішив Дмитрик.

– Хлопчик теж може бути моделлю. От, наприклад, Боря Моїсеєв... – запевнив Олексійко.

– Мені все-таки подобається досліджувати розумних дівчат, але з довгими цікавими ногами, – заявив Володя, роздивляючись Нютині коліна.

– А я б рекламувала в телевізорі купальники, капелюшки, панчохи, чорні окуляри, шкарпетки та інші ганчірочки, якими можна затулити молоде жіноче тіло, – сказала Нюта, про всяк випадок, прикривши ноги кучерями...

241

241

Попелюшка

?????

Нюта висіла під стелею й старанно виконувала різноманітні рухи: махала руками та ногами, переверталася в повітрі, вигиналася, мов кицька, випростовувалася, як змія... Навіть черевичок, не витримавши такого навантаження, впав на підлогу. Вова, підхопивши його, виліз на драбину і вже збирався повернути черевичок власниці, а потім чомусь передумав, спустився вниз і кинув туфельку туди, де її знайшов.

– Отакої! – сплеснув у долоні Дмитрик. – Я думав, ти – джентльмен, а виявилось – просто хуліган у костюмі. Якщо лінуєшся дівчинці допомогти, так хоч не знущайся!

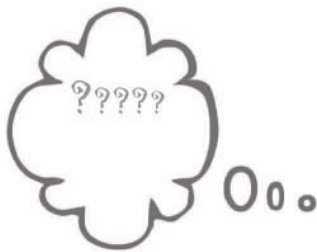
– Та не збирався я з неї знущатися, – виправдовувався Володя. – Просто згадав, що подібні історії з взуттям дуже сумно закінчуються. Пам'ятаєш, коли ми були маленькими і ходили в ясельки, Катруська якось загубила чобіток, а я знайшов і допоміг їй взутися. Краще б не допомагав! Адже вона відтоді вважає, що я – принц, отож, мушу з нею одружитися...

– Кожна Попелюшка мріє коли-небудь підчепити собі справжнього принца, – пояснила Катруська, – який буде їй пестити та ніжити, і катати на своєму залізному коні. Я не дуже вибаглива – погоджуся й на шестисотий «Мерседес»...

– Щоб стати Попелюшкою, потрібно піти в який-небудь палац, – порадила Ганка, – бо принци на дорозі не валяються!

– Попелюшка, хоч у неї карета і перетворилася на гарбуз, а коні – на мишей, все-таки всім довела, що вона – теж людина, – зауважила Нюта.

– Я ще не чарівник, поки тільки вчуся. Але вже знаю, що казки дійсно існують. У нашій групі є одна класна дівчинка, яка, якщо схоче, з будь-якого замураного хлопчика може справжнього принца зробити! – повідомив Олексійко, позираючи на Нюту. А потім узяв у зуби її черевичок і подерся на канат. Навіть майбутнім клоунам інколи хочеться побути принцями...

Гроші

– Подивіться, що в мене є! – вигукнула Катруська. – Виміняла в Діани за коробку цукерок. Дорогувато, але ця річ і не такого варту.

– Тю, та це ж звичайнісінька банка! Моя бабця в таких варення зберігає. Навіщо вона тобі? – здивувалася Ганка.

– Як це навіщо? Щоб гроші туди класти. Адже гроші зберігають у банках...

– Гроші – це такі прикольні різнокольорові папірці, на яких намальовані дяді та тьоті, – пояснив Володя. – Цих папірців – дуже мало і всім не вистачає, бо їх не встигають малювати. Треба, щоб кожна людина навчилася робити собі стільки грошенят, скільки їй потрібно. Ось я вже потрошку вчуся...

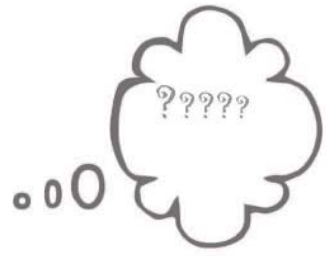
– Мені подобаються великі металеві гроші, – зізналась Нюта, – бо з ними можна цілий день тренуватися, і їм нічого не буде: в пісочниці не жуються, у водичці не рвуться і в ротик не ламаються!

– Я вийду заміж за доброго, багатого хлопчика, – повідомила Ганка, – тому що йому доведеться витратити багато грошей на мою вроду.

– А я мрію охороняти такий склад із грошима, в якому буде стільки купюр, що їх ніхто не лічитиме, – фантазував Дмитрик. – Щоб я міг тихенько брати собі трішки євро і роздавати їх різним красивим дівчаткам...

– Ну, а я хочу мати стільки грошей, як отой дядечко-мільйонер, що у в'язниці сидить! – вирішив Олексійко.

Кролики

– Олексієчку! А чого це ти вчора в садку не був? Пропустив репетицію. До випускного вечора якийсь тиждень лишився, а ти вдома вилежуєшся! – вичитувала Ганка.

– Та зі мною тут таке сталося... Наснився мені вночі великий шоколадний кролик. Такий гігантський, як наш будинок. Він дивився на мене і облизувався. А вранці я знайшов у холодильнику цілу коробку цукерок. Спасибі кролику – я так об’ївся, що і в дитсадок не пішов...

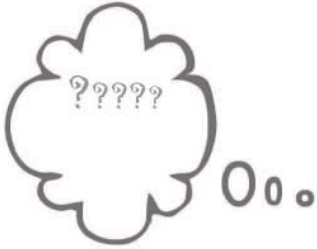
– Ой, ой, ой-ой-ой! А мені ж автомобіль наснився! – перелякалась Ганка. – То це виходить, що замість чаю, нам на сніданок бензину наллють? А в мене ж від нього колір обличчя зіпсується і з ротика смердітиме, наче він – автозаправка. Бідна я, бідна...

– Ну, що ти здійсмаєш паніку?! – озвався Володя. – У нас на сніданок сьогодні – молоко. Я сам у меню прочитав. А молоко з бензином ніяк не сплутаєш, навіть якщо Галина Іванівна окуляри вдома забуде... Шкода, що мені теж велетенський кролик не наснився. До речі, колись усі ці тваринки були дикими зайчиками і бешкетували в лісі. Але потім стали ручними, щоб жити разом із людьми. Вони думали, якщо люди не куштують кішок, то і їх не будуть...

– Мій сусід, дядько Іван, каже, що кролики вміють дуже добре любити одне одного. А в людей чомусь так не виходить. Але я впевнений, що будь-чому можна навчитись, якщо по-справжньому закортить! – обнадійливо промовив Дмитрик.

– Я дуже хочу завести собі кумедного, пухнастого кролика, – приєдналася до розмови Нюта. – Бо кожній дівчинці, щоб не стати егоїсткою, потрібно когось любити і гладити. От я і буду піклуватися про кролика, а то в хлопчиках щось розчарувалася...

– Кролики – це такі два дяді-артисти Вова Данилець і Вовочка Моїсеєнко, – заперечила Катруська. – Вони зі сцени кажуть такі дурниці, що я від сміху аж по підлозі качаюся...

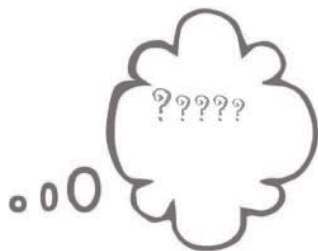
245

245

Сім'я

Сьогодні на занятті дітлахи малювали свою родину.

– Це – моя мама, – коментувала свою роботу Ньюта. – Ось – тато – у джинсах і з кучерявим хвостиком. Це – я, теж у джинсах, у светрі і з хвостом. Тільки таткові довелося вуса відростити, щоб матуся нас із ним не плутала. А оце – наш психолог і вже моя тьотя Ірина Олександрівна.

– А чому ти Ірину Олександрівну аж тричі намалювала? – здивувався Вова. – Чи ти її вже клонувати встигла?

– Ні, просто вона мені – потрійна тьотя, адже бабуся її вдочерила, а мама з татом – всестрили...

– Зараз наша сім'я складається з десяти чоловік, – повідомила Катруська. – Це – мама, тато, я, пудель Артемон, кішка Маркіза, а ще папужка, хом'ячок і три морські свинки...

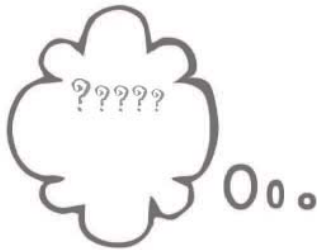
– У нас в сім'ї головна – бабуся. Ми її називаємо генералісимумом, тому що вона командує мамою. Але матуся – маршал, адже їй підпорядковується тато. Втім, татко – теж справжній полковник, оскільки він може впоратися зі мною. Ну, а я – поки що майор – годую акваріумних рибок, – заплутав усіх Володя.

– Мій тато вміє готувати їжу і прибирати в квартирі, а мама – дивитися телевизор та читати газету, – похвалився Олексійко.

– Тещі – це мами моїх подружок у дитячому садочку. Поки що в мене – семеро тещ, але скоро стане трішечки більше, – промовив Дмитрик, обіймаючи Ганку.

– Коли я вийду заміж, то мені лелека принесе гарненьких хлопчика та дівчинку, а ще – котика та собачку, – планувала Ганка.

Яблуко

Катруська принесла з дому цілу торбу яблук і заходилася частувати ними Володю. Той хрумав, хрумав, а потім став благати, щоб дівчинка змилювалась:

– Ну, не можу я більше: ще шматочок – і лусну, – мало не плакав хлопчик.

Та Катруська була неблаганною:

– Їж, Володю, їж, у яблуках багато вітамінів, а від вітамінів мізки краще працюють...

– Дійсно, чим міцніше ми людину любимо, тим більше її мучимо, – похитала головою Нюта.

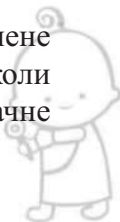
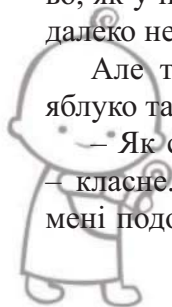
– Я десь чув, що колись давно всіх людей не було, а жили тільки один чоловік – Адам і одна жіночка – Єва. Вони мешкали на курорті, який називається рай, і ходили босі, голі та щасливі, – поділився інформацією Дмитрик. – Але там росли секретні яблучка, які не можна було їсти, бо після них хочеться цілуватися. Ну, Єва терпіла-терпіла і не витерпіла. А потім не витерпів і Адам. Коротше, так ми всі і з'явилися на світі... Отож, наїсться наш Вова яблук і відразу з Катруською одружиться!

– Ага, раз уже одружувався, – нагадав Олексійко. – Пам'ятаєш, як він із весілля чкурнув? Наче крос на фізкультурі бігав!

– Тепер не чкурне. Від яблук у нього виросте величезне черво, як у нашого двірника Івана Олексійовича. А з таким черевом далеко не втечеш...

Але тут до малюків підбігла Діана, вихопила в Катруськи яблуко та й заходилася жувати:

– Як смачно! Все-таки я молодець! І почуття гумору в мене – класне. Днями пожартувала з Катруською: сказала, що коли мені подобається який-небудь хлопчик, я приношу йому смачне

яблучко, і він одразу ж у мене закохується... Яка ж я розумна! Тепер маю, чим підкріпитися!

– А я вмію дуже добре лічити яблука, – повідомила Ганка.
– Коли ми з подружками їх ділимо, в мене завжди виходить більше...

– Якщо хтось їсть яблучко і ненавмисне схрумав черв'ячка, який там живе, не бійтеся: вам за це нічого не буде! – заспокоїла Нюта.

– Був такий дядя Мічурін, який міг на будь-якому дубі виростити яблука, а на берізках у нього висіли сливи та груші. Всі люди запитували в Мічуріна, як він це робить. Але той нікому не відкрив свою таємницю. От нам тепер і не вистачає фруктів! – дійшов висновку Олексійко, відібравши в Діани яблуко.

?????

000

?????

Шкариетки для слона

000

СЛОН

Сьогодні на заняття з ОБЖД (так їх «скорочують» малюки, бо повна назва – страшенно нудна і нецікава – охорона безпеки життєдіяльності) приходив тато Даринки – дядечко-міліціонер – і розповідав дітлахам, що слід робити, якщо вони загубилися в місті, як треба поводитися, коли залишились вдома самі, і за яким телефоном дзвонити, якщо на когось напали хулігани.

– Як мені наш гість сподобався! – ділилася враженнями Ганка.
– І високий, і стрункий, і вродливий. Ну, просто викапісінький слон!

– Хіба слон – стрункий? – здивувалася Нюта. – Всі слони – дуже великі, незграбні і товсті. Ще й на зріст – завбільшки в будинок. Та, якби цей дядечко був у ширину, мов слон, він не тільки б у нашій групі – в дитсадку не вмістився б!

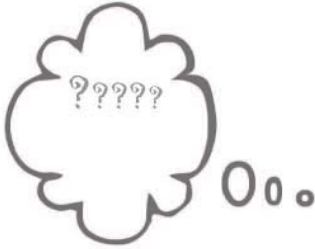
– А я кажу: міліціонери схожі на слонів, – наполягала Ганка.
– Адже слон ходить у такому ж сірому костюмі, як і дядечко-міліціонер. Тільки замість свистка у нього – хобот...

– Яюсь я бачив слона в зоопарку. Дивився на нього, дивився, та так і не зрозумів, де у нього – кермо і куди бензин заливати, – знизав плечима Дмитрик. – А тато каже, що на слонах їздять!

– Я хочу, щоб на день народження мама з татом подарували мені слона, справжнього-пресправжнього, – мріяв Олексійко.
– Він би жив у нас на балконі, катав мене на спині і пускав фонтанчики хоботом...

– Раніше слони були дикими, страшними і волохатими, – на-дав довідку Володя. – Вони мали ікла, кігті та бліх. Такого слона

називали мамонтом, бо, хто його бачив, волав з переляку: «Ой, мамо! Рятуйте!!!»

– У нас вночі хтось краде з холодильника сало та ковбасу і при цьому так голосно тупотить... Тато каже, що то – таргани, але я впевнена, що так гупати може тільки слон! – заявила Катруська.

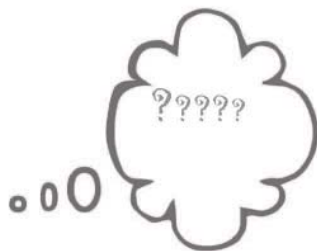
251

251

Каструля

Під час музичного заняття Ірина Іванівна розповідала про різні інструменти (піаніно, баян, саксофон, гітару) і навіть показувала, як на них треба грати.

– А в мене вдома є труба, – похвалилася Катруська. – На ній тато грає, коли бабуся спить.

– Тю, здивувала! В мене музичних інструментів – повна кухня, – озвався Олексійко. – Каструлі називаються. Якщо з усієї сили стукати об каструлю кришкою, то сусіди обов'язково вам підіграють – гупанням у стінку чи дзвінком у двері. Справжній оркестр вийде!

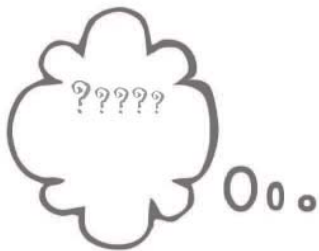
– Каструля – це такий гоночний транспорт, – заперечила Ганка. – Вдягаєш її на голову і ганяєш по квартирі, доки татусь не зловить та ременя не всипле...

– У каструлю кидають різні нецікаві і майже неїстівні речі, – не погоджувалася Ньюта, – цибулю, буряк, крупу, сіль... Заливають їх водичкою. І потім все це перетворюється на смачненький борщ або кашу!

– Я б хотів жити в каструлі з киселиком, плавати на зефіровому кораблику і спати в шоколадному ліжечку, – повідомив Дмитрик.

– Хороша каструля, мов Термінатор, – у вогні не горить, у воді не тоне і скільки її не лупцюй – їй не боляче, – дійшов висновку Володя.

Двірник

Якщо двірник не вміє підстригати кущі, лінується підмітати доріжки, а замість того, щоб прибирати сміття, просто попиває пивце та куняє на лавочці, то рано чи пізно він перетвориться на безробітного. Ось така доля й спіткала Івана Олексійовича.

– І по заслuzі! А то вигдавав – спати за кермом! – обурювалася Ганка.

– А хіба Іван Олексійович вміє водити автомобіль? Дивно, я його навіть на велосипеді не бачив, – розмірковував Дмитрик.

– Та до чого тут машини?! Невже ти не знаєш, що двірники спочатку прибирають у місті сміття, а потім сідають на мітлу й летять додому відпочивати?

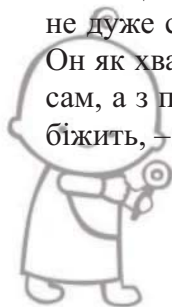
– Якби раптом зникло все сміття, двірники лишилися б без роботи. А їм же діточок годувати треба, – поспівчував Володя. – Тому небайдужі люди дбають, щоб папірці, кульочки, пляшечки та стаканчики ніколи не закінчувалися на наших вулицях.

– У дорослих так багато різних професій! Двірник підмітає двір, вуличник – вулицю, а під'їзди миє під'їздниця, – захоплювався Олексійко.

– У Баби Яги така маленька пенсія, – скрушно похитала головою Катруська. – На життя, ну, зовсім не вистачає! От і доводиться сердешній двірником підробляти...

– Щось наш новий двірник Олександр Андрійович на Бабу Ягу не дуже схожий, – озвалася Ньюта. – Та й до пенсії йому далеко. Он як хвацько траву косить, а ще він по деревах лазити вміє і не сам, а з пилкою. А через калюжі як перестрибує, коли на роботу біжить, – справжній спортсмен Бубка!

Шкарпетки

– От коли ми, Володю, з тобою одружимося, так класно заживемо! – мріяла Катруська. – Ти купуватимеш мені цукерочки та тортики, а я за це діставатиму з карниза та з-під ліжка твої шкарпетки і навіть інколи їх пратиму...

– А як вони опиняться у таких незвичних місцях? – здивувався Володя.

– Чого це незвичних! Усі чоловіки, коли приходять з роботи, в першу чергу знімають свої шкарпетки і починають ними кидатися. Чим далі залетить шкарпетка, тим краще. Це – традиція, – пояснила дівчинка.

– Особисто я свої шкарпетки кладу в кошик для брудної білизни, а потім перу їх у ванні. Та й тато з Вітьком від мене не відстають. А коли я виросту, стану вченим, то обов'язково винайду такі шкарпетки, які чим бруднішими ставатимуть, тим приємніше пахнутимуть! – повідомив Володя.

– А я все вмю робити, як тато, – вихвалявся Олексійко, – пити кефір прямо з пакета, хапати котлету зі сковорідки пальцями, голосно хропіти, коли всі дивляться телевизор, і розкидати по всій квартирі свої шкарпетки!

– У нашій сім'ї – цілком справедливий розподіл праці, – запевнив Дмитрик, – тато носить шкарпетки, я знімаю їх із люстри і дістаю з-під шафи, а мама пере...

– Справжня любов – це коли тато взагалі не носить шкарпеток, а мама все одно із задоволенням їх пере, – заявила Ньюта. – В нашій родині саме так і відбувається!

– Вранці ви ніяк не можете знайти свої штани? Від вас кудись утекла сорочка? Одна шкарпетка на носі, а друга зникла без вісті? Поздоровляю, ви – мій тато, – підсумувала Ганка.

Вірші

Дмитрик прийшов у садок сумний-пресумний і, замість того, щоб залицятись до дівчаток, заходився рюмсати на всю групу.

– Дмитрику, ти що, забув вдома вмитися і тепер змиваєш бруд сльозами? – поцікавився Володя.

– Ти думаєш, якщо веснянки добре поливати, вони перетворяться на квіточки? – запитав Олексійко.

– Мабуть, це все через мене. Невже я знову не римуюся? – стривожилась Ньюта. – Але ти не переймайся. Про мене можна білі вірші складати, і тоді не треба буде жодних рим!

– Та до чого тут ти? – промовив, схлипуючи, хлопчик. – Я закохався в Марійку з паралельної групи і віршик їй присвятив. Але вона чомусь образилася і дружити зі мною не схотіла! А віршик цілком пристойний був:

*Машко-Машко, кучеряшко,
У тебе на лобі кашка!*

– Справжніх поетів ніхто не розуміє, – підтвердив Олексійко. – Якщо мій тато хоче посваритися з мамою, він читає їй свої вірші, а вона малює його портрет...

– Вірші бувають чорними і білими. Чорні вірші пишуть чорними чорнилами різні дяді і тьоті, а білі вірші малює моя бабця на білій стелі білою крейдою, – поділилася знаннями Ганка.

– Якщо людина пише багато віршів, це, як правило, дуже погано закінчується, – застерегла Катруська. – Спочатку її вбивають на дуелі, а потім у кожному парку ставлять їй пам'ятник!

– Давним-давно жив такий поет Юлій Цезар, – влаштував екскурс в історію Володя. – Коли йому набридло писати вірші, він ішов на війну. Але там нікого не вбивав, а чинив набагато гірше: ловив різних вояків, зв'язував їх до купи і читав їм свої поезії...

Поміда

– Ігорю Леонідовичу, ну, Ігорю Леонідовичу, будь ласка, по-

верніть мою помаду, – благала Ганка. – Вона ж вам ні до чого. Ви самі губи не фарбуєте, а дружині вашій рожевий колір не пасує, їй яскраво-зелений потрібен – під колір очей. Поверніть...

– Поки все не поприбираєш, не поверну, – відказав фізінструктор, поставивши перед Ганкою відро з водою і поклавши ганчірку.

– Справедливо! В тій книжці, що я позичив у Наталії Михайлівни, це називається «методом природних наслідків», – прокоментував Володя. – Якщо хтось насвинячив, мусить це виправити: насмітив – підмети, розлив – витри, обмалював помадою все спортивне приладдя... До речі, а навіщо ти всенький спортзал вимастила своєю помадою?

– Тому, що я – жінка. А кожній жінці необхідно вміти фарбуватися в найекстремальніших умовах: ідучи, біжачи, повзаючи та стрибаючи! От я під час фізкультури й тренувалася...

– Жінка без помади, як міліціонер без пістолета, – несправжня якась! – підтримав подружку Дмитрик.

– Яюсь вдома я вирішила помалювати, – поринула в спогади Нюта, – але, крім помади, ніякого спеціального приладдя не виявила. От нею я трішки й позаймалася живописом на татовій сорочці. Коли ж мама мою «картину» помітила, то чомусь насварила не мене, а татуся...

– Помада так приємно пахне квіточками, яблучками і суничками! – вигукнула Катруська. – Якби вона ще й солодкою була! Я б тоді увесь час облизувалася й облизувалася...

– А я б тебе облизував і облизував! – замріявся Дмитрик.

– Якщо ваш тато фарбує губи і обличчя помадою, то він працює індіанцем або клоуном, – заявив Олексійко. – А може, ви його просто з мамою переплутали?

?????

000

?????

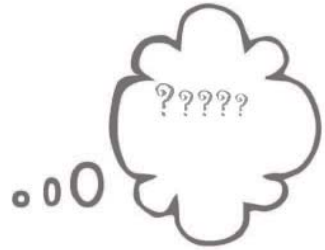
Муха зі шприцом

000

Троль

Ганка гасала по групі, наспівуючи:

*– Все шукала принца,
Та зустрівся троль.
В келиху по вінця –
Мед і знову роль...*

Цікаво, який той троль із себе: чи такий сильний і красивий, як Супермен, чи, може, товстий і зелений, наче Шрек, – розмірковувала дівчинка.

– Тю, невже ти тролів ніколи не бачила? – здивувалася Ньюта. – Тролі – це такі маленькі капосні істотки. Вони щипаються, плюються, забирають іграшки, смикають дівчаток за хвостики... У нас у групі раніше тролів повно було, але потім ми їх перевиховали, один лише Олексійко залишився!

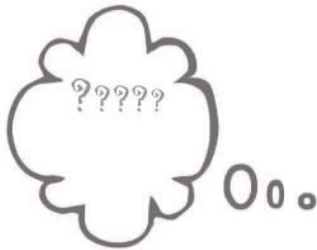
– Тролі – це такі зелені чоловічки, – заперечив Дмитрик. – Тільки вони не на Марсі живуть, а у нас, під землею. В них там свої країни, міста, дитсадочки... А замість цукерок тролі черв'ячками ласують!

– Насправді тролі – білі та пухнасті, – вступився за «колег» Олексійчик, – просто вони на вітрянку хворіють...

– Раніше тролі зовсім дикими були, – розповів Володя. – Не милися, не підстригалися, жили у хащах та на смітниках. А потім сходили до лазні, перукарні та салону краси і перебралися мешкати в телевізор. А їхній начальник – Ілля Лагутенко – навіть співати навчився!

– Так, із будь-якого троля можна людину зробити, – погодилася Катруська. – Потрібно лише дещицю мила, трішки шампуню і багато-багато гарних манер...

Шприц

Сказати, що Ньюта верещала на увесь майданчик – не сказати нічого взагалі. Вона волала так, що не лише Наталія Михайлівна, а навіть вихователі з сусідніх груп позбігалися на крик.

– Це ми в школу граємо, – з янгольською посмішкою на личку пояснила Ньюта.

– А верещиш ти так чому? – суворо запитала Наталія Михайлівна.

– Тому що я – дзвоник!

– Але ж дзвоник тихесенько дзвенить: «Дзень-дзелень, дзень-дзелень». Чому ж ти галасуєш?

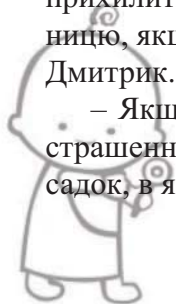
– Я – електричний дзвоник! А вони звучать лише ось так: «А-а-а-а!!!» – продемонструвала Ньюта.

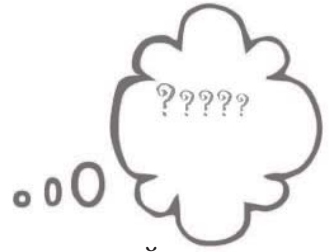
– Ну, досить! Ти так верещиш, ніби тобі хочуть зробити сто тисяч уколів! – вичитував Володя, витягаючи вату з вух. – До речі, знаєте, чим наша медсестра Людмила Миколаївна від бджоли відрізняється? У бджоли жало – лише одне, а у Людмили Миколаївни шприців – тисяча.

– Шприцом можна поливати квіти, напувати курчат, малювати на землі... І тільки дорослі запихають у нього голку та штрикають нам в одне місце, доки ми не зарепетуємо, – зітхнула Ганка.

– Справжній друг подасть руку, якщо вам важко підвестися, прихилить плече, коли ви хочете поплакати, і підставить свою сідницю, якщо вам збираються зробити укол! – підтримав подружку Дмитрик.

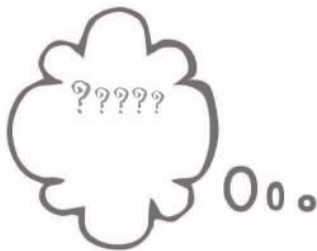
– Якщо, прогулюючись містом, ви чуєте несамовитий галас, страшенний крик і жалібне рюмсання, знайте: десь поруч – дитсадок, в якому роблять щеплення, – дійшла висновку Катруська.

– Якщо мене не візьмуть у клоуни, я не дуже перейматимусь, а піду працювати президентом, – пообіцяв Олексійко. – І обов’язково забороню всі шприци, уколи та щеплення, а віруси та хвороби посаджу до в’язниці!

Піаніно

– Я на вихідних їздила до Києва, – повідомила Катруська. – І там, нарешті, зустріла того, з ким мріяла познайомитися все життя!

– Невже у Володі з'явився суперник? – не повірив Дмитрик.

– А може, ти зустріла президента і потиснула йому руку? – сподівався Вова.

– Або виступила в програмі «Шанс» і посмикала Кузьму за волосся? – пожвавішав Олексійчик.

– Ой, мене зовсім не цікавлять такі дурнички! – відмахнулася Катруська. – Просто я з мамою і татом побувала в зоопарку і бачила там коня, але не звичайного, а африканського! Він носить смугасту піжаму, наче мій дідусь. І всі називають його зеброю.

– Та для того, щоб побачити зебру, зовсім не обов'язково їхати до Києва. Вона в нас у музичному залі є, – запевнив Володя.

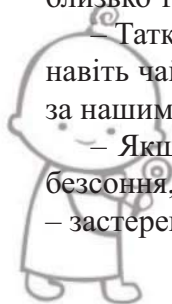
– Адже піаніно – це також зебра! Вона живе у великому ящику і дуже любить, щоб її гладили та робили масаж... Тоді вона аж співає від задоволення!

– Піаніно – це така шафа, – заперечив Дмитрик. – Тільки в неї вішають не платтячка і шортики, а нотки та пісеньки різні!

– У піаніно, як і у велосипеда, педалі є, – додала Ньюта, підтягуючись на турніку. – Тільки на піаніно далеко не поїдеш, та й близько теж... Я вже спробувала.

– Татків друг – дядько Сашко – завжди носить із собою гітару, навіть чай пити з нею сідає. Як добре, що він не піаніст! Піаніно за нашим столом точно не вмістилося б, – зауважив Олексійко.

– Якщо у вас завелось піаніно, ви обов'язково захворієте на безсоння, і всеньку ніч гратимете марші, вальси та різні мелодії, – застерегла Ганка. – З нашими сусідами саме так і трапилося!

Чарівник

Олексійко приніс у садок товстелезну палицю.

– Це – чарівна паличка, – пояснив друзям. – Вона робить усілякі дива. Наприклад, може легко перетворити тортик на крихти, склянку – на дрібненькі осколки, іграшки – на сміття...

– А Олексійкову сідницю – на синець, – додала Наталія Михайлівна, відбираючи у хлопчика «холодну зброю».

– Тепер у вас є чарівна паличка, – підбігла до виховательки Катруська, – і ви можете зробити, щоб борщ став солодким, наче тортик, цибуля – запашною, ніби троянда, щоб увесь час було літо і щодня – Новий рік...

– Коли я виросту і буду працювати чарівником, то начаклюю собі скатертину-самобранку, чашку-самомийку, шкарпетки-самопращки і дірки-самозашивачки! – заявив Дмитрик.

– Дорослі думають, що чарівників не буває, – сплеснула в долоні Ганка. – Ще й як бувають, просто їх ніхто не помічає. Та й як можна помітити того, хто носить шапку-невидимку, гасає в чоботях-сороходах та ще й ганяє на килимі-літаку?

– На уроках потрібно бути дуже-дуже уважними, – посварила-ся пальчиком Нюта, – тим більше, якщо ви вчитесь у школі чарівників. А то начаклуєте собі рожеву козу, рогатого слона та бегемота з крилами і будете ховатися від них усе життя...

– Зла чаклунка – дуже небезпечна, – попередив Володя. – Вона може підкрастися вночі і вкласти у вашу голову лінощі, дурощі та заздрощі. Особливо, якщо перед сном ви забуваєте чистити зуби, прибирати іграшки та охайно вішати свій одяг!

Муха

На ігровому майданчику, прямо посеред гоїдалки, сиділа велика зелена муха і грілася на сонечку. Олексійко підкрався до неї і показав комасі кулак, опісля висолопив язик, надув щоки, а потім став обзиватися різними образливими словами.

– Що з тобою, Олексійку? Чи не захворів, бува? – захвилювалася Катруська. – Адже тільки хвора людина може сама з собою розмовляти і сама себе дратувати!

– А я не сам із собою. Я з мухою. Зараз її гарненько розіздлю – і вона мене вкусить.

– Ну, точно хворий! Прищів немає, лоб не гарячий, з носа не тече... Дивна якась інфекція, – не розуміла дівчинка.

– Та до чого тут інфекція? Просто я чув, що в Африці живе сонна муха. Кого вона вкусить, той спить, як ведмідь у барлозі. Я хочу, щоб мене вкусила не сонна, а безсонна муха. Я б до ранку грав у піжмурки, рахував зорі і, нарешті, дізнався б, чи справді вночі іграшки оживають та влаштовують бал!

– Мухи дивні такі: зимою сплять, влітку мед та малину лопають. Як їх тільки люди від ведмедів відрізняють? – не могла взяти до тями Ньюта.

– Муху можна покласти в коробочку і подарувати дівчинці, – запропонував Дмитрик. – А потім швиденько заткнути вуха і сховатися за виховательку...

– Мій брат Вітько каже, що в школі від нудьги скиснути можна. Тому я наловлю багато мух, поскладаю в коробочку і слухатиму на уроках, як радіо, – знайшов вихід Володя.

Ножиці

Напередодні випускного вечора всі прикрашали музичний зал повітряними кульками, паперовими квіточками та кольоровими стрічками. Один лише Дмитрик вештався без діла і увесь час повторював:

– Йожіці, йожіці, отакі ви, йожіці...

– Та поменшав ти чи що? – не витримав Володя. – Чи в логопедичну групу захотів? Чого ти балакаєш по-немовлячому?

– Розумієш, я тільки-но зараз збагнув, що таке йожіці. Є в мене приятель Юрко, який дуже прикольно розмовляє. На ложку каже «йошка», на слона – «шлон», на зозулю – «жужуля», а логопеда «голопедом» називає. А вчора прийшов до нас позичити «йожіці». Ми з мамою думали-думали, що він хоче, та так ні з чим додому й відправили. І я лише зараз зметиковав, що Юркові потрібні були звичайнісінькі ножиці.

– Ножиці – це така машинка для вирізування сміття, – нагадала Ганка.

– Ножиці дуже на людину схожі, – додала Нюта, зробивши «місток» на підвіконні, – у них також дві руки, дві ноги... Лише замість голови – шурупчик якийсь посередині.

– Раніше ножиць не було, – запевнив Олексійко, – і люди різали тканину, хутро та папір зубами. Але зуби швидко ламалися, і люди щодня ходили до стоматолога. А потім їм це набридло і вони придумали ножиці...

– Якщо раптом зникнуть всі ножиці, хлопчиків ніхто не підстригатиме, і ми з Нютою смикатимемо їх за хвостики та кіски, витягатимемо закладки і розв'язуватимемо бантики, – заявила Катруська.

– Колись я обов'язково зроблю собі ножиці, які самі різатимуть, клеїтимуть і самі сміття в кошик викидатимуть! – пообіцяв Вова.

?????

000

?????

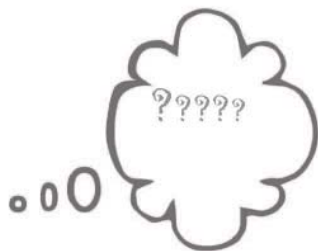
Коза на дивані

000

Диван

Доки малюки чепурилися до випускного вечора, Нюта вилізла на книжкову полицю, повикидала на підлогу книжки і, замотавшись у волосся, вклалася спати.

– А Нюта все тренується! – вигукнув Олексійко, намагаючись одночасно зав'язати шнурівку і застібнути гудзика. – Драбинок і канатів їй замало, вона вже на меблі перейшла. Звичайно, майстерність слід відточувати, але ж сьогодні – свято, можна й перепочити!

– А я й не тренуюся, я відпочиваю, адже диван існує для того, щоб на ньому спати.

– До чого тут диван? Ти що, на репетиції головою вдарилася? – перелякалася Ганка. – Це ж – поличка!

– То для тебе – поличка, – заперечила Нюта, – а для книжок, журналів і розмальовок – диван, адже вони там відпочивають.

– А ти не боїшся, що хто-небудь, наприклад я, тебе візьме і прочитає? – поцікавився Володя.

– Ну, це навряд. Тобі ще краватку зав'язати треба, піджак вдягнути, черевики начистити... Отож, я – в цілковитій безпеці, – запевнила дівчинка.

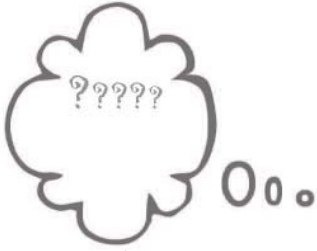
– Вово, лізьмо й ми на Нютин «диван», – запропонувала Катруська. – Адже на дивані дітлахи дивляться мультики, а дорослі – люблять одне одного! А ми з тобою вже дорослі – сьогодні закінчуємо дитсадок...

– На дивані живе тато, – заперечив Дмитрик. – Він там читає газету, дивиться телевизор і інколи цілує маму.

– На дивані слід стрибати, валятися, перевертатись і длубатися в носі, – пояснив Володя. – Тобто, радіти життю!

– А ще там гарно фарбувати нігтички, накладати макіяж, завивати волосся і грати в карти на щиглі та цукерки! – додала Ганка.

– Якби мама дозволила, я причепив би до дивана моторчик та й поїхав би в Київ, – поділився планами Олексійко. – І всім пасажирам я продавав би квитки на свій диван. Треба ж якось заробляти на морозиво...

267

267

Прибульці

– Все-таки дивно влаштований світ, – вкотре переконався Олексійко. – Ось школярі, відгулявши випускний, б'ють байдики, дивляться телевизор, тобто їдять життя повною ложкою, а ми, як і раніше, ходимо в дитсадок...

– Зате такого балу, як у нас, в жодній школі не було! – згадувала Катруська. – І на мітлі політали, і в кориті станцювали, і з комп'ютерними вірусами потоваришували, і в п'явок та павуків у гостях побули, і навіть застуду та нежить на безлюдну планету запустили...

– Так, Ірина Іванівна – молоток! – погодився Дмитрик. – Хоч вона і доросла тьотя, а мислить по-нашому, по-сучасному. До такого сценарію будь-яким мозком не додумаєшся.

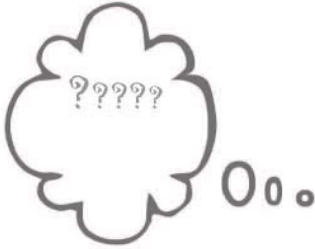
– Це – точно, подібна чудасія у звичайній, земній голові народитися просто не зможе. Я впевнена, наша Ірина Іванівна – іншопланетянка, – авторитетно заявила Ганка, припасовуючи до кіски четвертий бантик.

– Прибульці дійсно можуть перетворюватися на людей, – запевнив Володя. – Вони ходять на роботу, дивляться телевизор, їздять на машині, хрумпають чіпси, заводять собі папужок та діточок... Я думаю, в нашому садочку повно іншопланетянських дітлахів!

– Прибульці схожі на бісенят, – не погодилася Ньюта. – Вони – зелені, на голові в них – антени, а на лобі миготить, наче в міліції...

– Вони літають на великих тарілках і вміють пити горілку, їсти сало та показувати всілякі фокуси, – додав Дмитрик, перевертаючись догори дригом і намагаючись у такий спосіб зробити кілька кроків. – Усі дівчатка на Землі закохані в іншопланетян. Ось тому в мене стільки шанувальниць!

– Коли я виросту, то обов'язково полечу на Марс, – пообіцяв Олексійко. – Дуже мені кортить подивитися на їхніх людей, машинки та собачок. А ще я хочу вбити марсіанського таргана...

– Прибульці підглядають за нами, мов шпигуни, – застерегла Катруська. – А їхній ватажок схожий на Штірліца!

269

269

Відпустка

?????

У перший день літа на дітлахів чекав сюрприз – Наталія Михайлівна пішла у відпустку і тепер цілих півтора місяця замість неї працюватимуть Ігор Леонідович та Ірина Олександрівна.

– Це – несправедливо! – обурювалася Катруська. – Діанка зараз плаває в морі, їсть ананаси, засмагає на сонечку, а у нас зранку – гімнастика, ввечері – психогімнастика, а наступного дня – навпаки...

– Від такого життя ми скоро всі на Ньюту перетворимося, – зітхнув Олексійко, віджимаючись від підлоги.

– Коли дорослі не хочуть працювати, вони йдуть у відпустку, – пояснив Вова. – У відпустці вони подорожують, тягають величезні валізи і увесь час сплять!

– Скоро і я візьму відпустку, – озвалася Ганка, уважно роздивляючись залишки свого манікюру. – Я дуже втомилася в дитсадку! Змучилася рано вставати, їсти кашу, робити зарядку... А ще мене втомили наші пацани: за волосся смикають, косметику забирають! У мене вже нігтів не лишилося, щоб їх дряпати...

– У відпустку їдуть, щоб бешкетувати. Бо тут, у дитсадку, один великий дядечко пустувати нам увесь час заважає, – промовив Дмитрик, скоса позираючи на Ігоря Леонідовича.

– Коли ми з мамою візьмемо відпустку, то, як і Наталія Михайлівна, поїдемо на море, – вирішив Олексійко. – Там плавають медузи, і я буду їх лоскотати...

– Відпустка – це коли можна нічого не робити! Але від відпустки теж стомлюються, тому що важко увесь час лінуватися, – дійшла висновку Ньюта. – Коли я стомлюся відпочивати, то знову піду працювати дитиною у дитсадок...

Русалка

На вихідних Олексійко з батьками відпочивав біля річки.

– Там так цікаво! – ділився враженнями з друзями. – Вода – мокра, пісок – піщаний, а навкруги різні пляшечки та стаканчики валяються. Це, мабуть, русалки вночі бенкет влаштовували, от і з'явилося стільки сміття!

– Русалка – це така прикольна тітонька з довгим пухнастим волоссям, як у нашої Нюти і з хвостом, ніби у великої риби, – пояснила Катруська. – Вона живе у річці й хоче забрати мого татка. Він так води боїться, що мама його у ванну мало не лозиною заганяє...

– Русалки – дуже красиві, тому їх не можна їсти, – повчав Володя. – Якщо хтось на вудочку впіймав русалку, її треба відпустити!

– Русалку можна приручити і поселити у ванні, – порадила Ганка, – щоб вона там ворушила вухами і плюскалася...

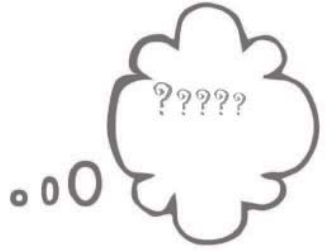
– Мама казала, що в нашій Десні є русалки, тому мені не можна купатися самому. Але я їх не боюся, бо вмію плавати на матраці й на кругові, – вихвалявся Дмитрик.

– Русалка – це дівчинка, яка плаває у річці або в тазику, – підсумувала Нюта.

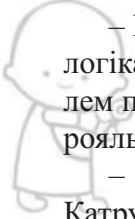

Коза

Ганка дуже уважно роздивлялася себе в дзеркалі.

– І чому тато вважає, що оце намисто пасує мені, як козі баян? – не могла зрозуміти дівчинка. – Адже в мене ні шерсті, ні ріжок немає. Яка ж я коза? Та й не вмюють, мабуть, кози грати на баяні. Чи все-таки вмюють?

– Ну, особисто я кози з баяном не бачив, – озвався Вова. – Але логіка мені підказує, що, якби в козлячому дитсадку музвихователем працювала наша Ірина Іванівна, ці тварини не лише баян, а й рояль, гітару і контрабас опанували б!

– Кози водяться в селі, де є бабусі й дідусі, – внесла ясність Катруська. – Вони їдять черв'ячків та травичку і дражняться з людьми.

– У кози є борода і її можна поголити електробритвою, – зрадів Олексійко.

– Коза – дуже весела чувачка, – запевнив Дмитрик. – Вона так прикольно буцається рогами! Я, коли був у селі, на власному досвіді переконався. Щоправда, сидіти на дереві мені було вже зовсім не прикольно, але то – дещо інша історія...

– Коза так смішно розмовляє, наче дядечко Жириновський у телевізорі, – поділилася спостереженням Ньюта. – Але, на відміну від нього, козу можна подоїти!

– Коза – це така панночка, яка постійно крутиться перед дзеркалом, – зауважив Вова і красномовно подивився на Ганку...

Кропива

Під час прогулянки Ігор Леонідович впіймав Катруську за парканом і не саму, а з цілим оберемком кропиви. Дівча стогнало, плакало, але продовжувало рвати бур'ян.

– Суботник собі влаштувала чи що? Так сьогодні ж – середа, – розгубився фізінструктор.

– Звичайно, боротьба з бур'яном – справа корисна. Але для цього зовсім не обов'язково тікати з дитсадка. Он на нашому майданчику повно споришу та грициків. Чому б їх не викорчувувати? – повчав Володя.

– Але мені не треба ні споришу, ні грициків, – хлюпала носом Катруська. – Мені потрібна лише кропива, тобто тобі потрібна... Ганка каже, що, якщо кропиву підкласти хлопчиківі, то він обов'язково зверне на мене увагу. От я й збиралася оцей оберемок підсунути тобі під ковдру! А тепер всюди пече, все болить і на пальчиках – пухирі!

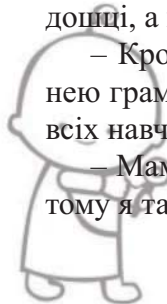
– Як добре, що моя дружина не знайома з вашою Ганкою, збагнув своє щастя Ігор Леонідович. – Бо кропива в ліжку щось мене не приваблює...

– Кропиву не можна пхати до рота, – застеріг Дмитрик, – тому що вона кусається, і тоді у вас буде обличчя, як у Чебурашки!

– А моя матуся готує з кропиви смачний борщик, – поділилася «рецептом» Нюта, – але спочатку вона її вбиває ножем, рубає на дошці, а потім ще й окропом обливає, достоту як у фільмі жахів!

– Кропива – дійсно корисна, – погодився Олексійко. – Якщо нею грамотно пожалитися, то можна і в дитсадок не йти. Зараз я всіх навчу...

– Мама каже, що мене знайшли не в капусті, а в кропиві, ось тому я така цікавенька! – заявила Ганка.

?????

000

?????

Черепаша на сонці

000

Телефон

Забувши про шахи, футбол та новеньку книжку, Володя спостерігав за Катруською, і чим далі, тим більше переконувався в тому, що якась вона сьогодні дивна. По-перше, вже півдня не звертала на Вову жодної уваги, що саме по собі було підозрілим. По-друге, не ліпила глиняних котлет, не варила трав'яного борщу й не намагалася всім оцим нагодувати друзів. Натомість, приклавши до вуха коробочку з-під сірників, дівчинка невідомо кому розповідала про погоду, пацанів і про те, що їла сьогодні на сніданок.

– Якщо їй не вистачає спілкування з розумною людиною, могла б зі мною побалакати, – розмірковував уголос Вова. – А може, нашу Катруську поцупили іншопланетяни, а замість неї підкинули дресированого клона?..

– Та що ти верзеш? У таку спеку різним там марсіанам не те що Катруську викрадати, а взагалі з літаючої тарілки виходити шкідливо, бо ще замість зелених чоловічків стануть геть червоними, – запевнив Дмитрик.

– Це точно, від такої погоди в кого завгодно дах поїде! – погодилася Ганка. – От і Катруська наша, ймовірно, сонячний удар отримала. Засуньмо її в холодильник, може, видужає...

– Ти що! Хто так поводиться з хворими? Бідолашечці й так зле, адже здорова людина сама з собою так довго не розмовляти-ме, – поспівчувала Ньюта. – Пропоную відвести її до медпункту, а Людмила Миколаївна сама вже розбереться, яким шприцом у яку частину тіла штрикати.

– Не хочу я уколів! Не хочу до холодильника! Не хочу! Не хочу! Не хочу!!! – затупотіла ногами Катруська. – Я вже одужала, тобто зовсім не хворіла. Просто мама пообіцяла подарувати мені

на весілля мобільний телефон, от я і вчуся ним користуватися. Мабуть, вже добре вмію, тому, Володю, ми можемо з тобою взяти шлюб просто зараз...

– І справді не хвора! – зрадів Вова. – До речі, телефони дійсно бувають звичайні і дуже прикольні, тобто мобільні. Мобільний телефон – це такий малюк, якого можна запхати під сорочку або покласти в шорти.

– По ньому можна балакати на вулиці, в тролейбусі, у пісочниці, а ще у ванні та в туалеті, – додав Дмитрик.

– Я обожнюю розмовляти по телефону з хлопчиками, – зізналася Ганка. – В садочку вони такі капоснючі, то щипають, то за волосся смикають. А по телефону – лагідні, мов хом'ячки.

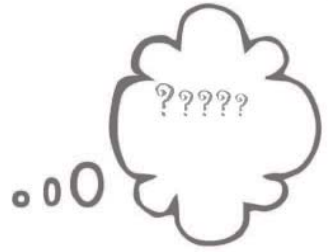
– Мама каже, що нам, малюкам, не слід по дві години теревенити по телефону. А то вушка зробляться великими, як у слоника, – застеріг Олексійко.

– А в нас вдома якийсь барабашка завівся, – бідкалася Нюта. – Він дзвонить по телефону, а коли хтось бере слухавку, то мовчить і хихотить, мов Шапокляк... Я навіть спочатку подумала, що це наш Олексійчик вичитав у довіднику мій номер і «розважається». Але ж Олексійко – неписьменний. Не знаю, кого й підозрювати...

Черепаха

– Подивіться, яка в мене засмага, – продемонстрував Володя.
 – Ані трохи не гірша, ніж у Ганки. І на солярій витратитися не треба. Два дні на пляжі – і готово!

– А я б не зміг нерухомо лежати на піску. Я ж не крокодил, щоб колодою прикидатися, – зізнався Олексійко.

– А ти не лежи, ти спортом займайся, – порадила Нюта. – Наприклад, можна зловити черепаху й гасати з нею наввипередки. Хто останнім прибіжить, той і чемпіон!

– Я б хотіла приїхати в садочок на великій черепасі, – замріялася Катруська. – Це було б дуже круто! Але спочатку потрібно таку черепаху знайти і з нею потоваришувати. Вона б мене возила до школи, на роботу і до чоловіка, тобто до тебе, Володю...

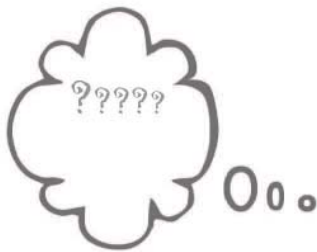
– Черепахи дуже схожі на людей, – приєднався до розмови Дмитрик. – Вони також вміють їсти, спати, гратися й залицятися до своїх, черепашачих, дівчат.

– Черепашка вміє дуже повільно лазити, плавати в акваріумі і дригати ніжками. Ось так! – заходився показувати Олексійко, беркицьнувшись на траву! – А якщо спекотно, можна притулити черепашку до живота й голосно заверещати, бо вона – холодна, наче холодильник...

– Черепахи теж бувають красивими і добрими, ніби наші бабусі, – промовила Ганка, намащуючи обличчя кремом від засмаги.

– Черепах не можна їсти, бо всі вони – дуже розумні, як наш Володя, – заявила Нюта. – Якщо ми з’їмо всіх розумних, то хто ж тоді залишиться?!

Годинник

Після прогулянки, доки дітлахи мили руки та готувалися до обіду, Катруська схопила іграшкову каструльку, налила туди води, щось висипала з кишені й почала розмішувати.

– Ми ще не починали сьорбати суп, а ти вже готуєш нам добавку! – обурювалася Ганка. – Багато лопати перед сном – шкідливо для фігури й корисно для целюліту...

– Та це не для вас, це – для годинника! Ви хіба не бачите, наш годинник так зголоднів, що вже й «ходити» не має сили? А без годинника ніяк не можна. Як же тоді Ігор Леонідович дізнається, коли слід закінчувати тиху годину і починати гімнастику? От я для них обох кашку і варю!

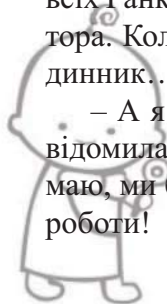
– Не знаю, як там Ігор Леонідович, а годинник каші точно не їстиме, – запевнив Володя. – Годинники харчуються маленькими батарейками. А їжу для них за грошики знаходять на базарі...

– У мене вдома будильник вміє кукурікати, гавкати, нявкати і говорити, як мама, – вихвалявся Дмитрик.

– Коли дзвонить будильник, мені хочеться його зжерти, бо він мене будить на найцікавішому. Але я вмію прикидатися, що сплю, – поділився досвідом Олексійко. – Ховаю голову під подушку і показую йому язика!

– Годинники народжують на заводі дяді і тьоті, – провіттила всіх Ганка. – Є годинники для дівчаток, для хлопчиків і для директора. Коли я виросту, то вийду заміж лише за новий, золотий годинник...

– А я мрію сісти в машину часу і полетіти у майбутнє, – повідомила Ньюта, – аби побачити, на що перетворяться люди. Я думаю, ми будемо великими, міцними, сильними і балакучими, мов роботи!

Цукерки

Нюта принесла в садок цілий бідончик чорниці і щедро почастувала друзів, а потім, сівши на шпагат і поставивши посудину з ягодами собі на голову, заходилася ласувати сама. Як вона їла! Примружувала очі і прицмокувала, смакуючи кожною ягідкою.

– Фу, кислятина! – скривилася Ганка. – А Нюта лопає, аж за вухами лящить, та ще й кайфує при цьому...

– Це для нас, людей, чорниці – кислятина, а для гімнасток – мов цукерки, – вніс ясність Вова. – Адже в ягодах – багато вітамінів. Та й взагалі, чим корисніша їжа, тим противніша вона на смак. Втім, користь користю, а від цукерок я б зараз не відмовився.

– Я знаю, як можна робити цукерки! – підбіг Олексійко. – Треба взяти шоколадку, куплену мамою, і розламати її на шматочки. А потім кожен шматочок замотати в красивий фантик.

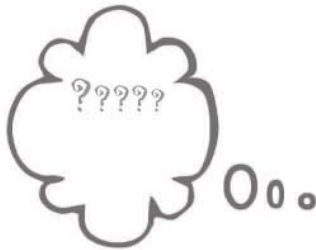
– А я б хотіла жити на шоколадному острові, – фантазувала Катруська. – Щоб там все було з шоколаду! Я б кожен день ходила і облизувала дерева, лавочки, перехожих і тебе, Володю, теж облизувала б...

– Не сумніваюся, – зітхнув Вова.

– Якщо дитинка не хоче їсти цукерки, вона – серйозно хвора і її потрібно лікувати, – турбувався Дмитрик.

– Дорослі дуже люблять смоктати цукерки, – переконувала Ганка, – але інколи прикидаються, ніби їм – байдуже, аби їх не дражнили...

– У цирку ведмедикам дають цукерки, тому вони – веселі і слухняні. Якщо хлопчиків та дівчаток увесь час годувати цукерками, то вони теж будуть хорошими, як ведмедики! – дійшла висновку Нюта.

Сонечко

Нютин тато – дядечко Дмитро – зайшов за донькою в дитсадок і став свідком досить дивної сцени. Розпатлана, мов тисяча пуделів, Нюта застрибувала на коліна до Ірини Олександрівни і та намагалася її розчесати. Але тільки гребінець опинявся в самій гушавині волосся, дівча зривалося й бігло в інший кінець кімнати, потім поверталося назад, знову застрибувало на коліна... Через півгодини, коли татусь вже збирався зловити своє чадо і відвести в салон «Нателла» або в інше місце, де стрижуть дуже якісно й дуже коротко, «племінниці» набридло мучити свою «тьютю».

– Дякую! Саме про таку зачіску я і мріяла, – зраділа Нюта.
– Тепер я – така розкуйовджена, як найкумедніша хмарка...

– Ніяка ти не хмарка, – заперечив Дмитрик. – Ти – сонечко, тільки замість променів у тебе – кучерики.

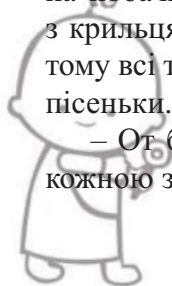
– Сонце і місяць – це такі м'ячики, які хтось колись забив на небо,
– пояснив Володя. – Вони там живуть разом, але гуляють по черзі...

– Сонечко не можна взяти в долоньки, бо воно – дуже гаряче,
– застерегла Катруська. – Тому його ніхто й не несе на землю. Але воно за нами сумує і бавиться сонячними зайчиками.

– Якби не було сонечка, то люди та маленькі дітки ходили б на роботу з ліхтариками. Влітку можна було б не носити штани, сорочку та інший одяг, бо все одно нічого не видно, – зауважила Ганка.

– Якщо на сонечко подивитися крізь підзорну трубу, можна побачити крапочки. Але насправді це – симпатичні дівчатка з крильцями, – переконував Олексійко. – Вони – дуже крихітні, тому всі там вмішуються. А ще вони вміють літати та цвірінкати пісеньки.

– От би мене до тих дівчаток! – вигукнув Дмитрик. – Я б із кожною з них дуєтом і поцвірінкав, і політав би залюбки...

Море

Нюта десь пропадала тижнів зо два. Малюки сумували за нею.

– Я, якщо не смикну когось за кучерик і не отримаю за це добрячої здачі, хворим почуваюся, – зізнався Олексійко.

– Без Нюти погано, – погодилася Ганка. – Вона мене навчала аеробіці, а це дуже потрібно для підтримання фігури в ідеальному стані! Адже Ігор Леонідович тільки й знає, як м’язи качати та в футбол ганяти й ні бельмеса не петрає в тендітності та грації. Та й Ірина Олександрівна, залишившись без улюбленої «іграшки», увесь час намагається розчесати мою «кудельку» і заплести кіски. Я, звичайно, опираюся, але надовго мене не вистачить...

– Горе та й годі, – хитала скрушно головою Катруська.

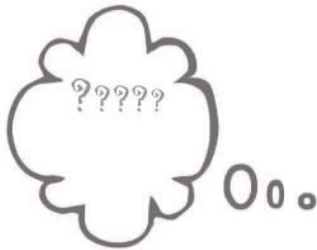
– А ось і я! Тільки вчора з Криму, – вбігла до групи Нюта.

– Як із Криму? – здивувався Володя. – У Криму – море, сонце, пляжі, а ти – біла, мов сметана! Може, ти щось наплутала? Мабуть, ти не в Криму була, а в тундрі чи в Гренландії. Адже, після відпочинку біля моря, в усіх людей, навіть у гімнасток, з’являється засмага!

– А хто тобі сказав, що я відпочивала? Я, разом зі школою художньої гімнастики, їздила у гастрольний тур. Ми каталися на автобусі і виступали в різних містах. Так що сонце та море на мене тільки крізь вікно дивилися...

– Море – це така калюжа, тільки дуже-дуже велика, – про всяк випадок, нагадала Катруська. – У ній плавають лисі і патлаті. Вони верещать, бризкаються, а коли стрибають, то ляскають черевом по воді!

– Море водиться в Криму. Воно пахне водоростями, людьми і пивом, бо всі хочуть купатися, особливо як вип’ють... – додала Ганка.

– У морі живе морський цар, – запевнив Дмитрик. – Він ворухить бородою, бігає по дну з вилами і пускає хвилі. А ще лоскоче п'яточки цікавим дівчаткам... Ох, і кортить же мені побути таким царем!

– А я хочу приплисти на безлюдний острів, – поділився планами Олексійко. – Жувати там різних жучків і черв'ячків. Вимаститися в багнюці, заблукати в печері. І стати останнім героєм, як Вовочка Пресняков...

– Коли я виросту, куплю собі корабель та папугу і стану добрим піратом, – вирішив Вова, – бо всіх своїх полонених навчу плавати!

?????

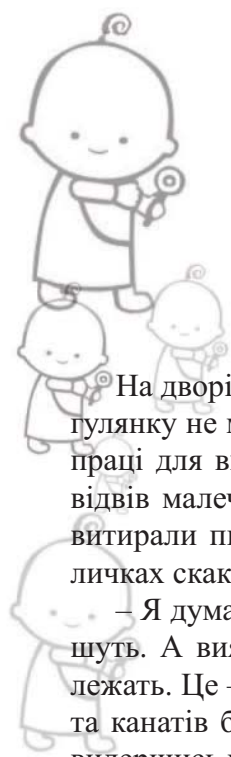
000

?????

Кіт на горщичку

000

Спортзал

На дворі панувала справжнісінька злива, тому про жодну прогулянку не могло бути й мови. Щиро вірячи у величезну користь праці для виховання підростаючого покоління, Ігор Леонідович відвів малечу до спортзалу й наказав навести там лад. Дітлахи витирали пил, підмітали сміття, розкладали по тумбочках і полочках скакалки, м'ячики, кульки та ще якісь невідомі речі.

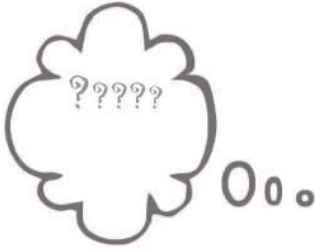
– Я думав, мати – це погані слова, які хулігани на паркані пишуть. А виявилось, що мати не на паркані, а ондечки, в кутку лежать. Це – такі подушки, які підкладають, щоб нам з драбинок та канатів було зручно падати, – дивувався Олексійко. А потім, видершись на канат, гепнувся додолу. – Не такі вже вони, ці мати, і м'які... – потер забите місце.

– Чого тільки в нашому спортзалі немає! – вигукнула Ганка, викотивши з-під лавки гірню. – І м'ячики, і прапорці, і обручі, і навіть справжній живий дядя Ігор Леонідович...

– І все-таки наскільки дівчатка від нас, пацанів, відрізняються! – філософствував Вова. – Ось ми ходимо до спортзалу, щоб стати міцними та витривалими, а вони – аби скося позирати на фізінструктора, тихесенько зітхати та рясно червоніти.

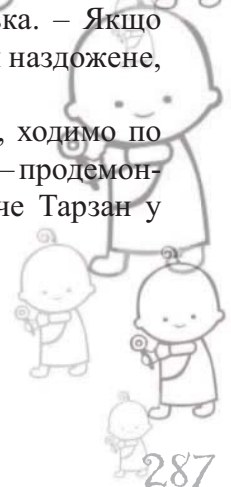
– Знайшли на кого витріщатися! – обурювався Дмитрик. – І що в тому фізкультурникові цікавого? Волосся – не руде, на обличчі – жодної весняночки. Та краще б на мене дивилися! Ну, нічого, трішки підросту і теж стану тренером. У мене буде найкращий у світі спортзал, наймодніші тренажери і найбільший свисток. Я тренуватиму дівчаток з нашого садка та різних незнайомих панночок, а вони за це мене любитимуть та годуватимуть морозивом!

– До чого тут морозиво? У спортзалі треба повзати, стрибати та втікати від інструктора, – навчала Катруська. – Якщо талановито втечете, то він вас навіть похвалить, коли наздожене, звичайно...

– У спортзалі ми висимо на канаті, як мавпочки, ходимо по дошці, мов крокодили, стоїмо на одній нозі, ніби чаплі, – продемонструвала Ньюта. – А Ігор Леонідович серед нас, наче Тарзан у джунглях!

287

287

Горщик

Інколи складається враження, що дорослі існують лише для того, аби вигадувати різні жахи й лякати ними діточок. Домовики, бабаї, велети, чудовиська... Хіба все перерахуєш? Когось батьки обіцяють віддати Сніговій Королеві, когось – назавжди залишити в дитсадку... Але є одна універсальна страшилка, якою лякають не лише вихованців «Золотої жабки», а й, мабуть, усіх малюків Чернігова. Якщо дитина погано їсть, бешкетує або не хоче спати, її обіцяють відвести в ясельки й примусити мити за всіма горщики. От і сьогодні, коли дітлахи розійшлися не на жарг, Ігор Леонідович вдався саме до цього старого й перевіреного засобу. Спочатку ніхто не повірив, що педагог виконає свою погрозу, але потім, коли на порозі з'явилася Тетяна Петрівна, малята дуже стривожилися, адже всім відомо, що вона на Новий рік працює Бабою Ягою, на 8 березня – грозовою хмарою, а решту часу – вихователькою в ясельній групі.

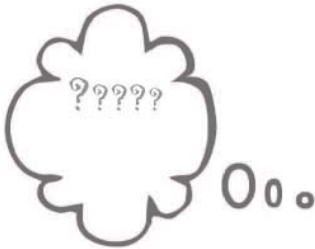
– Мені не можна мити горщики! – репетувала Ганка. – В мене – новенькі гелеві нігтики і щойно зроблений манікюр.

– Я – професійна гімнастка. Я не вмю мити горщики. Мене тільки жонглювати ними вчили, – заявила Нюта.

– А в мене свині не поєні, корови не доєні, Володя – голодний, – гриміла каструльками Катруська.

– І взагалі, горщик – то вид транспорту. Сідаєш на нього й ковзаєш по підлозі, ніби Шумахер. Тільки треба слідкувати, щоб «пальне» під ноги не повипадало, – застеріг Олексійко.

– Горщик – це такий же одяг, як шапка чи капелюх, – заперечив Дмитрик. – Тільки його не на голову вдягають, а на інше, не менш цікаве, місце...

– Раніше горщики були глиняними, – ностальгійно зітхнув Володя. – У них варили їжу. А тепер вони – металеві та пластмасові, і їжу у них не варять, а висиджують, наче квочка яйця...

– Горщик для малюка, мов парашут для десантника, головний атрибут професії, – дійшла висновку Ганка.

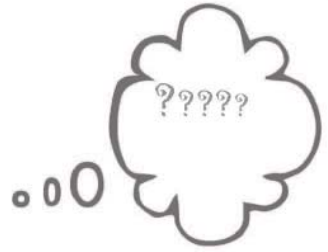
Але раптом виявилось, що Тетяна Петрівна зовсім не збирається вербувати безплатну робочу силу. Вона просто переписала у фізінструктора комплекс ранкової гімнастики та й пішла собі.

– Ну, і страху ж натерпілися! – вигукнула Катруська. – Все-таки життя – повне випробувань. У дорослих це – армія та інститут, а в нас – горщики і манна каша...

Ким

Під час сніданку Ньюта поведилася якось неприродно: крутилася, підстрибувала на стільці, висолоплювала язика, показувала різні гримаси...

– Дивіться, Ньюта на мене перетворюється! – зрадів Олексійко.

– Тепер ми зможемо разом виступати в цирку, мов клоуни-близнюки.

– Ньюто, ну ти ж раніше хорошою дівчинкою була! – не витримала Ірина Олександрівна. – А тепер ким стала?

– А тепер я – неслухнянка пухнаста, – зробила янгольське личко дівчинка.

– Всі пухнастики дійсно – страшенно неслухняні, – підтвердила Ганка. – От мій котик Мурзик – пухнастий-препухнастий, а такий шкідник, такий капосник! Я його і з фіранки знімала, і зі столу зганяла, і з ліжка за вухо витягувала...

– Хто з кішкою спить у ліжку, тому й блохи не вдивовижку, – похитав головою Дмитрик.

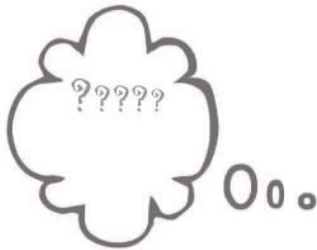
– Котикам потрібно носити табличку «Обережно! Злі кігті!» – внесла пропозицію Катруська. – А то підбіжить Олексійчик, смикне котяру за хвоста, а потім ходитиме забинтований, наче мумія!

– Кішка вміє гуляти на даху, у кімнаті, по шторі і навіть сама по собі, – нагадала Ньюта.

– Котики на нас, дітей, дуже схожі, – запевнив Олексійко. – Так само люблять лазити по деревах, гратися з м'ячиком, пити молоко... Тільки, замість цукерок та морозива, вони пацюків та мишей лопають!

– Коти – це родичі тигрів, левів та пантер, – пояснив Вова. – Тому, Ганко, якщо годуватимеш Мурзика самим лише м'ясом, він рано чи пізно заведе собі смужки, ікла та гриву і втече до джунглів...

Гуска

На ігровому майданчику, просто на гойдалці, сиділа невідома істота яскраво-зеленого кольору.

– Рятуйте! Крокодил! – заверещав Олексійко й подерся на вербу. – Ой-ой! Тут теж крокодил. Нашестя крокодилів! Ховайся, хто може!

– Відставити паніку! – наказав Володя. Потім підійшов до «крокодила», посадив його на листочок і відніс у кущі. – Теж мені знайшов страшного звіра... Це ж – звичайнісінька гусінь. Невже ти її раніше не бачив? Вона тільки для рослин – небезпечна, а людей, навіть майбутніх клоунів, гусінь ніколи не куштує.

– Я й справді раніше гусені не бачив, – трохи заспокоївся хлопчик. – Тільки її маму, коли в селі був. Адже у курки діти – курчата, у жабки – жабенята, а у гуски – гусінь. Чи не так?

– Гуси, як і дівчатка, любляють грати в «класики», – поділився спостереженнями Дмитрик. – Я сам бачив, як гуска в дворі на одній нозі стрибала!

– Є птахи перелітні й зимуючі. А гуска – птах сарайний. Вона всю зиму в сараї сидить і лапу смокче, ніби ведмедик, – продемонструвала Катруська.

– Гуси бувають гуси-лебеді і гуси-гуси, – пояснила Ганка. – Гуси-лебеді у Баби Яги групою захвату працюють, а гуси-гуси чекають, доки моя бабця їх хворостою на копанку погонить.

– Гуска – істота універсальна, – підсумувала Нюта, – має ласті, наче морж, сичить, мов кобра, та ще й щипається, як наші пацани...

Газета

Ганка бігала по майданчику, викрикуючи:

– Свіженькі газети! Новенькі газети! Купуйте газети! Один флакончик парфумів – і газета ваша...

– Світ бізнесу такий жорстокий, – зітхнула Катруська. – Не встигла наша Діана на море поїхати, як у неї вже з'явилася конкурентка.

– Та хіба це – газети? Це – кольоровий папір для аплікації. Що ти, Ганко, людей дуриш? – обурювався Володя.

– Нікого я не дурю. Просто подумала, що було б добре, якби газети робили різнобарвними: червоненькими, жовтенькими, фіолетовими. І щоб не було у них жодних літер. Нехай би люди самі придумували новини, які їм подобаються, та й записували б...

– Я вмю читати газету, як тато, – вихвалявся Олексійко. – Вдягаю окуляри, влягаюся на дивані, накриваю обличчя газетою і хроплю собі, наче трактор!

– Можна зробити в газеті дірочки і крізь них дивитися, ніби в бінокль, на гарних дівчаток, цікаві іграшки та смачні цукерки, наче шпигун Джеймс Бонд, – додав Дмитрик.

– Газета – це такий засіб від тарганів, – заперечила Катруська. – Згортаєш її в трубочку, гасаєш по квартирі і верещиш не своїм голосом, доки всі таргани не злякаються та до сусідів не повтікають...

– Тато каже, що найкраща газета – «Дзеркало тижня». Дійсно, найкраща, – погодилася Ньюта, – адже літачків, корабликів та капелюшків з неї виходить більше, ніж із п'яти пачок кольорового паперу!

?????

Портфель

– Ми вчора з мамою ходили на базар, – повідомила Ганка.
– Купували шкільне приладдя: зошити, ручки, пудру, помаду та необхідний для школи транспорт.

– Транспорт? То ти їздитимеш на уроки на велосипеді? – за-
дів Володя. – Даси покататися?

– Ганка на велосипеді? Та їй, мабуть, ролики купили наймод-
нішої моделі, – припустила Ньюта. – Шкода, я – гімнастка, а не
фігуристка, а то б позмагалися в гнучкості та грації!

– Як на мене, Ганці більше за все автомобіль пасує, – заявив
Дмитрик.

– Так, від «Мерседесика» з власним водієм я б, звичайно, не
відмовилась, – зізналася Ганка. – Але мені портфель купили. Це
– такий автобусик, в якому книжки, зошити та ручки до школи
їздять!

– Класний портфель для леді – річ незамінна, – підтвердила
Катруська. – У ньому і їжачка тримати можна, і від хуліганів ним
захищатися зручно, та й взимку з гірки, мов на санчатах, спус-
катися прикольно...

– Коли я виросту, куплю великий-превеликий, важкий-преваж-
кий портфель, мов у справжнього директора, – замріялася Ньюта.
– І заведу секретаря-культуриста, який всюди його тягатиме!

– А я б хотів придбати собі портфель на коліщатках, – повідо-
мив Олексійко, – щоб він і сам до класу їздив, і мене підвозив.

– Якщо хлопчик підносить портфель дівчинці, він – джентль-
мен, іншому хлопчику – справжній друг, а якщо гамселить порт-
фелем когось по голові – склеротик, котрий просто розум вдома
забув... – розвів руками Вова.

?????

000

?????

Кони́к на Місяці

000

Зубна паста

?????

Всім відомо, що налякати або вивести з рівноваги Володю може лише диво, та й то тільки в тому випадку, якщо воно дуже добре постарасться. Але сьогодні, побачивши Ганку, Вова буквально оторопів. Та й було чого! Найбільша модниця дитсадка прийшла в подертому одязі, з розкуйовдженим волоссям та ще й з голови до п'ят заляпана чимось бруднувато-білим.

– Невже оце – нова мода, бомжакуватий стиль? – здивувався Дмитрик.

– Та ні, просто Ганка, мабуть, послухалася моєї поради і записалася до тренажерного залу, – висунула припущення Нюта.

– Тільки я забула сказати, що тренуватися слід у спеціальному, спортивному одязі, а сама Ганка не допетрала...

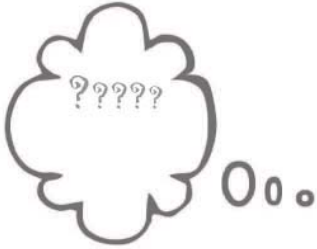
– А я думаю, вона нарешті вирішила взятися за розум і зайнятися наукою. Всю ніч, ймовірно, експериментувала в лабораторії, – промовив Володя, трохи оговтавшись.

– Ох, і навігадували! Та просто я намагалася своїх песика і котика навчити чистити зуби, а вони пручалися, не хотіли ставати людьми. І от результат... – пояснила Ганка.

– А я люблю чистити зуби жуйкою, – озвалася Катруська. – Вона – така солоденька і смачна! Якби мені щохвилини дарували жуйки, я б увесь час займалася виключно чищенням зубів. Я б їх чистила собі, Володі та всім бажаним!

– Дякую, але зубна паста мені якось більше до вподоби... – чемно відмовився Вова.

– Зубною пастою треба чистити щічки, носик, губки, ручки, ніжки, платтячко, туфлі та піджак, – підказала Нюта.

– Зубною пастою можна дуже добре бешкетувати, – додав Олексійко, дістаючи з кишені тюбик «Колгейту». – Якщо хтось спить, його необхідно всюди вимастити. І він буде, як індіанець Чингачгук-Великий Змій!

– Я думаю, зуби треба чистити, аби можна було цілуватися, – заявив Дмитрик. – Коли мама мене цілує, від неї завжди приємно пахне...

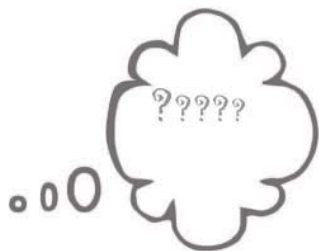
297

297

Сміл

– Ну, от, здається, я вже повністю готовий до школи, – повідомив Володя. – Я читаю навіть краще, ніж мама, тато та Вітько разом взяті!

– А я вмію швидко та охайно складати в портфель свої речі, – сказала Катруська.

– А я дуже каліграфічно пишу, а ще красиво лажу по канату, вишу на трапеції, кручу обручі та жонглюю кульками, – приєдналася до розмови Нюта.

– Тю, здивували! – сплеснула в долоні Ганка. – Я теж багато чого вмію класно робити. Наприклад, дуже красиво сиджу за столом. Для цього я вилажу з ногами на стілець. А ноги в мене – мов у Джулії Робертс та Верки Сердючки. Замилуєшся!

– На столі можна лежати, спати та освідчуватись комусь у коханні, – запевнив Дмитрик. – Я саме так і роблю...

– На столі треба сидіти, стояти і танцювати. Головне, не потрапити ногою в холодець чи гарячу картопельку, – застеріг Вова.

– На столі слід грати в карти та доміно, – заперечив Олексійко. – А хто програє, мусить залізти під стіл і голосно кукурікати, мов ненормальний!

– Коли до людей приходять свята, треба, щоб на столі було багато горілки та оселедців, – навчала Катруська. – Тому що всі свята потрібно дуже добре відзначати під столом... Ой, я, здається, щось не те сказала...

Прання

Під час прогулянки Дмитрик з Олексійком дуже талановито погралися на майданчику, тому з волосся, вух та носів у хлопчиків висипався пісочок.

– І що ж мені тепер з вами робити? – розгубилася Галина Іванівна. – До групи вас пускати не можна, бо ви всю підлогу перетворите на пісочницю...

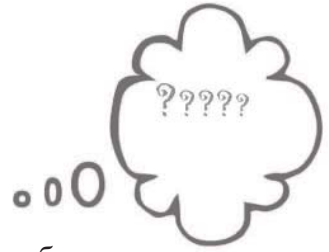
– А ви їх до пральні відведіть, – порадила Ньюта. – Тьоті Жанна і Тетяна їх швидко в пральній машині відмиють, ще й сушитися повісять на мотузочці, наче білизну. А якщо під час прання щось відірветься – не біда. Кастелянка Надія Анатоліївна все заштопає і пришиє!

– Щоб добре грати, потрібно вимаститися, як порося, виправдовувався Олексійко. – Якщо мама мене всього дуже сильно виполіскує та викручує, це означає, що прогулянка вийшла на славу!

– Я вмю прати шкарпетки, – поділився досвідом Дмитрик. – Треба взяти дві шкарпетки, вкинути у мисочку і чекати, доки вони там випруться. А щоб знати, що вони вже виперлися, їх треба трішечки понюхати...

– Я люблю ховатися в пральній машині, – зізналася Катруська. – Там дуже цікаво пахне мамою, татком і бабусею!

– Вчора я хотіла випрати свого кота Мурзика, – озвалася Ганка, намагаючись за допомогою пудри та тонального крему замаскувати подряпини. – Насипала я шампунь, налила прального порошечку, накрапала таткового одеколону... Але Мурзик пратися ще не звик. Він заверещав людським голосом, ніби Вітас із Катєю Чілі дуєтом...

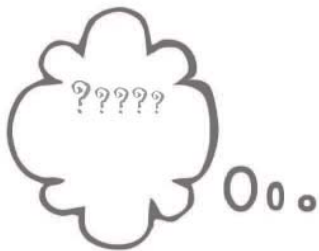

– Прати потрібно сорочечку, штанці, шубку, черевички, краватку і капелюха, – підсумував Володя. – А потім їх можна випрасувати праскою або погладити міцними чоловічими руками!

Але на пральню Дмитрусь з Олексійком не потрапили. Натомість їх відвели на подвір'я й примусили витрушувати один одного та вибивати одяг. А потім, коли всі дітки, пообідавши, спали в ліжечку, друзяки сьорбали холодний борщ та ковтали задубілі макарони...

Очі

– Ой, лихо мені, лихо! Все, життя скінчилося! Помираю! – репетувала Ганка. – А я ще – така молоденька, так не хочеться з цим світом прощатися.

– Тобі зле? Щось болять? – турбувався Володя. – Покликати Людмилу Миколаївну?

– Ніщо мені вже не допоможе. Це – кінець, – прошепотіла дівчинка, простягаючи Володі флакончик з-під туші для вій. – Ось, бачиш, він порожній...

– От чудасія! – вигукнув хлопчик. – Я читав, що смерть може жити в яйці, на кінчику голки. Але щоб у пляшечці з косметичними засобами... А ти нічого не плутаєш?

– Я не можу жити без туші. Справжня панночка мусить увесь час фарбуватися, щоб її очі було добре видно!

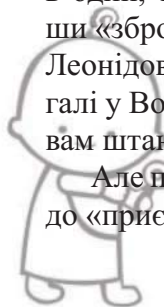
– Але ж твої очі і так – дуже великі і дуже виразні, в них навіть потонути можна, – втішав подружку Дмитрик. – Хочеш, я просто зараз у них втоплюся?

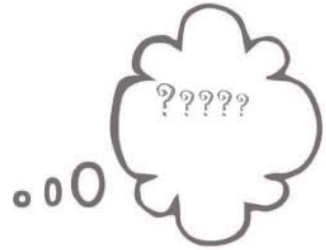
– Не варто. А то в нашій групі цілих два трупи буде. Втім, лише двома тут не обійтись, – зітхнув Вова, помітивши Катруську.

Та, тримаючи в кожній руці по водяному пістолету, неквапом підійшла до гурту:

– Щоб вдало вийти заміж, треба навчитися стріляти очима – то в один, то в інший бік, – промовила Катруська і, прилаштувавши «зброю» на рівні очей, натиснула на гачок. – Ой, ой-ой, Ігорю Леонідовичу, я зовсім не збиралася з вами одружуватися! Я взагалі у Володю цілила. А те, що у вас влучила, навіть добре. Тепер вам питання не треба прати...

Але педагог, роззброївши «терористку», наказав їй качати прес до «приємної втоми»:

– Тобто, доки я не стомлюся дивитися на це присмне видовище або джинси мої не висохнуть...

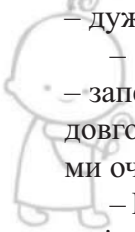
– Очі бувають блакитними і карими, зеленими та жовтими, сірими і п'яними, солоними та колючими, – розповідала Нюта.

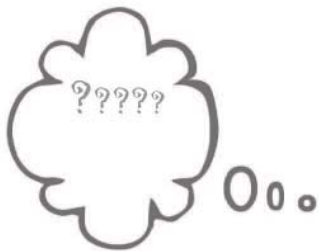
– У віслючка вони – сумні, у їжачка – добрі, а в наших пацанів – дуже хитрі та капосні!

– Дуже важливо вміти робити очі великими та квадратними, – запевнив Олексійко. – Якщо хтось у когось закоханий, то треба довго дивитися на нього і не кліпати своїми палкими витріщеними очима, мов удав на кролика. Коротше, ось так...

– Щоб цілуватися по-справжньому, потрібно дуже цікаво зітхати і голосно ляскати віями, – висловив рекомендації Дмитрик.

– Якщо які-небудь дорослі дядечко чи тітонька обманюють, то в них очі бігають і увесь час моргають, – зауважив Вова. – І при цьому вони чомусь дивляться на свої капці...

Місяць

– Люди, дивіться, кого я вам привів! – кричав з порога Олексійко. – У роздягальні зловив, біля шафок крутилася. Мабуть, за солодощами прийшла...

– Та це ж Діанка! – зраділа Катруська.

– Яка в тебе класна засмага! Та ти й сама підросла, посвіжішала, – сипала компліментами Ганка.

– А Наталія Михайлівна з тобою? Вона вийде до нас сьогодні на другу зміну? – сподівався Володя.

– Ні, мама залишилася вдома. Ми з нею дуже добре відпочили на морі. І тепер їй треба бодай тиждень відпочити від мене та від відпочинку, інакше вона зависе, загарчить і втече на Місяць. Вона сама так сказала...

– Місяць – це такий добрий рогатий дядечко, який виховує маленьких зірочок у небесному дитсадку, – уточнила Нюта.

– А ще він підглядає, що ми їмо на вечерю, – додала Катруська. – Дивиться крізь віконце на наші цукерочки, йогуртики та манну кашу і облизується, мов сусідський Джульбарс...

– Місяць – це такий ліхтарик, – заперечив Володя. – Він показує дорогу, щоб уночі п'яні дяді та міліціонери не заблукали!

– Колись місяць був красивим парубком, – нафантазував Дмитрик. – Але його зачарувала зла чаклунка й почепила так, щоб його зняти ніхто не зміг. От він і не спить вночі – чекає, що хтось у нього дуже сильно закохається, як Катруська в нашого Вову. Тоді місяць знову перетвориться на хлопця й гепнеться на землю...

– Місяць мешкає на небі, – показала на стелю Ганка, – в жовтому будиночку, зі своєю дружиною Місячихою. Їх легко розрізнити: Місяць – великий і товстий, а Місячиха – худенька, мов таранька. У них там – своє небесне господарство: телевізор, холодильник, пілосос, собачки, котики, корівки, кози і... таргани.

Кінь

Під час прогулянки малюки, лежачи на ковдрі та спостерігаючи за хмаринками, ділилися планами на майбутнє.

– Я, коли виросту, пофарбую волосся у зелений колір, почеплю в кожне вухо по десять сережок, а в носа – кільце, – вирішила Ганка.

– А я працюватиму на «швидкій допомозі». Лікуватиму отих бідолах, які зустрінуть Ганку в темному провулку чи на сонячному проспекті, – пообіцяв Вова.

– А я, коли зароблю трохи грошенят, куплю собі білого коня, – заявив Дмитрик. – Хай дівчатка думають, ніби я – принц!

– Є така маленька конячка з великими вухками, – озвалася Нюта. – Її звуть поні. Вона – дуже лагідна і вміє катати дітей. Але дорослі з нею не дружать, тому що не сприймають всерйоз. Але, коли я стану дорослою, цю конячку всиновлю... Ой, ні, в дочерю... Ну, тобто любитиму її зранку й до вечора!

– Я просто обожаю коней, – зізнався Вова. – Якби я був президентом, то зробив би так, щоб усі люди їздили на кониках. А різні «Мерседеси» здав би на металобрухт, або в музей...

– Коні – дуже розумні, благородні та красиві. І чому люди не схожі на коней? – зітхнула Катруська.

– Якщо хтось – не дуже хороший, то коник це відчуває і не хоче його катати. А нормальних пацанів та пацанок він може возити до самої пенсії! – запевнив Олексійко.

?????

000

?????

Будяки на канікулах

000

Будяк

Повернувшись на роботу після відпустки, Наталія Михайлівна ввійшла в групу й мало не зомліла від несподіванки. Та й було чого! На її робочому столі стояло відро, повнісіньке різних бур'янів. Чого тільки не було в імпровізованому букеті. І кропива, і осот, і реп'яхи, і чортополох, і величезні пихаті будяки з товстими колючками та фіолетовими квіточками...

– Це вам – подаруночок, – пояснив Дмитрик. – Адже всім жіночкам потрібно дарувати квіти! Звичайним матусям та дівчаткам – троянди, а Бабусям Ягусям і кікіморам – будяки...

– Так-от, виявляється, на кого я, по-вашому, схожа! – образилася вихователька.

– Та ні, Дмитрик зовсім не те мав на увазі... – виправдовувалася Ганка. – Та й із будяка запросто можна цивілізовану квітку зробити. Розчесати, підфарбувати, підстригти шпичаки – і хоч зараз став у букет!

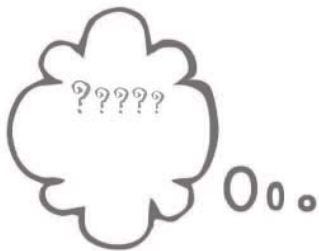
– А якщо макіяж бур'янам не допоможе, теж не переймайтеся. Цим букетом можна від хуліганів захищатися. Головне, не забувайте увесь час тягати його з собою, – порадила Катруська.

– Та що ти верзеш? Як будяк може захистити від хуліганів? Він же сам – невихований розбишака, як Чахлик Невмирущий чи Соловей Розбійник, – запевнила Ньюта – тільки не людячий, а квітковий...

– Будяк – це такий добрий робот-поліцейський, – заперечив Володя. – Він охороняє луг від різних бешкетників. Саме тому на голові в будяка – шолом, а на руках-листочках – довжелезні колючки.

– Ввісні я літаю на мітлі, стрибаю з парашутом і так ковзаюся на подушці, що моя зачіска перетворюється на ціле поле будяків, – зізнався по секрету Олексійко.

Ванна

Галина Іванівна, як і всі няні в «Золотій жабці», страшенно не любить безладу і бруду й завзято бореться з ними все життя: ретельно витирає пил, миє підлогу й не пускає до групи замурзаних дітей. Тому після прогулянки малюки заходилися приводити себе в належний вигляд: під краном мили руки, в тазіку – ноги. Олексійко старався найдужче: тер спину, намилював коліна, полоскав вуха... Але – от дивина! – чим довше мився, тим бруднішим ставав.

– Мабуть, мило мені дісталосся несвіже або водичка трохи зіпсувалася, – вирішив хлопчик.

– Ванну приймають люди і поросята. Люди, аби стати чистими, а поросята – щоб брудними, – зауважив Вова.

– Ванна – це таке море, тільки кімнатне, дресироване, – пояснила Нюта.

– У ванні можна плисти в далекі краї, рятувати потопуючих, воювати з акулами... – додав Дмитрик. – Головне – сусідів не затопити...

– А я б хотіла, щоб у нашій ванні завелася справжня, жива русалка, – поділилася заповітною мрією Ганка. – Вона б учила мене плавати, пірнати та ловити рибу. А я б за це робила їй масаж хвоста та манікюр луски!

– Якби раптом зникли всі ванни, ми б стали бруднючими, мов свині, а замість одягу носили б листя та гілки, бо їх прати не треба, – запевнила Катруська, і, намиливши ганчірку, заходилася терти нею Олексійка. – Свинтусяточко наше, малесеньке...

Прикраси

?????

Сьогодні малюки побули в драматичному театрі. Катрусьці дуже сподобалися вистава, актори та декорації. Дмитрику – сила-силенна дівчаток, яких він зустрів у глядацькому залі. Олексійку – трактори, машини та велосипеди, побачені по дорозі в театр. А Нюті – величезна люстра з різними підвісочками та намистинками. Дівчинці дуже закортіло на ній потренуватися, але крижаний погляд Наталії Михайлівни примусив відкласти втілення цієї мрії до кращих часів. Володя ж вирішив не гаяти часу дарма і побіг за куліси, аби познайомитися з директором. Він устиг розпитати в Артема Петровича про всі новини та плани на майбутнє й збирався дати кілька корисних порад, але в найвідповідальніший момент його знайшла вихователька та ще й вибачатися примусила.

– А я від цього театру так стомилась, так стомилась, що насилу до дитсадка дійшла, – бідкалася Ганка. – Так у мене все болить, так всюди крутить...

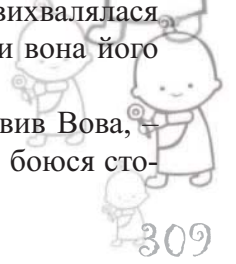
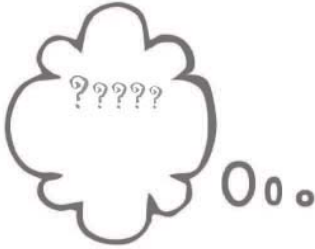
– Невже на тебе знову гепнулася декорація, а ми навіть не помітили? – стурбувався Дмитрик.

– Та яка там декорація? Просто я вирішила не лише на людей подивитися, але й себе показати. А тому начепила всі свої намиста, браслетики та персні. Вони – дуже яскраві, красиві, але такі важкі! Познімайте з мене оце все, будь ласка, доки я зовсім не охляла...

– Усі люди полюбляють прикраси, – дійшов висновку Олексійко. – Татусі – вуса та бороди, матусі – намиста й персні, дівчатка – бантики та заколочки, а ми, пацани, – синці та подряпини!

– Коли я довго чепурюся біля дзеркала, тато каже, що я вбралася, мов новорічна ялинка, – знизала плечима Ньюта. – Таке вигадав! Ну, скляне намисто ялиночки інколи носять, але в короні, браслетах і кліпсах я ще жодне дерево не бачила...

– Якось я зустрів на базарі дуже прикольного дядечка, – розповів Дмитрик. – Він був весь обвішаний тараньками, як індіанець – намистом!

– Моя бабуся теж уміє робити намисто, – вихвалялася Катруська, – з часнику, кукурудзи та цибулин! Тільки вона його не на шию вдягає, а на стінах навіщось розвішує.

– Найгарніша прикраса – це моя посмішка, – заявив Вова, – адже я чищу зуби лише правильною пастою, бо дуже боюся стоматологів...

309

309

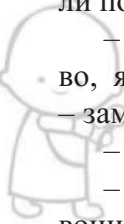

Канікули

На вечерю давали овочевий салат, котлети та гречану кашу з підливою. В Галини Іванівни аж слинки текли, доки вона розкладала по тарілках їжу. Але малюки, замість того, щоб наминати за обидві щоки таку смакоту, шкрябали по столах виделками, чухали потилиці та позіхали.

– Я б оце зараз недосолених макарончиків попоїв, особливо, якщо вони добре вистигли і позлипалися, наче цемент...
– замріявся Дмитрик.

– А я б – підгоролої вівсяночки, – облизулася Катруська.

– А потім це все можна закусити лимончиками та гірким червоним перцем, – підтримала друзів Нюта.

– Оце так гурмани! – вигукнула Наталія Михайлівна. – Просто не впізнаю своїх вихованців.

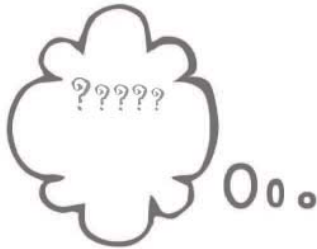
– Гурман – це така людина, яка залюбки лопає різні неїстівні речі. Наприклад, курку з апельсинами, салат з ананасів, сало в шоколаді... – пояснив Володя. – Найбільший у світі гурман – це мій брат Вітько. Знали б ви, чим він зараз харчується! Він заявив, що всенькі канікули наминатиме... лінощі та байдики. Фу! Вони ж – противнючі, мабуть, як пересолений борщ. Краще б він йогуртику та печива скуштував. Ні, Вітько зовсім не петрає, що таке канікули!

– Канікули – це вихідний, тільки довгий-предовгий, наче удав, – надала довідку Нюта.

– Скоро я піду до школи і в мене будуть справжній портфель, справжня вчителька, справжні, по вуха закохані в мене, пацани-однокласники та найсправжніші в світі канікули, – запевнила Ганка.

– На канікулах не буває нічого хорошого! – застерегла Катруська. – Раніше я теж думала, що канікули потрібні для того, аби відпочивати та гратися. Нічого подібного! Діти на канікулах рубають дрова, доять корів, ходять на полювання та ще й годують цукерками листоношу Печкіна. Принаймні в мультфільмі «Канікули в Простоквашиному» саме так і відбувається.

– Еврика! – завершав Олексійко. – Я щойно зробив відкриття! Знаєте, чим школярі від ведмедя відрізняються? А я знаю. Ведмеді вилежуються в барлозі взимку, а школяріки влітку – на пляжі чи в гамаку...

Повітря

Після вихідних Дмитрик прийшов у садок із синцем під оком, з пластиром на лобі та з розбитим коліном.

– Це я до Нюти в гості ходив, – пояснив друзям.

– Ні фіга собі! Оце так пощастило! – вигукнув Вова. – Про те, що гостей потрібно пригощати печивом, тістечками та тортиком, я чув багато разів. Але щоб замість наїдків подавали на стіл стусани та гулі, чую вперше. Та й Нюта встругнула! Тендітна гімнасточка, а відлущувала тебе, як справжнісінький бандит!

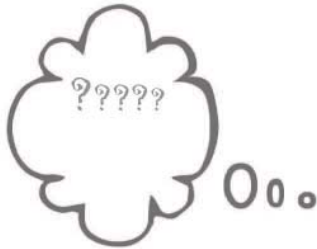
– Та то не Нюта. То груша була, тобто верба... Є в нашому дворі, просто біля Нютиного будинку, висока, розлога верба. Я пробігав повз неї і так закортіло груш! Звичайно, я пам'ятаю, що на вербах вони не ростуть. Але подумав, може, наша верба про це ще не знає, от і завела собі десяток-другий грушок. Видерся я на дерево та й заходився шукати фруктів, аж раптом якась гілочка взяла і відламалася, от я й гепнувся на асфальт...

– А в Нюти ти як опинився? – не зрозуміла Катруська.

– Та ж Нютина мама саме у дворі білизну вішала. Побачила мене, підбрала й до себе в оселю віднесла. Доки мене мастили йодом та бинтували, я все гарненько роздивився. Раніше я думав, що гімнастки живуть у повітрі, сплять на хмарках та літають на паперових зміях. Але у Нюти – звичайнісінька людська квартира. Може, Нюта – неправильна гімнастка?

– Гімнастки – вони, як транспорт, – запевнила Ганка. – Бувають повітряні, підводні та наземні. От наша Нюта – наземна гімнастка, тому й живе вдома, а не пурхає в повітрі разом із мухами!

– Жодні гімнастки в повітрі не живуть, – посміхнулася Нюта, – навіть повітряні. Просто є такі циркові тьоті, яким подобається вилізти під самісіньку стелю й крутити там обруч, перевертатися

через голову та кидати м'ячик. Але потім вони злазять додола і йдуть дивитися телевизор. А в повітрі, щоб ви знали, мешкають лише пташечки, метелики, мікроби, а також – сонечко, небо і... вентилятор!

– Повітря буває в повітряних кульках, у м'ячиках, а ще – у мене в ротику, – заявила Ганка.

– Хмарки – це також повітря, тільки застигле, як желе чи морозиво, – додала Катруська, пхаючи до Володиного рота чергову цукерку.

– Про повітря треба дбати, – повчав Вова, намагаючись прожувати гостинець, – і не засмічувати його чорним димом та смердючими газами, бо воно образиться й захворіє і тоді погода зіпсується...

– Тато каже, що з повітря можна будувати замки. Мабуть, у них живуть невидимі принци, прозорі принцеси та їхні вірні друзі – привиди!

Жук

Пробігаючи майданчиком, Дмитрик застукав Олексійка за негідним для джентльмена заняттям. Закинувши ногу на ногу, той сидів на лавочці, а Настуся й Софійка з сусідньої молодшої групи зав'язували йому шнурівки.

– І не соромно тобі?! Великий дядько, через місяць до школи підеш, а шнурівок зав'язати не вмієш! Ще й дівчаток експлуатуєш, – вчитував Дмитрик.

– Нікого я не експлуатую. Це – тренування! Адже ти сам казав, що про панночок треба дбати. От я і дбаю, аби вони мої шнурівки зав'язувати навчилися! Їм ще пощастило, що на мене натрапили. А то є такий дуже прикольний жук – сороконіжка. В нього – аж сорок ніг. Це ж доки всі шнурівки позав'язуєш, вже і в дитсадок йти ніколи!

– Жуки бувають домашніми та дикими, – поділилася спостереженнями Ганка. – Домашні жуки – це таргани, їх у кожній хаті – повно! А дикі – коники-стрибунці, бо скільки я не намагалася наловити тих коників, аби принести їх додому, вони втікали від мене, мов навіжені...

– Трапляється, родичі один на одного зовсім не схожі. Ось мій дідусь – лисий, а я – кучерява, тітонька – товста, а я – худюсінька, татко – водій тролейбуса, а я – гімнастка. То, може, різні там жучки – теж яка-небудь рідня сусідського собаки Жучки? – розмірковувала Ньюта.

– Я бачила жука-солдатика і жука-оленя. От би ще потиснути лапу жуку-генералу і приїхати на наше з Вовою весілля на жуку-слонові... – замріялася Катруська.

– Колорадський жук, хоч і маленький, але – вгодований і дуже солідний. Ну, викапісінський артист – дядечко Ян Табачник! Він навіть такий же смугастий піджак носить... Шкода лише, на акордеоні грати не вміє, – зітхнув Володя.

?????

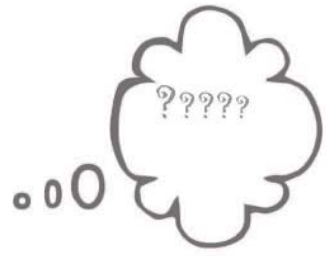
000

?????

Хмара в чоботях

000

Відро

На майданчику можна гратися з іграшками, ганяти в футбол, гойдатися на гойдалці, висіти на турніку... І тільки дуже талановиті й винахідливі малюки примудряються під час прогулянки потрапити в куток. Сьогодні до їх числа приєдналася Катруська. Не те, щоб вона дуже старалася бути покараною, все вийшло саме собою. Дітлахи й помітити не встигли, як пісок, набраний Катруською у відро, опинився за комірцем у Дмитрика, а саме відро – на Володиній голові.

– Я ж як краще хотіла, – мало не плакала дівчинка. – Сьогодні така спека, що аж мізки в голові закипають. От я й вирішила допомогти пацанам їхній розум охолодити. Адже, коли спекотно, різні змії та гадюки в пісочок зариваються. Може, й наші хлопці, якщо їх трішки закопати, порозумнішали б...

– А що? Відро – це дуже модний головний убір, – пожалів подружку Вова. – Його сніговик носити дуже любить, та й мені, здається, воно таки личить.

– Час би вже й Бабі Язі осучаснитися. ХХІ століття на дворі, а вона все в ступі та на мітлі літає! – обурювалася Ганка, підмалюючи ляльці губи маминою помадою. – Хай краще у відро залазить, на пилосос сідає – оце по-новому, по-модному, по-французькому...

– Відро – дуже небезпечна річ! – застеріг Олексійко. – Я через нього днями в таку халепу потрапив! Біжу собі по квартирі, нікого не чіпаю. Раптом, звідкіля не візьмись, відро, просто на мене преться. Ну, звичайно, аварія – відро в мене на голові опинилося. А тато, замість того, щоб поспівчувати, сміятися почав. Каже: «Чудо буває в пір'ї або в решеті, а моє, хоч і мокре, але у відрі емальованому...»

?????

– Все-таки відра існують для того, щоб у них пісок насипати, – з усією категоричністю заявила Ньюта. – Проте деякі диваки цього не знають і пхають туди різні сторонні речі: ягідки, молоко, водичку, власні голови та сідниці...

– А давайте візьмемо відро і влаштуємо в ньому житло для якої-небудь цікавої тваринки – для жабки, наприклад, – запропонував Дмитрик. – Тільки треба трішки водички налити, аби вона не втекла. Хто хоче бути жабою? Налітай!

Чоботи

Всі дітлахи в «Золотій жабці», від ясельок до майбутніх школярів, знають, що влітку на майданчик слід виходити в капелюшку, панамочці чи в картузі. А тому, як правило, забувають свої головні убори вдома. Вихователі, звичайно, трохи сердяться, обіцяють вдягти хлопчикам на голови спіднички, дівчаткам – шорти, когось замотати у ганчірку, комусь начепити кульок... Але потім беруть у театральній кімнаті солом'яні капелюхи, на пральні – хустки, адже з будь-якої складної ситуації можна знайти вихід. Проте сьогодні позичених речей на всіх не вистачало.

– Ну, що ж, доведеться натягти Катрусьці на голову стару шкарпетку, а Олексійку – гумовий чобіт, – не розгубилася Наталія Михайлівна. – Може, від такого вбрання в них пам'ять покращиться...

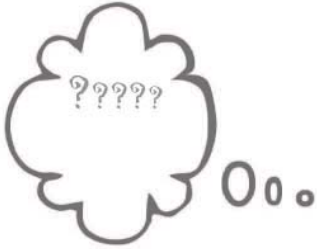
– А чоботи – це і є головний убір, – запевнив Олексійко. – Їх посуд носити полюбляє. Я сам бачив, як бабусин самовар начепив на голову старий чобіт і в такому вбранні на стіл видерся!

– Чоботи – це туфлі, тільки дорослі, – пояснила Ньюта. – Колись вони підуть на пенсію і перетворяться на валянки...

– Чоботи – таке спеціальне приладдя для вимірювання калюж і дослідження кучугур, – заперечила Катруська.

– А я чобіт не люблю. Мені босоніжки до вподоби, – заявила Ганка, милуючись своїм бездоганим педикюром. – Коли виросту, обов'язково куплю собі босоніжки на хутрі й ватині, щоб взимку пальчики не мерзнули!

– Якщо ви стоїте на воротах у червоних чоботях, не дивуйтеся, що до вас усі кури позбігалися. Вони ж думають, що ви – півень, – запевнив Володя.

Тим часом Дмитрик, діставши з шафки газету, зробив капелюшок і подарував його Катрусьці.

– Ну, от, тепер у тебе і літери є, і жирні заголовки, і навіть декілька ілюстрацій. Тому увага Вови тобі забезпечена. Якщо він і не закохається, то, принаймні, прочитає...

319

319

Звірі

Незважаючи на те, що на календарі був четвер, Наталія Михайлівна влаштувала суботник. Дітлахи смикали бур'яни, поливали квіти і підпушували ґрунт на клумбі.

– Працюйте-працюйте, – заохочувала вихователька. – А то на квітнику такі хаші повиростали, що не сьогодні-завтра звірі позаводяться.

– Це ж добре! У нас буде власний зоопарк, – зрадів Олексійко. – А ще краще – цирк. Я виступатиму з дресированими мавпочками, Ньюта стрибатиме крізь вогонь на розлученому тигрі, Дмитрик гіпнотизуватиме кобру своїми віршами, а Діанка продаватиме білети на наші вистави!

– Так, звірі на клумбі дійсно не завадять, – погодилася Катруська. – Слоники можуть поливати айстри та чорнобривці, бегемотики – витоптувати кропиву та осот, а крокодили – обгризати зайві гілочки та сухі суцвіття...

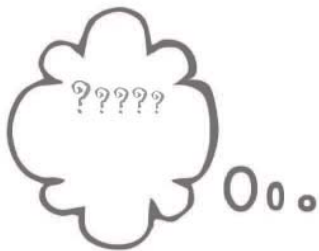
– І все-таки найрозумніший звір – це лисичка, – захоплювалася Ньюта. – Вона і діда обхитрила, і вовка провчила, і колобка злопала, та ще й у дерев'яного хлопця Буратіно останні п'ять монеток видурила. Ну, просто як наша Діана!

– Звірі бувають літаючі і кусаючі, – промовила Ганка. – Літаючі – це різні там ворони, горобці, лелеки, а кусаючі – вовки, крокодили і наш Олексійчик. Поки я оце з вами балакала, він у мене півшоколадки схрумав...

– Найстрашніший звір – це комар, – запевнив Дмитрик. – Мало того, що кусається, так іще ж і пищить як противно! Ну, хай би собі кусав на здоров'я, але ж мовчки!

– Дивно якось ці звірі живуть, – розмірковував Вова. – У дитсадок не ходять, телевизор не дивляться, з ляльками не граються, в футбол не ганяють – дикуни, одним словом...

Хмари

Під час прогулянки розпочалася злива. Малюки сховалися на веранді, Катруська навіть у комірчину для іграшок залізла, і тільки Олексійко гасав по майданчику, роззявивши рота та висолопивши язика. Наталія Михайлівна геть змокла, доки зловила бешкетника та відвела в сухе місце.

– Олексійку, ти що – більше не клоун? Ти водолазом вирішив стати? – запитала Ганка. – І відтепер не братимеш мою косметику, щоб загримуватися, мов індіанець?

– Братиму, не переживай! Просто я чув, що буває бубляна хмара. З неї, замість дощу, бублички падають. От і подумав, може, саме зараз ця хмара над нашим майданчиком пролітає. От якби ще морозивна, цукеркова та йогуртова хмари з'явилися, я б просто закайфував від такого дощу!

– Хмарки, як і люди, інколи хворіють. Вони чхають і кашляють, тому в нас іде дощ або сніг, – пояснив Володя.

– А ще вони, мов поросята, брудняться увесь час, – озвалася Катруська. – Он яка чорна-пречорна хмарка-замазура. Бачите? Це ж скільки дощу потрібно, щоб її викупати?

– Хмари – це такий транспорт, тільки не водний і не наземний, а небесний, – додала Ньюта. – На ньому сонячні дівчатка і хлопчики їздять у свій небесний дитсадок.

– А я б хотів хмарку трішки посмикати, пом'яти, полоскотати. Вона ж – пухнаста-препухнаста і м'якенька, мабуть, як волосся найкучерявішої дівчинки, – замріявся Дмитрик, позираючи на Ньюту. Але та швидко зметикувала, в чому справа, запхала під кофтинку кучері та ще й сама за Наталію Михайлівну сховалася.

Налюї

Доки малята мили руки перед сніданком, Катруська прокралася в групу, дістала із сумочки кілька пакетиків, висипала їх вміст у Вовин чай, розмішала все ложечкою й стала чекати. Та раптом до приміщення влетів розпашілий Дмитрик, плюхнувся на Володине місце, схопив чашку, зробив пару ковтків, а потім закашлявся, захрипів, почав чхати...

– Дмитрику, ріднесенький, не помирай тільки! – заголосила Катруська. – Я ж тобі ніякого лиха не хотіла! Я для Володі старалася!!!

– То ти намагалася отруїти Вову? А я думала, що у вас – любов, – оторопіла Ганка. – Дмитрику, ти водички холодненької попий, одразу поліпшає. От зараз я тобі наллю...

Але хлопчик сам побіг до мийної й заходився пити просто з чайника.

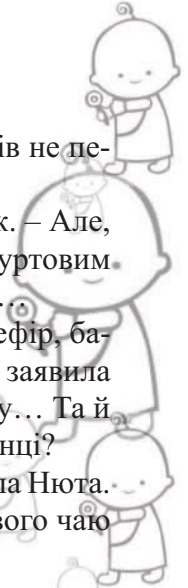
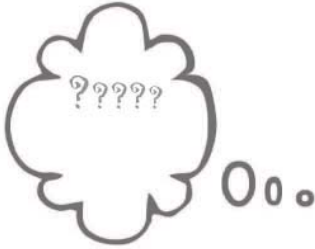
– Та не збиралася я нікого труїти, – хлюпала носом Катруська. – Просто хотіла, щоб Вова мене покохав, тому додала йому в чай дешицю приворотного зілля. Воно – дуже ефективне! Я в Діани за коробку цукерок та блок жуйок його виміняла. Діанка зізналася по секрету, що Наталія Михайлівна приправляє цим засобом кожну страву, тому Діана та дядечко Віталік люблять нашу виховательку все міцніш і міцніш.

– «Перець чорний мелений», – прочитала Ньюта. – То ти цілий пакетик перцю до чашки висипала?

– Та ні! Я ще пакетик цього додала, дві пачечки оцього і оце...

– «Перець червоний мелений», «Приправа кавказька гостра», «Сода питна»... Все ясно, – зітхнув Вова. – Ньюто, швидше додай кашу, а потім бери свою абетку, я візьму буквар – будемо нашу

Катруську грамоті навчати, доки вона всіх нас на інвалідів не перетворила. Це ж треба було такий «напій» приготувати!

– Найкращий напій – вода! – трохи отямився Дмитрик. – Але, якби дощик був все-таки не водяним, а лимонадним, йогуртовим або киселиковим, бігати по калюжах було б ще смачніше...

– Мій тато любить пити каву, матуся – чай, дідусь – кефір, бабуся – молоко. А мені найбільше водичка подобається, – заявила Ганка, – адже в ній можна купатися, плавати на кораблику... Та й у якому ще напої так чисто виперуться наші сукні та штанці?

– Вода буває живою, мертвою та мінеральною, – сказала Нюта. – Як все ж таки добре, що нашому Дмитрику після мертвого чаю саме жива водичка трапилася!

– Суп мешкає в супниці, чай – у чайнику. Чому ж тоді компот, замість компотника, в каструлі оселився? – не розумів Володя.

– Я б хотів навчитися пити пиріжки та булочки і їсти сік та молоко, – замріявся Олексійко. – Але скільки не тренувався, не виходить нічого: то булка в чашці застряє, то сік із виделки кудись втікає...

Баран

Вже другий тиждень періщив дощ. Тому, замість прогулянок, екскурсій і гімнастики на свіжому повітрі, дітлахи зранку й до смеркання сиділи в групі. Вже й розмальовки всі порозмальовували, і замків з кубиків набудували, і пазли всі поскладали... Вова, звичайно, допомагав Наталії Михайлівні всіх розважати, але, врешті-решт, і він себе вичерпав.

– Я – вже наче кіт учений, – зітхав хлопчик, – праворуч іду – пісні співаю, ліворуч – розповідаю казки. Хоч би в мене від такої «роботи» не повиростали вуса, кігті та смугастий хвіст!

– Найученіша тварина – це баран, – заявила Ганка. – Він навіть літери знає. А букву «бе» так любить, так любить, що увесь час повторює.

– У баранів все – не так, як у людей, – дійшов висновку Олексійко. – Тато – баран, мама – вівця, діти – ягнята. Сім'я – одна, а прізвища в усіх – різні...

– Цікаво, бублички «баранки» – це теж родички барана? – запитала Нюта.

– Баранам дуже подобається дивитися на нові ворота. Для них це, як для нас – телевізор. Тому, якщо хочете зробити свого баранця щасливим, не лінуйтеся, міняйте ворота щодня, – порадила Катруська.

– Вівці бувають звичайними і бідними. Звичайні вівці на лужку травичку щипають, а бідні – у телевізорі пісні співають, – здивував усіх Дмитрик. – Я сам бачив одну таку. Це – Альона Свиридова, справжня «бідна овечка»!

?????

000

?????

Карлсон у конверті

000

КОСМОС

Пацани сиділи на лавочці і, як і належить парубкам, займалися суто чоловічою справою, тобто обговорювали дівчат.

— Все-таки яка наша Ганка — молодець! — захоплювався Олексійко. — І одяг у неї — модний, і каблукі — високі, і макіяж — яскравий. Справжня знахідка для клоуна! Коли я матиму свій власний цирк, обов'язково візьму Ганку на роботу. Вона і грим мені накладе з власної косметички, і вбрання своє позичить, якщо я клоунський костюм вдома забуду.

— Катруська — теж нівроку, — запевнив Дмитрик. — Така і шкарпетки випере, й борщем нагодує, і ліки подасть, коли від того борщу стане зле...

— Найкраща дівчинка — Нюта, — заявив Володя, — ну, просто ідеальна. Вона навіть читати вміє! А ще в Нюти — дуже блакитні очі і такий класний пухнастий хвіст, наче в комети.

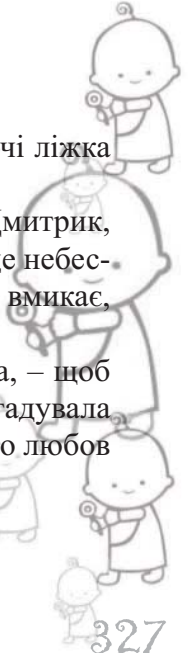
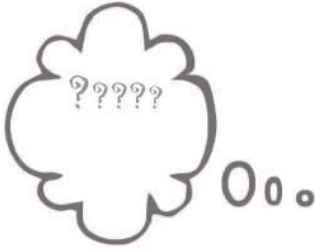
— А я хочу спіймати комету і відірвати їй хвоста, — пожвавішав Олексійко, — щоб вона від мене не драпала. Я з нею трішечки пограюся і відпущу назад, у космос. А хвоста мама пришиє...

Хлопчик кинувся до Нюти і вже простягнув руку, щоб вхопити дівчинку за волосся, але та скочила на драбинку й миттю видерлася на самісінький вершечок.

— Коли-небудь я прихоплю коробку пластиліну і втечу від вас у космос, — образилася Нюта. — Знайду красиву безлюдну планету. Розведу там звірів, птахів, рибок. Побудую спортивні школи та стадіони. А з пластиліну наліплю слухняних дівчаток та вихованих хлопчиків. Може, тоді моя зачіска буде в цілковитій безпеці...

— У космосі живуть люди та інопланетяни, — пояснила Катруська. — Вони викидають у космос все, що їм не потрібне!

Тому космонавти знаходять то старі ботиночки, то літаючі ліжка та комоди. І ще багато різного прикольного сміття!

– Спочатку в космосі було дуже темно, – доповнив Дмитрик, – тому люди боялися і увесь час могли заблукати. Через це небесний дідусь поприбивав цвяшками різні зірочки і вночі їх вмикає, щоб ми і далі бешкетували та розважалися.

– А я вийду заміж за космонавта, – повідомила Ганка, – щоб він за мною в космосі сильно тужив, а я тут, на землі, згадувала його ласку. Бо якщо хлопчик і дівчинка увесь час разом, то любов проходить, як помідори...

327

327

Бджола

Наталія Михайлівна спостерігала за Дмитриком та Олексійком і просто не впізнавала хлопчиків. Вони всю прогулянку сумлінно працювали: підмітали доріжки, мили веранду, допомагали двірникові відносити в контейнер сміття... Вихователька вже збиралася похвалити дітлахів за старанність, та раптом їх ніби підмінили. Дмитрик вкусив Олексійка за плече, Олексійко друга – за сідницю, отримав здачі і вчепився зубами в лікоть... Наталія Михайлівна з Олександром Андрійовичем аж упріли, доки розбороняли бешкетників та розтягували в різні боки.

– Оце так «помічники»! – обурювався двірник, потираючи вкушене коліно. – Та я наступного разу вам мітлою нижче спини так всиплю, що мало не здаватиметься!

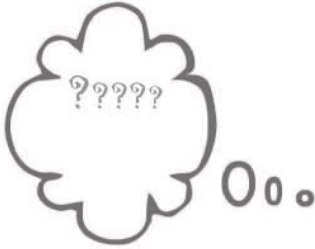
– І що на вас найшло? – не розуміла Наталія Михайлівна. – Ви ж так завзято працювали...

– Так, ми працювали, наче бджілки, – погодився Олексійко. – А бджоли мусять кусатися, інакше то будуть неправильні бджоли, які дають неправильний мед!

– Бджоли вміють дійсно дуже добре кусатися. Тому, якщо хтось вживає компот, потрібно особливо пильно дивитися, чи не плаває там, бува, бджола або інший звір, – навчала Катруська.

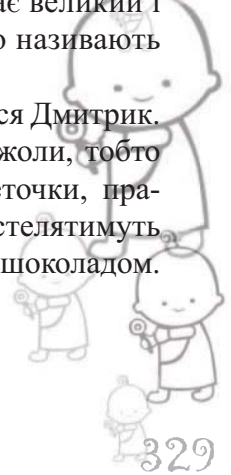
– Я люблю роздразнити бджолу, а потім від неї швидко втекти чи сховатися за найкращого друга, – зізналася Нюта. – І м'язи натреную, і швидкість реакції розвину та й бджілці – задоволення!

– Коли я їла тістечко, мені на носа сіла бджола, – згадувала Ганка. – Але я не злякалася і попросила її: «Бджілко-бджілко, будь ласка, не кусай мене, а якщо тобі так вже кортить когось вжалити,куси нашу Наталію Михайлівну!» І що ви думаєте? Бджілка мене послухалася...

– Бджоли мешкають у вуликах, – надав довідку Володя. – У них там є своя головна бджілка – прем’єр-міністр, яка має великий і працелюбний гарем. А коли хтось лінується, то його називають трутнем і виганяють із гарему на вулицю.

– Скоро в мене теж буде власний гарем, – вихвалявся Дмитрик.
– Тільки там житимуть не трутні, а лише робочі бджоли, тобто працелюбні дівчатка! Вони пратимуть мені шкарпеточки, прасуватимуть штанці, зав’язуватимуть шнурочки, застелятимуть ліжечко... І годуватимуть мене тільки тортиками та шоколадом. Ото райське життя настане!

329

329

Роботи

Після ранкової гімнастики всі займалися звичними справами. Галина Іванівна накривала столи до сніданку. Наталія Михайлівна щось писала в товстому зошиті. Володя вчив Діану додавати та множити в стовпчик тризначні числа. Дмитрик замислився над складною проблемою: в кого закохатися першим – у Нюту, в Ганку чи в Настусю з паралельної групи. Нюта висіла на кільцях головою до низу й крутила кожною ногою по обручу...

Рятуйте! Рятуйте! – увірвався до групи переляканий Олексійко. – Ми – у смертельній небезпеці! Розпочалася війна клонів!

– Ну, чого ти репетуєш? Знову, мабуть, увесь вечір дивився «Зоряні війни», потім тобі снилися жахи, а вранці ти прибіг у дитсадок, а прокинутись забув. От тобі різна маячня і ввижається, – знайшов пояснення Вова.

– Нічого мені не ввижається! Просто наша Ганка якимось чином самоклонувалася, і цей клон припхався з нею в дитсадок. Та он вони, в роздягальні, біля дзеркала крутяться!

У роздягальні дійсно дві майже однакові дівчинки милувалися своєю вродою. На обох були туфлі на височенних підборах, коротенькі спіднички, майже клоунський макіяж і сила-силенна намиста, браслетів та різноманітних прикрас.

– Правда, ми класно придумали? – запитала одна з «Ганок» голосом Катруськи, поправляючи новорічну корону на кудлатій голові. – Тепер ми з Ганкою – сестри-близнючки: однаково вдягатимемось, гратимемось одними іграшками, їстимемо кашу однією ложкою і обидві одружимося з Вовою!

– Мені ще тільки цього бракувало! – вигукнув спантеличений Володя. – Втім, я б теж хотів мати свого близнюка-робота, щоб

він ходив замість мене до школи і на роботу, застеляв моє ліжко, вчив мої уроки і, найголовніше, одружився з усіма нашими Катруськами чи Ганками, чи хто вони там тепер такі...

– У Чернігові живуть замасковані роботи, – застеріг Дмитрик. – Вони вдягаються і ходять, як люди. Але їдять тільки горілку та вино. І зовсім нічим не закушують!

– Одного разу і я заведу собі робота, – вирішила Ганка, – який буде мити мені ніжки, чистити зуби, робити манікюр і іноді цілувати...

– А я хочу мати механічного тигра, – зізнався Олексійко, – щоб він був, мов справжній, і всіх прикольно лякав. Але мене любив і ніколи не поймавав!

– Холодильники та пилососи не можна робити великими і дуже розумними, – озвалася Ньюта. – Бо тоді вони почнуть ганятися за людьми – в квартирах і на вулицях...

Земля

Скориставшись тим, що Наталія Михайлівна з кимсь розмовляє по мобільному телефону, дітлахи заходилися грати у квача, в бандитів та футбол, до того ж одночасно. Галас на майданчику стояв неймовірний, а курява, що здійнялася в повітря, нагадувала димову завісу. І тільки Олексійко не брав участі в цій біганині. Притягнувши з комірчини величезного заступа, хлопчик вже з півгодини копав яму. Раптом у неї мало не впав Володя.

– Ти що – інвалідом мене зробити вирішив?! – розсердився він на Олексійка. – А якщо ти збираєшся видовбати криницю, то даремно. Водичку нам Галина Іванівна рівно о десятій тридцять винесе, тобто за десять хвилин. Ти так швидко все одно не встигнеш, та й криниці копати мусять професіонали!

– Та до чого тут криниця? Просто я дещо перевіряю. Я знаю, що всередині у холодильника – продукти, в приймача – деталі, у м'ячика – повітря. А що всередині в землі – невідомо. От я і вирішив зробити у землі яму та й подивитися, що там і до чого...

– Ну, що там дивитися? – здивувалася Нюта. – Всі й так давно знають, що в землі живуть кроти, черв'яки, бісенята та шахтарі!

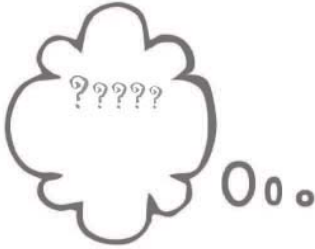

– А ще там водяться маленькі волохаті чоловічки з рогами та з хвостом, – додала Катруська. – А якщо який-небудь дядечко – нехороший, то він може провалитися крізь землю і довго там мучитися без телевізора, дивана, котлет та без тьоті...

– На землі вирощують картопельку, сало, кетчуп, майонез і червону та чорну ікру, – запевнила Ганка.

– Та що ви верзете?! – обурився Володя. – Земля – це така дуже велика планета, навколо якої обертаються зірочки, мухи та космонавти.

– Коли сонечко увечері стомлюється світити, воно сідає на краєчок землі, заплющує очі і хропе, наче бегемот, – промовив, позіхаючи, Дмитрик.

– Дуже гарна ідея! – повернулася до своїх обов'язків Наталія Михайлівна. – Зараз усі ви сядете на лавочку, заплющите оченята, наберете в ротик повітря... А Олексійко тим часом закопає оте неподобство, доки туди який-небудь бегемот не втрапив!

333

Карлсон

Дмитрик, як справжній знавець дівачої психології, давно за-
своїв одну незаперечну істину: скільки панночку не годуй віршами
та компліментами, вона все одно на цукерки позирає. Тому хлоп-
чик завжди мав із собою ласощі. Та вже кілька днів із солодоша-
ми відбувалося щось дивне. Дмитрусь щоранку клав цукерки до
шафки, йшов снідати, а коли повертався, то знаходив самі фанти-
ки. Малюки провели розслідування, але нічого так і не з'ясували.
Тому вирішили влаштувати засідку. Катруська принесла з дому
найбільшу каструлю, Нюта позичила скакалку, Олексійко припер
цілу купу мотлоху... Одним словом, все обладнали на найвищому
рівні. І от, коли дітлахи лопали манну кашу та запивали її чаєм, з
роздягальні долинули ляскіт, скрегіт, дзвін...

– Злодій упіймався! – зраділи діти й посхоплювалися з-за
столів.

– Так це ж Діана! І не сама, – вигукнув Вова. – От зараз від-
веду вас до Наталії Михайлівни, знатимете, як красти!

– Ніякі ми не злодії. Це – гра така, – пояснювала Діана, вилазя-
чи з каструлі та намагаючись скинути з шиї зв'язку консервних
банок. – Ми з Дмитриком граємо в Карлсона та Малюка. Дмитрик
– Малюк, а я – Карлсон. Щоправда, Дмитрусь про нашу гру ще
не знає, але то – несуттєво... Головне, Малюк мусить пригощати
свого Карлсона солодошами. От я і пригощаюся.

– Все ясно. А хто ж це разом із Діанкою потрапив до нашої
пастки? О, старий знайомий – Ілля на прізвисько Полкан. І чого
ти сюди припхався? Тобі моїх штанів замало? Хочеш ще чийось
сорочку подерти? – розсердився Володя.

– Нічого я не дертиму. І взагалі, я більше – не Полкан, – заявив
прибулець. – Тепер я пропелером працюю! Адже у Карлсона му-
суть бути пропелер, інакше то – не Карлсон. А моя вихователька

Лідія Вікторівна увесь час повторює, що в мене – пропелер «в одному місці». Я хотів його Діанці позичити, але ніяк не можу знайти оте загадкове місце, а вихователька не каже, а тільки посміхається. Ось тому Діана пропелер разом зі мною тягає...

– Колись я причеплю на себе моторчик і стану Карлсоном, пообіцяв Олексійко. – Дружитиму з маленькими дітьми і вночі вигулюватиму їх на даху, мов кошенят. За тиждень ми введемо в будинку всі смачні булочки, всіх привидів, мишей і бандитів!

– Боже мій, які ж нецікаві ці дівчатка! – зробив відкриття Дмитрик. – Жодна з них навіть не мріє одружитися з Карлсоном!

– Ну, особисто я мрію лише про перемогу на чемпіонаті світу, – заявила Нюта, – але Карлсон мені дуже подобається. Адже він нікого не боїться, бо може втекти від будь-якого маніяка!

– Карлсон – великий вигадник і пустун, – захоплювалася Ганка. – Він з будь-якої Фрекен-бок може зробити справжню пані.

– Коли хтось іде з дому, потрібно обов'язково зачиняти квартиру – навчала Катруська, – а то Карлсон залетить і з'їсть двадцять банок варення та мішок цукру...

Листи

– Якась наша вихователька сьогодні невесела, – помітила Катруська. – Це все, мабуть, через дощ. Треба її якось розважити.

– Може, вірша скласти? – запропонував Дмитрик. – Вихователько-вихователько, ви така, неначе... Хтось знає риму до «виховательки»?

– А раптом Наталія Михайлівна поезії не любить? Краще я їй помаду подарую, – вирішила Ганка. – Підкажіть, яка їй більше личитиме: яскраво-синя чи темно-фіолетова?

– А давайте напишемо листа Президенту України і запросимо його до нас у гості. Він нашу Наталію Михайлівну точно розворушить, – запевнив Олексійко. – Адже коли в дитсадок приїздить яке-небудь начальство, всім уже не до нудьги: няні все миють, виховательки підмітають, завідувачка з методисткою, мов навіжені, гасають по садку... Все, вирішено. Бери, Вово, ручку та папір, писатимеш листа!

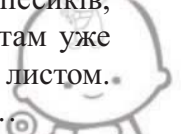
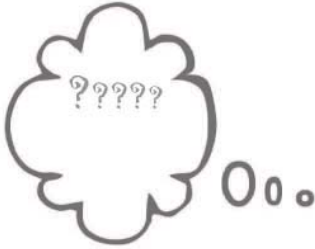
– А я вмію дуже добре писати листи своїй бабусі, – вихвалявся Дмитрик. – Для цього беру олівець і малюю спочатку бабусю, а потім – красиву машинку, яку вона мусить мені подарувати.

– Щоб написати листа, потрібно спочатку знайти який-небудь аркушик, – нагадала Ньюта. – Якщо ж його немає в шухлядах і на полицках, то можна взяти трішечки туалетного паперу...

– Кожна нормальна дівчинка мусить щодня отримувати любовні записочки від хлопчиків. Це – коли намальоване сердечко, пробите якоюсь стрілою. А якщо таких записок немає, то треба малювати їх самій і всім показувати, – порадила Ганка.

– Коли я виросту, то не відправлятиму листи поштою, бо це нецікаво, – заявив Вова. – Я буду розводити поштових песиків, котиків та мавпочок. От уявіть: ви прийшли додому, а там уже сидить весела мавпочка, яка влізла у квартиру з моїм листом. Звичайно, весела, адже вона випила увесь ваш одеколон...

– А можна, цією мавпочкою працюватиму я? – виявила ініціативу Катруська.

337

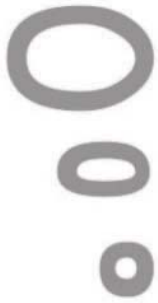
337

Кенгуру в школі

Літак

– Дівчата, хлопці, у мене для вас – гарні новини! – повідомив радісний Володя. – На вихідних я провідував Олексійка. Йому вже познімали всі бинти, пластирі та компреси. Можливо, він сьогодні навіть у дитсадок прийде, якщо по дорозі ні в яку халепу не вскочить... А ось, до речі і він!

– Олексійко прийшов! Дуріти будемо! – вигукнули хором малюки.

– А ти і справді зовсім-зовсім видужав! Ні синця, ні гулі, ні подряпинки, – роздивлялася приятеля Катруська.

– Так, я знову, як новенький. Все загоїлося, мов на собаці. От ви бачили коли-небудь пса з ціпком або на милицях? І я не бачив. А все тому, що в собак – дуже міцний організм, як у мене. Я будь-що витримаю!

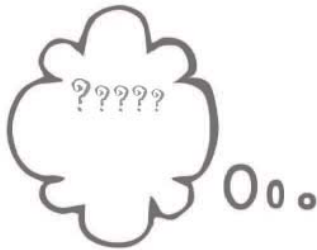
– Та краще розкажи, як ти примудрився в авіакатастрофу втрапити? – допитувався Вова. – Я регулярно дивлюся по телевізору випуски новин і жодного разу не чув, щоб у Чернігові який-небудь літак гепнувся. А може, ти сам збив його рогаткою?

– Нічого я не збивав. Це мене збили, адже літаком був я сам. Зробив собі з дощечок крила, з віника – хвіст та й літав по квартирі. Тільки почав «мертву петлю» робити, як назустріч – тумбочка. Я вправо, вона – праворуч, я вліво – вона ліворуч. На таран іде! Ну, а далі ви знаєте...

– Літачок – це такий бегемотик із крильцями, – пояснила Ньюта. – Він вміє дуже швидко бігати по небу і катати людей. У ньому є тьоття-кондуктор, що перевіряє квиточки. І якщо в когось нічого немає, його скидають на землю – на парашуті...

– Літак дуже прикольно деренчить і хвостом пускає газу, – додав Володя.

– У літаку можна робити що завгодно: грати в шахи, дудлити молоко, плямкати жуйкою, кого-небудь голосно цілувати або просто крадькома дивитися на Вову й тихесенько зітхати, – промовила Катруська.

– Коли я виросту, то стану льотчиком, – вирішив Дмитрик, – щоб жити в різних країнах. Там, де люблять їсти жабок, собачок і гадюк. А ще я хочу поласувати дуже смачними великими тарганами!

– А я мрію мандрувати між хмарками як літачкова тітонька-стюардеса. Я одягатиму такі чарівні міні-спіднички, що всі дядечки-пасажери у мене палко закохуватимуться та присвячуватимуть мені пісеньки, – заявила Ганка. – До речі, буде зовсім непогано, якщо співати і закохуватись наші пацани почнуть просто зараз...

Дача

Ганка приперла цілу торбу різноманітної трави і, жертвуючи власним манікюром, почала її розсаджувати в пісочниці.

– Ось тут у мене ростиме осот, отам – пирій, далі можна кропиви посадити, а за нею – лопухів. Хлопці, а ви чого повітріщалися? Хіба ви не знаєте, що жінкам допомагати треба? Беріть відра, лопати і ставайте до праці!

– Ганко, а що ти, власне, робиш? – поцікавився Дмитрик. – Мало того, що зруйнувала наш піщаний палац, так іще й бур'янів всюди понапихала! Як ми в такій пісочниці гратимемося?

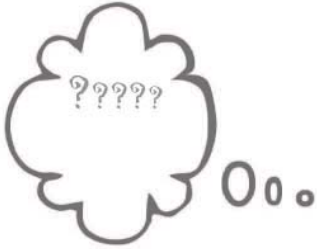
– Немає тут жодних пісочниць, – заявила Ганка. – Це – моя дача, тобто таке спеціальне місце, де ростуть усілякі колючки та бур'яни, а люди приїзять, щоб із ними боротися. От зараз ми посадимо якомога більше різного зіллячка, а потім його виполюватимемо та вириватимемо!

– А дача нам справді не завадить, – погодився Вова, – адже в Чернігові люди галасують, мов ненормальні. А на дачі – тихо, тільки чути, як свинки рохкають, качечки крякають і клацають зубами пацючки...

– Кожній людині слід мати власну дачу, – заявив Дмитрик, – щоб завести там городик та вирощувати огірочки, картопельку і діточок...

– На дачі треба лазити по деревах, як мавпочка, їсти все смаченьке, мов бегемотик, тупати по грядках із помідорами, наче слоник, і, ніби людина-невидимка, ховатися від матусі з татусем, – навчав Олексійко.

– А ще там треба закопувати скарби, – додала Катруська, – золото, діаманти, матусину косметику й новенькі черевички!

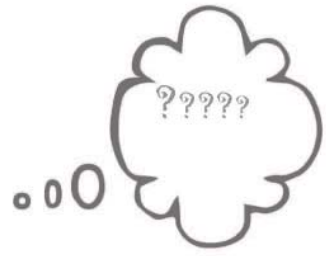
– Найкраще, коли дача на безлюдному острові, – дійшла висновку Ньюта, – там, де немає бандитів, маніяків, індіанців та наших хлопчиків. Можливо, тоді мене ніхто не смикатиме за волосся та не пхатиме під футболку жаб...

343

343

Кенгуру

– Як швидко спливає час! – зітхала Катруська. – Вже за якийсь тиждень – до школи. Я так сумуватиму за манною кашею, тихою годиною і, найбільше, за Наталією Михайлівною!

– А давайте виховательку з собою в перший клас заберемо, – запропонував Олексійко. – Купимо їй зошити, буквар, портфель та й нехай разом із нами грамоти навчається! А Наталією Михайлівною тут хтось інший може працювати...

– Точно, треба запросити на роботу в дитячий садок кенгуру, – підтримав друга Вова. – Ця чувачка була б найкращою в світі вихователькою. Малюки годували б її цукерочками, а вона б дітлахів облизувала язиком та підкидала високо в небо!

– Кенгуру – це така тьотя, яка увесь час носить у портфелі дитинку, – пояснила Катруська.

– Ні, кенгуру це – дуже смішна тваринка, котра ганяється за маленькими дітьми в Австралії, – заперечив Дмитрик. – Вона їх ловить і кладе в мішок. А дітки там теліпаються, як на каруселі, і дуже голосно пищать від задоволення!

– Кенгуру може перестрибнути навіть через п’ятиповерховий будинок, озеро та велетенського дядечка Сергійка Сивоху, який хіпує в «Прихованій камері», – захоплювалася Нюта.

– Коли я вийду заміж, то не шукатиму дитинку в капусті, тому що це – не цікаво – так роблять усі. Краще піти в зоопарк і отримати хлопчика чи дівчинку від кенгуру, – приголомшила всіх Ганка.

??????

Червона Шапочка

Сьогодні в дитсадок знову приходили актори лялькового театру. Але замість того щоб розважати малечу казкою про Колобка, пісеньками з мультфільмів чи розповіддю про веселі пригоди, вони показали справжнісінький трилер – виставу жаків під назвою «Червона Шапочка».

– Ох, і страху я натерпілася! – зізналась Катруська. – Дуже боялася, що мене з’їдять, а тому увесь час то за Володю ховалася, то під стілець. А зуби з переляку в мене так стукотіли, наче в сірого вовка.

– У бабусі теж були великі зуби, – запевнила Ганка, – тому вовк її пожалів і не став їсти. А просто приліг поруч та й прикинувся дідусем...

– Вовк дуже любив пиво, тому у нього виріс величезний живіт, куди помістилися бабуся, Червона Шапочка і ще багато різної закуски, – додав Дмитрик.

– Червона Шапочка – це маленька дівчинка, яка на увесь ліс пахла пиріжечками з м’ясом, картопелькою та капустою, – сказала Нюта. – А вовк подумав, що це – такий новий одеколон. Тож захотів і собі мордюку напахтити...

– Якби мисливці були тверезими, вони б ні за що в світі не повірили, що вовк зміг проковтнути цілими справжню живу бабуся з повністю вдягнуеною дівчинкою і мискою пиріжків. Та він би, цей вовк, обов’язково б вдавився і потрапив до лікарні! – переконував Олексійко. – Але, мабуть, мисливці були дуже п’яними і тому вони змогли зробити диво...

– У нашому дитячому садочку теж є свої Червоні Шапочки, – поділився спостереженнями Вова. – Тільки потрібно знайти вовка, який може їх цікаво з’їсти, а потім безпечно виплюнути...

Прасування

Дмитрик, як і належить джентльменові, час від часу здійснює різноманітні подвиги: то подарує панночці троянду, то поділиться печивом, то допоможе застібнути неслухняний гудзик чи зав'язати стрічку. Ось і сьогодні по дорозі в дитсадок він сам запропонував Ганці піднести їй сумочку і слухняно пер до самої групи, хоч важила та сумочка, ймовірно, набагато більше від самої Ганки.

– Все-таки як тяжко бути шляхетним! – зітхнув хлопчик, поставивши, нарешті, на підлогу свій вантаж. – Мало руки не повідпадали! Я думав, пудра та помада – легесенькі, а вони, виявляється, важезні, мов цегла...

– У мене тут – не тільки косметика, – пояснила Ганка. – Мені вдалося роздобути одну дуже корисну штучку, яка допоможе Катрусьці підкорити Вову.

– Я більше не дегустуватиму приворотного зілля! І Володі не раджу – минулого разу я мало дуба не врізав! – перелякався Дмитрик.

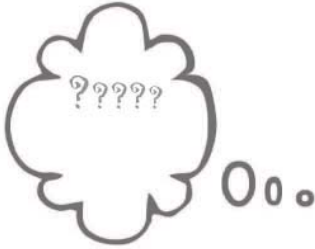
– Та яке там зілля? Воно років двісті як вийшло з моди. А от мій засіб – найсучасніший і діє стовідсотково – перевіряла, – запевнила Ганка, дістаючи величезну праску.

– Ти думаєш, якщо я випрасую Володі штанці та сорочку, він одразу в мене закохається? – ошелешено запитала Катруська. – Невже все так просто?

– Звичайно! Справжня панянка просто зобов'язана щодня прасувати, бо жінка з увімкненою праскою може примусити мужчину робити все, що заманеться...

– А я вмю прасувати сукні, – вихвалялася Ньюта. – Спочатку треба взяти платтячко і виваляти його в грязюці. А потім замочити водичкою з крана, поставити платтячко на стіл і тиснути на нього гарячою праскою, щоб воно шипіло, мов змія!

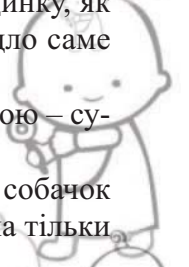

– Якщо праска поламалася, а у вас простирадло неprasоване, то потрібно одягнути його на голову і бігати довкола будинку, як привид, – продемонстрував Олексійко, – доки простирадло саме не випростається...

– Холодною праскою можна розбивати горіхи, а гарячою – сушити волосся! – порадила Катруська.

– Прасувати треба шкарпеточки, сорочечку, ковдру, а собачок та дівчаток прасувати не варто, – застеріг Вова, – їх можна тільки трішечки погладити...

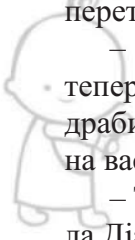
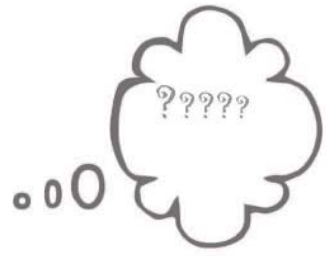
347

347

Школа

– Рано чи пізно все в цьому світі старіє, змінюється, перетворюється на щось геть інше, хоч і не менш цікаве. Постарілий жолудь стає дубом, підстаркувата гусинь – метеликом, а стариган-дошкільник – першокласником. До речі, останнє з перерахованих перетворень відбудеться просто завтра.

– Прощавай, мій канатику! – мало не плакала Ньюта. – Хто ж тепер на тобі так талановито висітиме? Прощавайте, турнічки, драбиночки... Як ви без мене житимете? Хто про вас подбає? Хто на вас так геніально залізе?

– Та не сумуй! – втішав дівчинку Дмитрик. – Ти ж сама навчила Діану всім своїм гімнастичним закидонам. Тепер її зі спортивного куточка хіба що цукерками виманиш.

– Ой, якось мені лячно, – озвалася Ганка. – Кажуть, до школи не можна приходити п'яними і нафарбованими. Особисто я, крім компоту та кефіру, нічого не п'ю. Але як з'явитися у товаристві без макіяжу? А ще я чула, що дуріти і голосно біситися можна лише на перерві.

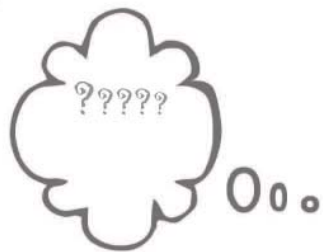
– До школи потрібно носити багато зошитів та книжок, – нагадала Катруська. – Тому кожна дівчинка мусить одразу знайти собі слухняного хлопчика, який щодня тягатиме її важкий портфельчик...

– Школа – це такий будинок, де водяться вчителі, – пояснив Вова. – Вони нам дадуть трішечки розуму, щоб ми знали, звідкіля беруться хмарки, дітлахи та телепузики. І навчилися любити один одного, як котик – сосиску, а дядя Герасим – собачку Муму.

– Вчителі ставитимуть нам оцінки в щоденник. А ми їх тиенько виправлятимемо на кращі! – додав Олексійко.

– Коли я виросту, то стану добрим педагогом, – пообіцяв Дмитрик, – бо пригощатиму своїх школярів цукерочками, морозивом та жуйками і дозволятиму все це прикольню лопати на уроках...

Епілог

У шкільному вестибюлі, біля величезного дзеркала, стояла Ганка. В одній руці вона тримала помаду, в іншій – туш для вій.

– Як ви думаєте, пудри та рум'ян не замало? А може, додати трохи блискіток?

– Та скільки тебе чекати можна?! – не витримав Олексійко.
– Знову побешкетувати не встигнемо! Ходімо, ти й так гарна.

– Ну, знаєш! Хоч першокласникам не дозволяють приходити до школи з яскравим макіяжем, але повертатися додому нафарбованими ніхто не забороняв. Що я даремно приперла півпортфеля косметики?

– І чому Вітько вирішив, що в школі – дуже нудно? – щиро здивувався Володя. – Тут – так цікаво! Я вже побував у бібліотеці, книжок набрав, буде чим займатися на перерві! А ще записався одразу до трьох гуртків: «Юний хімік», «Юний фізик» та «Завзятий книголюб». І хоч фізику та хімію ми вивчатимемо тільки через кілька років, я зумів переконати вчителів, що з усім впораюсь. Та я ще й вас «хімічити» навчу – жоден шибеник нас не «перехімічить», бо до такого не допетрає...

– А в шкільній бібліотеці – так класно! – вигукнула Катруська.

– Я забігла туди Володю пошукати і стільки серйозних, розумних пацанів зустріла: Артема з 8-В, Сашка з 10-А, Кирила – з 7-Б... Навіть не знаю, хто з них сподобався мені найбільше. Завтра ще раз туди навідаюся, можливо, зустріну там свою долю.

– Я тобі зустріну! – обурився Вова. – Хіба я вчив тебе читати для того, щоб ти з чужими пацанами по бібліотеках тинялася?! Тепер я тебе нікуди не відпущу!

– А чого тільки немає в шкільному спортзалі: і гімнастичні бруси, і новесенький спортивний кінь... Та на такого коника навіть цікавіше застрибувати, ніж на хлопчиків! І безпечніше!

??????

– захоплювалася Ньюта. – А фізкультуру в нас викладатиме справжня гімнастка – Ольга Володимирівна. Вона така добра, що хоч до ранки на колінці прикладай! Навіть дозволила мені тренуватися на перерві.

– У цій школі – стільки гарнесеньких дівчаток! – озвався Дмитрик, подаючи Ганці пляшечку з парфумами. – Я бігав за ними, бігав, аж упрів. Та я й за рік з ними всіма не перезнайомлюсь!

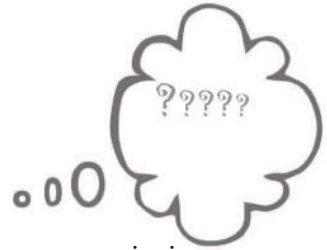
– А мене прийняли до шкільної команди КВН. Так що тепер я бешкетуватиму та кривлятимусь професійно, і мене ніхто за це не ставить в куток, – заявив Олексійко.

– Ну, от, нарешті в мене пристойний вигляд! Я готова, щоб хтось провів мене додому, – повідомила Ганка, – бо, хоч ми з мамою і вчили нашу адресу, я увесь час щось плутаю. Правда, вже точно знаю: мешкаю у Чернігові, в Україні, на планеті Земля... Власне, гарненькій дівчинці можна пробачити навіть склероз!

– А ходімо в дитсадок, – запропонувала Ньюта, – розкажемо Іллюші з Діанкою, що школа – не така страшна, як про неї розповідають дорослі... І ще, я тут подумала... Адже сьогодні – перше вересня, свято. І заради такого дня тому, хто піднесе мого портфеліка – я дозволю трішки посмикати мене за кучері.

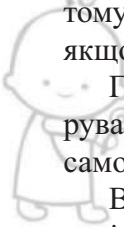
– Ура! – вигукнули хором малюки і, підхопивши портфель разом з Ньютою, помчали на подвір'я – назустріч новим, ще дивовижнішим і неймовірнішим пригодам.

Адже в світі залишилося стільки не дослідженого та не вивченого! І, хто знає, можливо, промине кілька десятків років і Олексійко стане геніальним клоуном, який змусить посміхатися всіх дітяків та дорослих і навіть... усі грозіві хмарки.

Катруська, переконавшись, що виховувати двісті тридцять п'ять дітей – набагато цікавіше, ніж вісьмох, піде працювати в дитсадок «Золота жабка» – завідувачкою.

Дмитрик буде знаменитим психологом, котрий лікуватиме від нещасного кохання розбиті серця і, врешті-решт, переконає всіх у тому, в що свято вірить сам: всі жінки – справжні красуні, навіть якщо вони – в капцях і без макіяжу.

Ганка, приборкавши всіх знайомих пацанів, займеться дресируванням тигрів та артистів, ставши директоркою цирку – того самого, у якому здійснюватиме свої подвиги Олексійко.

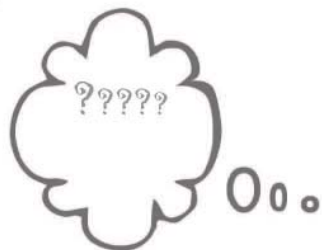
Володя працюватиме мером чи губернатором, або міністром освіти. І в один прекрасний день видасть указ про скасування манної каші в дитсадку.

А ще всі вони затишними вечорами вмикатимуть телевізор і милуватимуться сяючою, усміхненою Ньютою, яка вкотре здобуватиме золоту медаль на ще одному чемпіонаті світу...

Ймовірно, саме так все і буде. Але це – вже сюжет для іншої книги.

**1 вересня 2006 року,
м. Чернігів**

Зміст

Знайомство	5
Тарілка з парфумами	9
Колобок у поїзді	17
Бегемот у шкатулці	25
Чебурашка у валізі	33
Зірки у дзеркалі	43
Крокодил в армії	51
Сніговик на дискотеці	59
Собака на стелі	69
Ялинка в шоколаді	77
Сало в телевізорі	87
Сорока в борщі	97
Подушка для жирафи	109
Бутерброд із мудрістю	117
Курка в шапці	127
Привиди на весіллі	137
Гноми на корові	149
Верблюди у валянках	159
Козаки на восьминогах	169
Їжачок у відрядженні	179
Ельфи у чашці	189
Автомобіль на небі	199

5

9

17

25

33

43

51

59

69

77

87

97

109

117

127

137

149

159

169

179

189

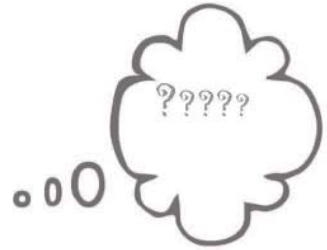
199

353

Сова з гітарою	211
Дракончик у макаронах	221
Мухомори з яйцями	231
Гроші на яблуні	239
Шкарпетки для слона	249
Муха зі шприцом	257
Коза на дивані	265
Черпаха на сонці	275
Кіт на горщику	285
Коник на Місяці	295
Будяки на канікулах	305
Хмара в чоботях	315
Карлсон у конверті	325
Кенгуру в школі	339
Епілог	350

??????

??????

Літературно-художнє видання
Сергій Вікторович ДЗЮБА
Грина Олександрівна КУЛАКОВСЬКА

ПОТЯГУСЬКИ
Роман у міні-новелах

Редактор Петро Коробчук
Художній редактор Володимир Камінський
Комп'ютерна верстка Анни Смаль
Дружні шаржі Володимира Камінського

Підписано до друку 05.09.2008. Формат 60x84 1/16.
Папір офсетний. Гарнітура Times.
Ум. друк. арк. 8,38. Обл.-вид. арк. 15,00.
Наклад 1000 прим.

Поліграфічно-видавничий дім «Твердиня»
п/с-9, м. Луцьк-21, 43021. Тел.: 8-050-2950250
Свідоцтво Державного комітету телебачення
і радіомовлення України
ДК № 2030 від 14.12.2004 р.

Друк МПП «Медіа»
просп. Волі, 27, м. Луцьк, 43010
Свідоцтво Держкомінформу України
ДК № 416 від 12.04.2001 р.

Д 43 Дзюба С. В., Кулаковська І. О.,
Потягуськи: Роман у міні-новелах. – Луцьк: ПВД «Твердиня», 2008. – 356 с.

ISBN 978-966-2115-30-7

Персонажі цієї книги – й'ятирічні Дмитрик, Нюта, Ганка, Олексій, Володя і Катрусська – реальні особи. Вони живуть у Чернігові і «працюють» малюнками в дитсадку «Золота жабка». Надзвичайно люблять різноманітні іграшки, ласощі та пустощі (ймовірно, пустощі найбільше). А ще є в них одне цікаве хобі – вивчати світ дорослих: досліджувати, ставити експерименти та робити неймовірні відкриття.

Автори та видавці роману у міні-новелах «Потягуськи» вважають, що аналога такій несамовито-веселій книзі про дітей – для дітей, для дорослих, для дітей і дорослих – не лише в українській літературі, а у світовій – знайти годі.

УДК 821.161.2-93

ББК 84.4 УКР 6